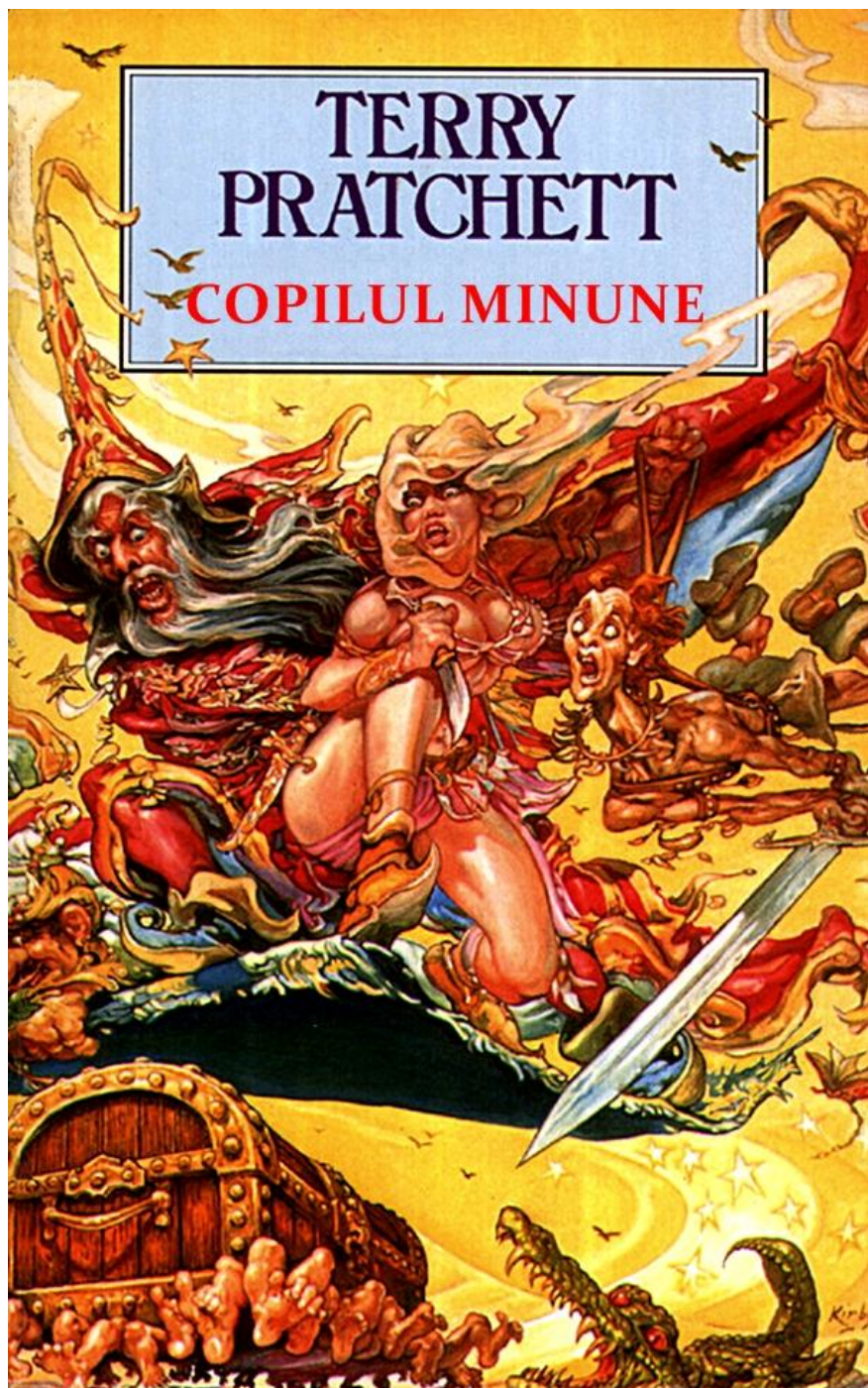

TERRY
PRATCHETT

COPILUL MINUNE

TERRY PRATCHETT

COPILUL MINUNE

Traducere din limba engleză:
MONICA AIRAM

Terry Pratchett este unul dintre cei mai cunoscuți scriitori contemporani. Trăiește în spatele unei tastaturi în comitatul Wiltshire din Anglia și spune că nu crede că o viață are omul, pentru că lui i se pare că trăiește trei vieți în același timp. A fost numit Ofițer al Imperiului Britanic în 1998. *Copilul minune* este al cincilea roman din seria de mare succes Lumea Disc.

DEDICAȚIE

Cu mulți ani în urmă, am văzut în localitatea Bath o doamnă corpulentă din America ce tracta după ea cu mare viteză o imensă valiză ecosez care, datorită roților zornăitoare ce o făceau să tresalte la fiecare crăpătura din pavaj, părea că are o viață proprie. În clipa aceea s-a născut Bagajul. Multe mulțumiri doamnei respective și tuturor celor din localități precum Power Cable, Neb., care nu primesc nici pe departe încurajările pe care le merită.

Această carte nu conține o hartă. Sunteți liberi să desenați una.

A fost odată un om care a avut opt fii. În afară de asta, nu a reprezentat mai mult decât o virgulă pe pagina Istoriei. E trist, dar asta e tot ce poți spune despre unii oameni.

Dar al optulea fiu a crescut și s-a căsătorit și a avut la rândul lui opt fii, și pentru că există o singură meserie potrivită pentru al optulea fiu al unui al optulea fiu, acesta a devenit vrăjitor. Și a devenit înțelept și puternic, sau în orice caz puternic, și a purtat pălărie ascuțită și aici s-ar fi terminat totul...

Ar fi trebuit să se termine...

Dar în ciuda Tradiției Magiei și în mod cert în pofida oricărei rațiuni, cu excepția rațiunilor inimii care sunt moi și pufoase și, ei bine, *iraționale* – el a părăsit domeniul magiei, s-a îndrăgostit și s-a căsătorit, nu neapărat în această ordine.

Și a avut șapte fii, care erau, încă din fragedă pruncie, cel puțin la fel de puternici ca oricare vrăjitor din lume.

Și apoi avu un al optulea fiu...

Un vrăjitor la pătrat. O sursă de magie.

Un magician.

Tunetul văratec se rostogoli peste stânci. Mult mai jos marea sugea pietrișul de pe mal, ca un bătrânel cu un singur dinte căruia i s-a oferit o bomboană pe băț. Câțiva pescăruși planau alene pe curenții calzi, așteptând să se întâmple ceva.

Și tatăl vrăjitorilor stătea pe marginea stâncii, în mijlocul algelor și ierburilor marine, legănând în brațe bebelușul și privind înspre mare.

Un zid de nori negri se apropia de țărm, iar lumina pe care o împingea înaintea avea acea textură siropoasă prevestitoare de furtuni strașnice.

Omul se întoarce când simți o liniște adâncă apărând brusc în spatele său, și văzu prin ochii înroșiți de lacrimi o siluetă înaltă, înveșmântată într-o robă neagră cu glugă.

IPSILOR CEL ROȘU? întrebă silueta.

Vocea era goală ca o cavernă, densă ca o stea neutronică. Ipsilor rânji sinistru, așa cum o fac cei ce tocmai și-au pierdut mințile și ridică băiatul astfel încât Moartea să îl poată vedea mai bine.

— Fiul meu, spuse. Îl voi numi Monedă¹.

UN NUME LA FEL DE BUN CA ORICARE ALTUL – spuse Moartea politicos. Orbitalele lui goale fixau fețișoara rotundă cufundată în somn. În ciuda zvonurilor, Moartea nu e un tip crud – ci doar un foarte, foarte bun profesionist.

— Pe mama lui ai luat-o, spuse Ipsilor pe un ton egal, fără ranchiună.

În valea de după stânci căminul lui Ipsilor devenise o ruină fumegândă, iar vântul ce se întetea împrăștia deja cenușa peste dunele șuierânde.

A FOST UN ATAC DE CORD PÂNĂ LA URMĂ, spuse Moartea. EXISTĂ ȘI MODURI MAI NEPLĂCUTE DE A MURI. CREDE-MĂ PE CUVÂNT.

Ipsilor privi înspre mare.

— Cu toată magia din mine n-am putut s-o salvez, spuse el.

EXISTĂ LOCURI ÎN CARE NICI MAGIA NU POATE PĂTRUNDE.

— Și acum ai venit să iei copilul?

NU, COPILUL ARE UN DESTIN PROPRIU. AM VENIT DUPĂ TINE.

— Aha.

Vrăjitorul se ridică, așeză cu mare grijă bebelușul adormit pe iarba săracă și ridică de pe jos un toiag lung. Era confecționat dintr-un metal de culoare neagră, ornamentat din belșug cu figurine din aur și argint ce-i confereau un aer de opulență lipsită de orice bun gust; metalul era otrion, adică intrinsec magic.

— Eu l-am făcut, să știi, continuă el. Cu toții mi-au spus că nu se poate face un toiag din metal, au spus că e obligatoriu să fie din lemn, dar n-au avut dreptate. Am lăsat în el o parte din mine. O să i-l dau lui.

Își plimbă drăgăstos mâna de-a lungul toiagului, iar acesta scoase un sunet de rezonanță. Repetă, mai mult pentru sine:

— Am lăsat în el o parte din mine.

ESTE UN TOIAG BUN, spuse Moartea.

Ipsilor ridică toiagul și privi în jos către cel de-al optulea fiu al său, care îi răspunse printr-un gângurit.

— Ea își dorea o fiică.

Moartea ridică din umeri. Ipsilor îi aruncă o privire încărcată de uimire

¹Engl. *Coin*, paronim al numelui englezesc Colin. (n. t.)

și furie.

— Ce este el?

AL OPTULEA FIU AL UNUI AL OPTULEA FIU AL UNUI AL OPTULEA FIU, spuse Moartea pe un ton neutru.

Vântul îi șfichiuia roba, strângând între timp nori negri deasupra lui.

— Și ce înseamnă asta?

CĂ ESTE UN MAGICIAN, DUPĂ CUM BINE ȘTII.

Pe fază, tunetul se făcu auzit.

— Care va fi destinul său? urlă Ipsilor peste zgomotul tot mai puternic al furtunii.

Moartea ridică din umeri încă o dată. Îi ieșea foarte bine mișcarea asta.

MAGICIENII ÎȘI CROIESC PROPRIUL DESTIN. EI PLUTESC PRIN VIAȚĂ.

Ipsilor se sprijini în toiag, aparent pierdut în ceața propriilor gânduri. Sprânceana stângă i se zbătea.

— Nu, spuse el moale, nu. Eu am să-i făuresc destinul.

NU TE SFĂTUIESC.

— Taci! Și ascultă când îți spun că m-au alungat cu cărțile și ritualurile și Tradițiile lor. Își spun vrăjitori dar au mai puțină magie în toate corpurile lor grășane decât am eu în degetul mic. Alungat! *Eu!* Pentru că am arătat că sunt om? Cum ar fi oamenii fără iubire?

PUȚINI, spuse Moartea. CU TOATE ASTEA...

— Ascultă! Ne-au gonit aici, la capătul lumii, și din cauza asta ea s-a prăpădit. Au încercat să-mi ia toiagul! urlă Ipsilor deasupra vuietelor. Ei bine, încă mai am ceva putere. Și eu spun că fiul meu va merge la Universitatea Nevăzută și va purta pălăria de Arhicancelar și toți vrăjitorii lumii se vor pleca dinaintea lui. Și va scoate la iveală ce le sălășluiește în adâncul inimilor. În găunoasele și hulpavele lor inimi. Va arăta *lumii* adevăratul ei destin și nu va exista o magie mai puternică decât a lui.

NU.

Și deși Moartea abia șoptise cuvântul, acesta se auzi mai puternic decât vuietul furtunii. Îl readuse pe Ipsilor, cu brutalitate, într-o stare de luciditate provizorie.

Ipsilor se clătină înainte și înapoi, amețit, și întrebă:

— Ce?

AM SPUS NU. NIMIC NU ESTE DEFINITIV. NIMIC NU ESTE ABSOLUT. ÎN AFARĂ DE MINE, BINEFINTELES. O ASEMENEA DETURNARE A DESTINULUI POATE PROVOCA SFÂRȘITUL LUMII. TREBUIE SĂ EXISTE O ȘANSĂ, ORICÂT DE MICĂ. AVOCAȚII

DESTINULUI CER SĂ EXISTE O PORTIȚĂ DE SCĂPARE ÎN ORICE PROFETIE.

Ipsilor privi fața impasibilă a Morții.

— Trebuie să le dau o șansă?

DA.

Pac, pac, pac făcură degetele lui Ipsilor pe toiagul metalic.

— Atunci vor avea o șansă când o să înghețe iadul.

NU. NU MI SE PERMITE SĂ TE INFORMEZ, NICI ÎN SITUAȚIA DE FAȚĂ, CU PRIVIRE LA TEMPERATURILE DE PE LUMEA CEALALTĂ.

— Atunci, spuse Ipsilor, atunci își vor avea șansa când fiul meu se va lepăda de toiag.

NICIUN VRĂJITOR NU ȘI-AR LEPĂDA VREODATĂ TOIAGUL. LEGĂTURA E PREA MARE.

— Cu toate astea trebuie să recunoști că e posibil.

Moartea luă în calcul posibilitatea. Cuvântul *trebuie* nu îi era foarte familiar, dar părea că înțelege conceptul.

DE ACORD.

— E o șansă destul de mică?

SUFICIENT DE MOLECULARĂ.

Ipsilor se mai relaxă puțin. Cu o voce aproape normală spuse:

— Nu regret nimic, să știi. Dacă ar fi să o iau de la capăt tot așa așa face.

Copiii sunt speranța noastră pentru viitor.

NU EXISTĂ SPERANȚĂ PENTRU VIITOR, spuse Moartea.

— Și atunci ce ne rezervă viitorul?

PE MINE.

— În afară de tine, vreau să spun!

Moartea îi aruncă o privire nedumerită.

CUM ADICĂ?

Furtuna de deasupra lor atinsese apogeul. Un pescăruș zbură pe lângă ei, cu spatele.

— Adică, spuse Ipsilor, ce anume face ca viața să merite trăită, pe lumea asta?

Moartea se gândi la ce să spună.

PISICILE, răspunse în cele din urmă. PISICILE SUNT DRĂGUȚE.

— Blestemat să fii!

M-AU BLESTEMAT ȘI ALȚII, spuse pe un ton egal.

— Cât mai am de trăit?

Moartea scoase o clepsidră voluminoasă din faldurile robei sale. Cei doi bulbi de sticlă erau încadrați de bare negre ornate cu aur, iar nisipul se afla

aproape în întregime în partea de jos.

HMM, CAM NOUĂ SECUNDE.

Ipsilor se îndreptă, revenind la statura lui obișnuită, încă destul de impunătoare, și oferi copilului toiagul strălucitor din metal. O mânuță ca un mic clește roz apăru din păturică și se prinse de obiect.

— Facă-se să fiu eu primul și ultimul vrăjitor din lume care își transmite puterile propriului fiu, zise el rar și sonor. Și îl însărcinez să le folosească...

EU M-AȘ GRĂBI DACĂ AȘ FI ÎN LOCUL TĂU...

— ... pe deplin, spuse Ipsilor, și să devină cel mai...

Fulgerul țipă din inima norului, îl lovi pe Ipsilor în țuguiul pălăriei, se scurse prin mâna lui, iluminează toiagul și îl trăsni pe copil.

Vrăjitorul dispăru într-un norișor de fum. Toiagul străluci în nuanțe de verde, apoi de alb și apoi de roșu incandescent. Copilul zâmbi în somn.

După ce tunetul pieri, Moartea se aplecă încet și ridică băiatul de pe jos, cu grijă. Acesta deschise ochii, larg.

Strălucea auriu, din interior. Pentru prima oară în ceea ce vom numi, în lipsa unui cuvânt mai potrivit, viața lui, Moartea se trezi fixând o privire pe care îi era greu să o susțină. Ochii păreau să se focalizeze pe un punct aflat la câțiva centimetri în interiorul tigvei sale.

Nu am vrut să se întâmple asta, spuse vocea lui Ipsilor de nicăieri. A pățit ceva?

NU.

Moartea își întoarse privirea de la zâmbetul acela proaspăt și atotcunoscător.

A ABSORBIT PUTEREA. ESTE UN MAGICIAN. FĂRĂ ÎNDOIALĂ VA SUPRAVIEȚUI UNOR ÎNCERCĂRI MULT MAI GRELE. ȘI ACUM – TU VII CU MINE.

Nu.

BA DA. AI MURIT, ÎNȚELEGE.

Moartea căută împrejur spectrul lui Ipsilor, fără succes.

UNDE EȘTI?

În toiag.

Moartea se sprijini în coasă și oftă.

CE NESĂBUIT. CÂT DE UȘOR TE-AȘ PUTEA SCOATE DE ACOLO.

Nu și fără să distrugi toiagul, spuse vocea lui Ipsilor, iar Morții i se păru că distinge o notă de exuberanță în tonalitatea ei. Acum că băiatul a acceptat toiagul nu mai poți să-l distrugi fără să-l distrugi și pe el. Și asta nu o poți face fără să tulburi soarta. Asta e ultima mea vrajă. Destul de bine

lucrată, aş zice.

Moartea împunse toiagul. Acesta pârâi, şi o mulţime de steluţe se înghesuiră cu nesimţire pe toată lungimea lui.

În mod neaşteptat, Moartea nu era supărat. Supărarea e un sentiment, iar pentru sentimente e nevoie de glande şi Moartea nu prea le avea cu glandele; în plus era nevoie de mult mai mult ca să îl superi. Era totuşi parţial deranjat. Oftă din nou. Oamenii încercau mereu chestii de genul ăsta. Pe de altă parte, era interesant de urmărit şi oricum era ceva original prin comparaţie cu simbolicul joc de şah care avea loc de obicei şi pe care Moartea nu putea să îl sufere pentru că niciodată nu-şi amintea cum se mută calul.

NU FACI DECÂT SĂ AMĂNI INEVITABILUL.

Asta înseamnă să trăieşti.

DAR CE ANUME SPERI SĂ CÂŞTIGI?

Voi fi alături de fiul meu. Va învăţa de la mine, deşi fără să-şi dea seama. Am să-l fac să înţeleagă. Şi, când va fi pregătit, am să-l îndrum.

SPUNE-MI, zise Moartea, PE CEILALŢI FII AI TĂI CUM I-AI ÎNDRUMAT?

I-am izgonit. Au îndrăznit să mă contrazică, nu au vrut să înveţe de la mine. Dar acesta va învăţa.

E ÎNŢELEPT CE FACI?

Toiagul rămase tăcut. Alături de el, băiatul chicoti la sunetul unei voci pe care numai el o putea auzi.

Nu există analogie pentru modul în care Marele A'Tuin, ţestoasa lumii, se deplasează prin noaptea galactică. Dacă eşti lung de zece mii de mile, ai carapacea găurită de meteoriţi şi arsă de comete, serios vorbind, nu poţi să te compari decât cu tine însuşi.

Aşa că Marele A'Tuin înota încetişor prin adâncurile interstelare de parcă ar fi fost cea mai mare ţestoasă care a existat vreodată, ţinând pe carapacea sa cei patru elefanţi ce poartă pe spinările lor vastul cerc al Lumii Disc, mărginit de cascade scăpărătoare şi care există ca urmare a unui imposibil zbenghi pe curba probabilităţii, sau poate datorită faptului că şi zeii ştiu să se bucure de o glumă bună, ca orice om.

De fapt, chiar mai mult decât majoritatea oamenilor.

Lângă ţarmul Mării Circulare, în bătrânul şi tentacularul oraş Ankh-Morpork, pe o pernă de catifea dintr-un raft, într-unul din turnurile Universităţii Nevăzute, se odihnea o pălărie.

Era o pălărie bună. Era o pălărie *magnifică*.

Era ascuțită, desigur, cu bordură moale și largă, dar după ce trecuse peste aceste detalii fundamentale pălărierul se pusese cu adevărat pe treabă. Folosise danteluri din aur și perle și șiraguri de cristale și fâșii din cea mai pură blană de vermină și strălucitoare pietre de Ankh¹, și niște țechini de un prost gust incredibil și – un indiciu inutil – o coroană de octarine.

Fiindcă pentru moment nu se aflau într-un câmp de mare intensitate magică, octarinele nu străluceau, și arătau ca niște diamante de calitate inferioară.

Primăvara sosise în Ankh-Morpork. Nu o vedeai cu ochiul liber, dar pentru cunoscători existau indicii clare. De exemplu, jegul de pe râul Ankh, întinderea imensă și lentă de apă care servea orașului îngemănat drept rezervor, canal și ocazional morgă, dobândise o anumită nuanță de verde fosforescent. De prin acoperișurile umede ale orașului răsăreau saltele și perne, pe măsură ce așternuturile de iarnă erau scoase la aerisit în palida lumină a zilei, iar în adâncurile pivnițelor mucegăite bârnele pârâiau și se răsuceau, seva lor uscată răspunzând chemării străvechi a pădurii. Pășările își construiau cuiburi prin burlanele și canalele de scurgere de sub acoperișurile Universității Nevăzute, dar se putea observa că în ciuda cererii mari de spațiu din zonele de cuibărit, cuiburile nu erau niciodată amplasate în gurile îmbietor deschise ale garguielor aliniat pe sub streșini, spre marea dezamăgire a acestora.

Un fel de primăvară sosise chiar și prin bătrâna Universitate. În seara aceasta era Ajunul Zeilor Mărunți, și un nou Arhicancelar urma să fie ales.

Ei bine, nu chiar *ales*, pentru că vrăjitorii nu priveau cu ochi buni acest sistem înjositor numit votare și era bine cunoscut faptul că Arhicancelarii erau selectați prin voința zeilor, și anul acesta se estima că zeii îl vor alege pe bătrânul Potențel Curcăbete, care era băiat bun și așteptase răbdător ani de zile ca să-i vină rândul.

Arhicancelarul Universității Nevăzute era în mod oficial conducătorul tuturor vrăjitorilor de pe Disc. În vremuri demult apuse asta însemna că era cel mai puternic mânuitor de magie, dar acum vremurile deveniseră mult mai liniștite și, ca să fim cinstiți, vrăjitorii mai înaintați în vârstă considerau practicarea magiei oarecum sub demnitatea lor. Aveau tendința să prefere treburile administrative, care erau mai puțin periculoase și aproape la fel de amuzante, și mesele festive.

¹Sunt ca pietrele de Rin, numai că râul este diferit. Când vine vorba de obiecte strălucitoare, vrăjitorii au bunul gust și autocontrolul unei coțofene demente (n.a.)

Și așa lunga după-amiază trecea. Pălăria odihnea pe perna tocită din apartamentele lui Curcăbete în timp ce acesta se înmuia în cada orientată cu fața spre șemineu și își săpunea barba. Ceilalți vrăjitori moțâiau cu nasul prin cărți sau, în așteptarea festinului de seară, se încumetau la câte o plimbare lejeră prin grădină pentru stimularea apetitului; cam o duzină de pași erau îndeobște considerați a reprezenta un efort arhisuficient.

În Sala Mare, sub privirile sculptate sau pictate a două sute de Arhancelari anteriori, personalul de serviciu așeza mese lungi și bănci. Prin labirintul arcuit din bucătării – ei bine, vă puteți imagina și singuri. Ar trebui să fie vorba de multă untură, căldură și strigăte, ulcele cu caviar, berbeci la proțap, șiraguri de cârnați atârdate din perete în perete ca lampioanele de hârtie, de bucătarul șef lucrând într-una din camerele frigorifice la finisarea unui model al Universității confecționat, dintr-un motiv inexplicabil, din unt. Făcea chestia asta la fiecare masă festivă – lebede din unt, clădiri din unt, întregi menajerii gălbui din grăsime unsuroasă – și era atât de pasionat încât nimeni nu avea inima să-i spună să se potolească.

În propriile sale beciuri labirintice, majordomul cerceta prin butoiașe, decanta și degusta.

Starea de expectativă se răspândise până și printre corbii ce ocupau Turnul Artelor, înalt de două sute cincizeci de metri și bănuț că ar fi cea mai veche clădire din lume. Cu mult deasupra acoperișurilor din oraș, pietrele lui sfârâncioase susțineau miniaturale păduri luxuriante. O mulțime de specii de cărăbuși și mici mamifere evoluaseră acolo sus, și pentru că oamenii urcau în turn din ce în ce mai rar ca urmare a dezagreabilei sale tendințe de a se balansa la cea mai mică adiere de vânt, aparținea în prezent corbilor. Care acum zburau în jurul lui într-o oarecare stare de agitație, ca înainte de furtună. Ar fi bine dacă cineva de dedesubt i-ar remarca.

Ceva îngrozitor urmează să se întâmple.

V-ați dat seama, nu-i așa?

Nu sunteți singurii.

— Ce le-a apucat? strigă Vânturache peste vacarm.

Bibliotecarul feri capul în timp ce un grimoar legat în piele țâșni de pe raft și apoi se opri în aer, zmucindu-se când ajunse la capătul lanțului de care era prins. Bibliotecarul plonjă, făcu o tumbă și ateriză pe un exemplar din *Descuoperirile Demonuologice ale lui Maleficio* care se izbea cu încăpățănare de pupitru.

— Uuuk! spuse el.

Vânturache sprijini cu umărul o etajeră care se zgâlțâia și împinse la loc, cu genunchii, volumele fremătătoare. Zgomotul era asurzitor.

Cărțile de magie au un fel de viață proprie. Unele au chiar prea multă, astfel că prima ediție a lui *Necrotelicomicon* trebuie păstrată într-o armură de oțel, *Adevărata Artă a Levitațiunii* și-a petrecut ultimii o sută cincizeci de ani sus pe grinzi, iar *Compenydyumul de Sex Majik de Ge Forje* este ținut pe un bloc de gheață într-o cameră izolată, sub regula strictă care spune că poate fi citit numai de vrăjitorii care au depășit vârsta de optzeci de ani și sunt, pe cât posibil, morți.

Dar până și grimoarele și incunabulele obișnuite de pe rafturile principale erau neliniștite și tensionate ca locatarii unui coteț sub a cărui podea zgârmă ceva ascuțit. Dintre copertile închise venea un sunet ca un scrijelit de gheare.

— Ce-ai zis? țipă Vânturache.

— Uuuk'!

— Corect!

Vânturache, în calitate de bibliotecar adjunct onorific, nu progresase cu mult peste clasificarea primară și adusul bananei, și nu putea decât să admire felul în care Bibliotecarul se deplasa printre rafturile mișcătoare, aici mângâind un cotor uzat, acolo liniștind cu câteva șoapte maimuțești un dicționar înspăimântat.

După un timp Biblioteca începu să se liniștească, și Vânturache simți cum mușchii umerilor i se relaxează.

Cu toate astea liniștea era precară. Pe ici pe colo câte o pagină mai

¹Un accident de magie petrecut în Bibliotecă, loc de muncă total neindicat pentru obișnuirii ștampilatori și clasificatori după sistemul Dewey*, îl transformase cu ceva timp în urmă pe Bibliotecar în urangutan. De atunci el se opusese tuturor eforturilor de a-l readuce la forma inițială. Era foarte mulțumit de îndemânaticile brațe lungi, de degetele opozabile de la picioare, de faptul că se putea scărpinga în public, dar mai ales de felul în care marile întrebări existențiale se rezolvaseră de la sine, transformându-se într-un vag interes în legătură cu modul în care își va procura următoarea banană. Asta nu însemna că nu era conștient de disperarea și de noblețea condiției umane. Doar că, din punctul lui de vedere, puteai să ți le bagi undeva. (n. a.)

* Sistemul de Clasificare Zecimală Dewey, numit și Sistemul Zecimal Dewey, este un sistem de catalogare a bibliotecilor pus la punct de Melvil Dewey în 1876. Acest sistem organizează toate cunoștințele în zece mari categorii, de la divin (filozofie și religie) până la uman (istorie și geografie), (n. t.)

foșnea. Câte un scârțâit ce nu prevestea nimic bun mai venea din când în când dinspre rafturile îndepărtate. După starea inițială de panică Biblioteca era acum încordată și alertă ca o pisică cu coada lungă într-o fabrică de balansoare.

Bibliotecarul reveni de printre șirurile de cărți. Avea o față pe care doar o anvelopă de camion o poate îndrăgi, dar de pe care nu lipsea niciodată un vag zâmbet încremenit; cu toate astea Vânturache își dădu seama că antropoidul era profund îngrijorat, după felul în care se târâse sub birou și își ascunsese capul sub o păturică.

Priviți-l pe Vânturache, cum se zgâiește pe după rafturile tăcute. Pe Disc există opt nivele de magie; după șaisprezece ani Vânturache nu a ajuns nici măcar la nivelul întâi. De fapt, după opinia expertă a unor profesori de-ai lui, el nu este capabil să atingă nici măcar nivelul zero, nivel pe care majoritatea oamenilor îl ating *la naștere*; sau ca să o luăm altfel, s-asugerat că la moartea lui Vânturache potențialul magic al rasei umane va crește cu câteva fracțiuni.

Este înalt și uscățiv și are o barbă meschină care arată de parcă persoana care o poartă nu este în mod firesc făcută pentru a purta barbă. E îmbrăcat cu o robă de culoare roșu închis care a avut și zile mai bune, poate chiar decade mai bune. Dar ne putem da seama că este vrăjitor, pentru că poartă o pălărie țuguiață cu bordură moleșită. Cuvântul „văjitor” este brodat pe pălărie cu litere mari și argintii, de către o persoană a cărei măiestrie în arta cusutului este mult inferioară măiestriei ortografice. Are și o stea în vârful. Majoritatea țechinilor au fost însă pierduți.

Ținându-și pălăria pe cap, Vânturache dădu la o parte bătrânele uși ale Bibliotecii și pași afară, în lumina aurie a după-amiezii. Atmosfera de liniște și calm era întreruptă numai de croncănitul isteric al corbilor ce roiau în jurul Turnului Artelor.

Vânturache îi privi câteva clipe. Corbii Universității erau trecuți prin multe. Cu greu îi neliniștea ceva.

Pe de altă parte însă...

... cerul era de un albastru palid stropit cu auriu și brăzdat de câteva fășii înalte de nori pufoși ce străluceau rozaliu în lumina târzie. Bătrânii castani din curtea interioară erau în floare. Printr-un geam se auzea cum un student vrăjitor cântă la vioară, cam fals. Nu era, cum s-ar spune, nimic rău prevestitor.

Vânturache se sprijini de tencuiala călduță a Universității. Și țipă.

Clădirea tremura. Simți cum îi trece prin palmă și apoi prin brațe o senzație ritmică, pe frecvența groazei incontrollable. Până și pietrele erau

speriate.

Privi îngrozit în direcția unui clinchet metalic. Un capac de canal sări în sus și se iviră mustățile unui șobolan. Care aruncă o privire disperată spre Vânturache în timp ce ieșea din canal, urmat de câteva duzini de membri de trib. Unii dintre ei purtau haine, dar asta nu era ceva neobișnuit în Universitate, unde fundalul de magie de înalt nivel afecta genele în moduri bizare.

În timp ce privea de jur împrejur, Vânturache văzu alte șiruri de corpuri cenușii părăsind Universitatea, țâșnind din fiecare burlan spre zidul exterior. În dreptul urechii sale iedera foșni și printr-o serie de salturi ce sfidau moartea niște șobolani aterizară pe umerii lui și alunecară în jos, pe robă. Altfel îl ignorară complet, ceea ce nu era ieșit din comun. Majoritatea viețuitoarelor îl ignorau pe Vânturache.

Făcu stânga-împrejur și intră grăbit în Universitate, cu roba fâlfâindu-i pe lângă genunchi, și ajunse în dreptul trezoreriei. Bătu în ușă cu putere până când aceasta se deschise cu un scârțâit.

— Ah. Ești tu, ăă, Vânturache, nu-i așa? spuse trezorierul, fără prea mult entuziasm. Ce s-a întâmplat?

— Ne scufundăm!

Trezorierul se zgâi la el câteva clipe. Numele lui era Zinc. Era înalt și deșirat și arăta de parcă își trăise viețile anterioare sub formă de cal, iar în viața actuală ratase de puțin ocazia de a fi reîncarnat sub aceeași formă. Întotdeauna lăsa oamenilor impresia că îi privește printre dinți.

— Ne scufundăm?

— Da, toți șobolanii fug!

Trezorierul îi mai aruncă o privire.

— Poftim înăuntru, Vânturache, spuse el cu blândețe.

Vânturache îl urmă prin camera joasă și întunecată până în dreptul ferestrei, care dădea spre grădini și spre fluviul care curgea liniștit.

— Nu cumva te-ai, ăă, surmenat? întrebă trezorierul.

— Cum să mă surmenez? făcu Vânturache cu un aer vinovat.

— Vezi tu, asta e o clădire, zise trezorierul și, ca majoritatea vrăjitorilor puși față în față cu o problemă, începu să își răsucescă o țigară. Nu este o corabie. Sunt destule indicii în sensul ăsta. Absența delfinilor zburdând la prova, o lipsă acută de punți, chestii de genul ăsta. Șansele noastre de scufundare sunt extrem de reduse. În caz contrar, ăă, ar trebui să fugim către șoproane și să vâslim spre țarm. Hmm?

— Dar șobolanii...

— O fi ajuns o corabie cu grâne în port, asta cred. Sau o fi vreo, ăă,

sărbătoare de primăvară.

— Sunt sigur că am simțit și clădirea zgâlțâindu-se, spuse Vânturache cu o umbră de îndoială.

Aici, în această cameră liniștită, cu focul pâlpâind în șemineu, pericolul nu mai părea așa real.

— Un cutremur trecător. O fi sughițat A'Tuin, ăă, probabil. Ar trebui, ăă, să îți vii în fire. Ai băut cumva?

— Nu!

— Ăă, și nu vrei?

Zinc se duse înspre un dulăpior negru din lemn masiv de stejar, scoase de acolo două pahare și le umplu cu apă de la robinet.

— La ora asta cel mai bine îmi iese vinul, spuse el plasându-și mâinile deasupra paharelor. Spune-mi, ăă, dulce sau sec?

— Ăă, nu. Cred că ai dreptate. Mai bine mă duc să mă odihnesc puțin.

— Bună idee.

Vânturache o luă la pas pe culoarele de piatră. Din când în când își punea palma pe zid și părea că stă să asculte ceva și apoi scutura din cap.

Traversând iarăși curtea interioară văzu cum o hoardă de șoareci cobora de la balcon îndreptându-se înspre râu. Și pământul pe care alergau părea că se mișcă. Iar când Vânturache privi mai de aproape văzu că asta se datora furnicilor care îl acopereau.

Nu erau orice fel de furnici. Magia scursă timp de secole prin zidurile Universității avusese efecte bizare asupra lor. Unele trăgeau după ele mici căruțe, altele erau călare pe cărăbuși, dar toate părăseau Universitatea cât mai repede cu putință. Pe măsură ce avansau, iarba de pe pașiște se unduia.

Vânturache privi în sus și văzu cum o saltea veche și dungată iese forțându-se printr-o fereastră și aterizează jos, pe dale. După o pauză, aparent ca să își tragă sufletul, aceasta se ridică puțin deasupra solului apoi porni plutind pe deasupra gazonului ca și cum ar fi avut un scop precis, năpustindu-se asupra lui Vânturache, care totuși reuși să se ferească la timp. Auzi niște ciripeli subțiratică și reuși să vadă cu coada ochiului câteva mii de piciorușe hotărâte pe sub pânza cocoloșită înainte ca salteaua să îl depășească rapid. Până și ploșnițele plecau și nu doreau să riște în caz că n-ar fi găsit cazare la nivelul de confort cu care se obișnuiseră. Una dintre ele îi făcu un semn și scârțâi un salut.

Vânturache se trase câțiva pași de-a-ndărătelea până când simți că ceva îi atinge partea din spate a picioarelor și îi îngheață șira spinării. Se dovedi a fi o bancă din piatră. O observă preț de câteva clipe. Nu părea să se grăbească nicăieri. Se așeză, recunoscător.

Probabil că există o explicație naturală, gândi el. Sau, oricum, una supranaturală perfect normală.

Un hârșait îl făcu să privească de-a lungul gazonului.

Pentru *asta* nu exista nicio explicație naturală. Cu o încetineală incredibilă, coborând pe parapete și burlane, într-o liniște absolută cu excepția ocazionalelor scrijelituri de piatră pe piatră, garguiele părăseau acoperișul.

Din păcate, Vânturache nu văzuse niciodată stop-cadre de calitate proastă, pentru că atunci ar fi știut exact cum să descrie ceea ce vedea. Creaturile nu se mișcau în adevăratul sens al cuvântului, dar totuși înaintau printr-o serie de imagini date pe repede înainte, astfel că o mulțime de ciocuri, coame, aripi, gheare și excremente de porumbel trecură pe lângă el într-o procesiune rapidă.

— Ce se întâmplă? guiță el.

O chestie cu față de goblin, corp de harpie și picioare de uliu întoarse capul printr-o serie de mici smuceli și îi răspunse printr-o voce cu ecou de grotă montană (cu toate că efectul puternic de rezonanță era subminat, bineînțeles, de faptul că nu putea să-și închidă gura).

— Ine un aghichian. Ugi hi halveagă-he! spuse chestia.

— Ce? întrebă Vânturache.

Dar garguia trecuse deja mai departe, iar acum se târa pe gazonul¹ secular.

Așa că Vânturache rămase așezat și privi în gol preț de vreo zece secunde înainte de a scoate un urlet scurt și de a o lua la sănătoasa cât de tare îl țineau picioarele.

Nu se opri până când nu ajunsese în camera sa din incinta Bibliotecii. Nu era cine știe ce cameră, fiind folosită mai mult ca depozit de mobilă veche, dar era acasă.

De un perete întunecos stătea sprijinit un dulap. Nu era unul dintre acele dulapuri moderne, numai bune pentru ascuns adulterinii speriați atunci când soțul se întorcea acasă mai devreme, ci o piesă veche din stejar masiv și negru ca noaptea, în ale cărui adâncimi prăfuite umerașele se încălecau și se înmulțeau; hoarde întregi de pantofi stâlciți colcăiau pe

¹Brazdele lăsate în urmă de garguiele fugare l-au făcut pe grădinarul șef al Universității să muște săpăliga și să dea naștere următorului citat: „Cum se obține un astfel de gazon? Îl tunzi și îl îngrijești fo' cinsute de ani și dup-aia îți aleargă pe el o gașcă de nemernici.” (n.a.)

tăblia de jos. Era chiar posibil să fi fost o ușă secretă către alte lumi fantastice, dar nimeni nu avusese curajul să verifice din cauza mirosului înecăcios de naftalină.

Iar pe dulap, înfășurat în rămășițe de hârtie îngălbenită și cuverturi învechite, zăcea un cufăr cu chingi de alamă. I se spunea Bagajul. De ce acceptase să îi aparțină lui Vânturache era un secret pe care numai Bagajul îl știa și nu dorea să-l dezvăluie, dar probabil că niciun alt obiect din istoria accesoriilor de voiaj nu avea o poveste atât de plină de mister și dureroase leziuni corporale. Era adesea descris ca fiind jumătate valiză și jumătate maniac ucigaș. Avea multe calități deosebite care vor fi dezvăluite sau nu în curând, numai că momentan exista doar una care îl diferenția de oricare alt cufăr cu armături de alamă. Sforăia producând un sunet de parcă cineva ar fi tăiat foarte încet un buștean, cu fierăstrăul.

Poate că Bagajul este fermecat. Poate că e îngrozitor. Dar sufletul său enigmatic e înrudit cu sufletele tuturor celorlalte valize din multivers și ca atare preferă să-și petreacă iernile hibernând deasupra dulapului.

Vânturache îl lovi cu o mătură până când sforăitul încetă, apoi își umplu buzunarele cu tot ce putu apuca din lada de banane care îi servea drept noptieră și o zbughi pe ușă. Nu putu să nu remarce că îi dispăruse salteaua, dar nu prea conta pentru că era extrem de hotărât să nu mai doarmă vreodată pe vreo saltea.

Bagajul ateriză pe podea cu o bufnitură. După câteva secunde și cu mare grijă, se ridică pe câteva sute de piciorușe mici și rozalii. Se balansă puțin înainte și înapoi, întinzându-și fiecare picior în parte, apoi deschise capacul și căscă...

— Vii sau nu?

Capacul se închise cu o pocnitură. Bagajul execută o manevră complicată cu picioarele, poziționându-se în final pe direcția ușii și porni după stăpânul său.

Biblioteca era încă în stare de agitație; din când în când se mai auzea câte un zăngănit de lanț¹ sau câte un foșnet înăbușit de pagină.

Vânturache își băgă mâna sub birou și îl înșfăcă pe Bibliotecar, care stătea tot ghemuit sub păturică.

— Haide, am zis!

— Uuuk.

¹În majoritatea bibliotecilor vechi, cărțile sunt legate de policioare pentru a preveni distrugerea lor de către oameni. În Biblioteca Universității Nevăzute, bineînțeles, problema se pune oarecum invers, (n.a.)

— Dau de băut! spuse Vânturache în disperare de cauză.

Bibliotecarul se desfăcu precum un păianjen patruped.

— Uuuk?

Vânturache aproape că îl târî pe antropoid din cuibul său și apoi pe ușă afară. Nu se îndreptă către porțile principale, ci către o zonă de zid aparent neînsemnată, unde câteva cărămizi fixate precar oferiseră studenților, timp de mii de ani, o cale de acces după ce se suna stingerea. Se opri atât de brusc încât Bibliotecarul se lovi de el ca o ghiulea și apoi Bagajul îi izbi pe amândoi.

— Uuuk!

— Pe toți zeii! Ia uite!

— Uuuk?

Un val negru și lucios se revărsa printr-un grilaj din apropierea bucătăriei. Lumina stelelor de curând răsărite se reflecta pe milioane de mici carapace negre.

Dar nu apariția gândacilor era ceea ce deranja, ci faptul că mărșăluiau la pas, în rânduri egale de câte o sută de indivizi. Bineînțeles, ca toți locuitorii nelegitimi din Universitate și gândacii erau mai neobișnuiți, dar sunetul a miliarde de piciorușe lovind caldarâmul la unison dădea o senzație deosebit de neplăcută.

Vânturache păși cu grijă peste coloana mărșăluitoare. Bibliotecarul sări peste ea.

Bagajul, evident, îi urmă, făcând un zgomot de parcă cineva ar fi bătut step pe o pungă cu pufuleți.

Și așa, forțând Bagajul să facă un ocol până la poartă pentru că altfel ar fi lăsat o gaură în perete, Vânturache părăsi Universitatea împreună cu celelalte insecte și mici rozătoare speriate și decise că dacă un număr rezonabil de beri liniștite nu îl vor ajuta să vadă lucrurile într-o lumină mai bună, probabil că ceva mai multe vor reuși. Oricum, merita încercat.

Din acest motiv nu a fost prezent în Sala Mare pentru cină. Avea să fie cea mai importantă cină sărită din viața sa.

Undeva mai departe se auzi un clinchet slab în timp ce o ancoră cu patru cârlige își înfigea colții în partea de sus a zidului Universității. O clipă mai târziu, o siluetă subțirică înveșmântată în negru ateriză fără zgomot în curtea interioară și o porni rapid către Sala Mare, unde foarte curând se pierdu printre umbre.

Oricum, nimeni nu ar fi putut remarca nimic. În partea opusă a campusului, Magicianul se îndrepta către porțile principale. Acolo unde

picioarele lui atingeau caldarâmul scăpărau scânteii albastre, care evaporau roua însărării.

Era foarte cald. Imensul șemineu de la capătul dinspre disc-învârte al Sălii Mari era practic incandescent. Vrăjitorii sunt foarte sensibili la rece, așa că valul de căldură provenit dinspre buștenii care trosneau în foc topea lumânările pe o rază de șase metri și făcea ca lacul de pe mesele de lemn să se evapore cu bulbuci. Aerul era albastru de la fumul de țigară care, sub presiunea curenților arbitrari de magie, alcătuiă figurine ciudate. Pe masa centrală, un porc întreg părea foarte deranjat de faptul că cineva îi făcuse felul fără să-l aștepte să-și mănânce mărul, iar macheta Universității confecționată integral din unt se scufunda blajin într-o băltoacă de grăsime.

Berea curgea valuri. Pe ici pe colo vrăjitori roșii la față lălăiau fericiți vechi cântece de beție ce includeau pleznituri peste genunchi și strigăte de „Ho!”. Singura scuză plauzibilă pentru un astfel de comportament ar fi aceea că vrăjitorii sunt celibatari și ca atare trebuie să-și găsească distracțiile pe unde pot.

Un alt motiv pentru buna dispoziție generală era și faptul că nimeni nu încerca să omoare pe nimeni. Ceea ce este extrem de neobișnuit în cercurile vrăjitoarești.

În lumea vrăjitorilor posturile bune sunt extrem de periculoase. Fiecare vrăjitor încearcă să dizloce vrăjitorii aflați ierarhic mai sus decât el, în timp ce îi calcă pe degete pe cei de mai jos; a spune că vrăjitorii au un spirit competitiv sănătos e ca și cum ai spune că peștii piranha au un oarecare apetit. Oricum, de când marile Războaie ale Magilor au făcut ca regiuni întregi de pe Disc să devină de nelocuit¹, vrăjitorilor li s-a interzis să își rezolve disputele prin intermediul magiei, pentru că provocau mari neplăceri în rândul populației și oricum era dificil de stabilit care dintre băltoacele de grăsime fumegândă rezultate fusese câștigătorul. Așa că în mod tradițional apelau la cuțite, otrăvuri discrete, scorpioni în pantofi și capcane amuzante care includeau lame ascuțite care pendulau deasupra ușilor întredeschise.

Oricum, uciderea unui confrate vrăjitor în Ajunul Zeilor Mărunți era considerat un act complet lipsit de bun gust, așa că vrăjitorii își puteau lăsa părul să le cadă pe umeri fără să se teamă că ar putea fi strangulați cu el.

Scaunul Arhicancelarului era gol. Curcăbete cina singur la el în birou

¹Cel puțin dacă doreai să te trezești sub aceeași formă sau măcar să aparții aceleiași specii ca atunci când te-ai băgat în pat. (n.a.)

așa cum îi stă bine unui om ales de către zei ca urmare a unor serioase tratative de bun simț purtate în cursul zilei cu vrăjitorii mai în vârstă. În ciuda vârstei de optzeci de ani se simțea puțin emoționat și abia se atinsese de al doilea pui fript.

În câteva minute urma să țină un discurs. În tinerețe, Curcăbete își încercase puterile în cele mai stranii moduri: se bătuse cu demoni în octograme înflăcărate, privise prin dimensiuni de care oamenii n-ar trebui să afle, înfruntase chiar și comitetul de acordare a burselor din Universitatea Nevăzută, dar nimic din cele opt cercuri ale nimicniciei nu i se părea la fel de înspăimântător ca două sute de fețe expectative zgâindu-se la el prin fumul de țigară.

În curând aveau să vină să-l conducă în Sala Mare. Oftă și împinse la o parte șarlotă neatinsă, traversă camera, se opri în fața oglinzii mari și scotoci în buzunarul robei după însemnări.

După un timp reuși să le pună într-o oarece ordine și își dresе glasul.

— Frații mei într-ale artei, începu el, nu vă pot spune cât de tare... ăsta... cât de tare... în buna tradiție a acestei bătrâne universități... ăsta... mă uit în jurul meu și văd portretele Arhicancelarilor de demult...

Se opri, își aranjă din nou însemnările și continuă cu ceva mai mult aplomb:

— Aflându-mă aici în seara asta îmi amintesc de întâmplarea cu vânzătorul ambulant cu trei picioare și, ăsta, fetele negustorului. Se pare că acest negustor...

Se auzi un ciocănit în ușă.

— Intră, lătră Curcăbete în timp ce își mijeя ochii pe însemnări. Acest negustor, bombăni el, acest negustor, da, acest negustor avea trei fete. Așa cred că era. Da. Erau trei. Se pare că...

Privi în oglindă și se întoarse.

— Cine ești t... apucă să întrebe.

Și realizează că, în fond, există lucruri mult mai neplăcute decât ținerea unui discurs.

Silueta subțire și întunecată care bâjbâia prin coridoare auzi zgomotul, dar nu îi acordă prea mare atenție. Zgomotele neplăcute nu erau ceva neobișnuit acolo unde se practica magie la ordinea zilei. Silueta căuta ceva. Nu îi era clar ce anume, dar știa că atunci când va găsi ce căuta, va ști.

După câteva minute pașii o conduseră spre camera lui Curcăbete. Aerul era încărcat și unsuros. Particule de cenușă pluteau ușor prin aer, iar pe podea se vedeau urme arse în formă de picior.

Silueta ridică din umeri. Niciodată nu puteai să știi ce vei descoperi în camera unui vrăjitor. Cu coada ochiului își văzu reflexia multifățată în oglinda spartă, își aranjă gluga și continuă căutările.

Mișcându-se ca la îndemnul unei voci interioare, se furișă fără niciun zgomot prin cameră până când ajunse la măsuta pe care se afla o cutie înaltă și rotundă din piele scorojită. Se apropie și deschise capacul, cu mare grijă.

Vocea din cutie părea că vine de sub câteva straturi de covoare când îi spuse: *În sfârșit! De ce a durat așa de mult?*

— Adică, cum au început? Adică, pe vremuri, erau vrăjitori adevărați, nu era toată organizarea asta pe nivele. Pur și simplu dacă vroiau – o făceau. Zbang!

Câțiva dintre ocupanții tavernei întunecoase cunoscută sub numele de Toba Reparată priviră de jur împrejur, impaciențați la auzul zgomotelor. Erau noii veniți în oraș. Clienții obișnuiți ai locului nici nu mai remarcă zgomote bruște precum răcnetele sau sunetele neplăcute produse de cartilajii zdrobite. Era mai sănătos așa. În anumite zone ale orașului, dacă îți băgai nasul unde nu îți fierbea oala nu numai că te frigeai ci mai erai și aruncat în râu cu greutate de plumb atârnat de picioare.

Vânturache își agita mâinile haotic pe deasupra mulțimii de pahare goale de pe masa din fața lui. Aproape că uitase de gândaci. După încă un pahar poate va reuși să uite și de saltea.

— Țâști! Un bulgăre de foc. Vâjj! Dispare ca fumul. Țâști! ... Scuze.

Bibliotecarul își trase ce mai rămăsese din berea lui în afara razei de acțiune a brațelor lui Vânturache.

— Magie ca lumea, pufni Vânturache.

— Uuuk.

Vânturache se zgâi la rămășițele înspumate ale ultimei sale beri și apoi, cu o grijă deosebită, ca nu cumva țeasta să i se desprindă și să-i cadă, se aplecă și turnă într-o farfurioară puțină bere pentru Bagaj. Acesta stătea sub masă, ceea ce era o mare ușurare. De obicei îl puneă pe Vânturache în situații penibile prin baruri, pentru că teroriza clienții până când îl hrăneau cu sărățele.

Se întrebă ca prin ceață pe unde îi deraiaseră gândurile.

— Unde rămăsesem?

— Uuuk, îi indică Bibliotecarul.

— Da, se luminează Vânturache. *Ei* nu aveau atâtea nivele și grade, mă înțelegi? În timpurile alea aveau magicieni care plecau în lume să găsească

vrăji noi și treceau printr-o mulțime de aventuri...

Își înmuie un deget într-o băltoacă cu bere și schiță un desen pe lemnul pătat și zgâriat al mesei.

Unul dintre profesorii lui Vânturache spusese că dacă ar numi cunoștințele lui teoretice despre magie ca fiind *abisale* ar însemna că nu ar mai avea la dispoziție niciun cuvânt care să descrie priceperea lui la practica magiei. Acest lucru îl nedumerise întotdeauna pe Vânturache. El unul nu era de părere că dacă ești vrăjitor trebuie să te și pricepi la magie. În adâncurile sufletului el *știa* că este vrăjitor. Competența în ale magiei nu avea nicio legătură cu asta. Era doar ceva suplimentar, nu era ceva ce te *definea*.

— Când eram copil, spuse el meditativ, am văzut într-o carte poza unui magician. Stătea în vârful unei stânci, mișcându-și mâinile și valurile se ridicau până la el, știi, ca în Portul Ankh pe timp de furtună și era înconjurat de fulgere strălucitoare...

— Uuuk?

— Nu știi de ce, poate că era încălțat cu cizme de cauciuc, îl bruscă Vânturache și apoi continuă visător: Și avea un toiag și o pălărie țuguiață, exact ca a mea și ochii îi luceau într-un anume fel și din degete îi ieșeau *scânteii* și mă gândeam că într-o zi o să fac și eu la fel și...

— Uuuk?

— Doar jumătate.

— Uuuk.

— Cum plătești tu pentru asta? De fiecare dată când îți dă cineva bani îi mănânci.

— Uuuk.

— Extraordinar.

Vânturache își termină schița în bere. Reprezenta o siluetă scheletică pe un deal. Nu prea semăna cu el – pictura în bere trezită nu e o artă precisă – deși asta se intenționase.

— Asta mi-am dorit să fac, spuse el. Zbang! Nu toată corvoada asta. Toate cărțile astea și chestii, nu despre asta-i vorba. Avem nevoie de vrăji adevărate.

Această remarcă ar fi putut câștiga premiul pentru cea mai eronată declarație a zilei dacă Vânturache nu ar mai fi adăugat:

— Păcat că nu mai există magicieni adevărați.

Zinc bătu cu lingura în masă.

Avea o prezență impunătoare în roba sa de ceremonie, cu glugă

mov-cu-vermină¹, simbol al Venerabilului Consiliu al Clarvăzătorilor și cu șnurul galben ce indica faptul că este vrăjitor de nivelul cinci; era la nivelul cinci de trei ani, așteptând ca unul dintre cei șaiszeci și patru de vrăjitori de nivelul șase să crape ca să se elibereze un post. Cu toate astea, era bine dispus. Nu numai pentru că tocmai avusese parte de o cină gustoasă, ci și pentru că avea în camera lui o fiolă mică, plină cu otravă instabilă garantată ca fiind nedetectabilă și care, folosită corect, îi va aduce promovarea în câteva luni. Viața părea frumoasă.

Marele ceas din capătul sălii tremura pe muchia orei nouă.

Bătutul cu lingura în masă n-avusese efect. Zinc apucă un pocal de aramă și îl izbi cu putere de masă.

— Fraților, strigă el zâmbind aprobator pe măsură ce murmurul sălii se stingea. Vă mulțumesc. Am să vă rog să vă ridicați în picioare pentru ceremonia, ăă, cheilor.

Un val de râsete și un zumzet expectativ străbătură încăperea pe măsură ce vrăjitorii dădeau băncile la o parte și se ridicau greoi în picioare.

Ușile duble ale sălii fuseseră încuiate și zăvorâte de trei ori. Arhcancelarul în devenire trebuia să ceară de trei ori permisiunea de a intra înainte ca ușile să se deschidă, aceasta semnificând că a fost numit în funcție cu acordul întregii vrăjitorimi. Sau cam așa ceva. Originea se pierduse în negura vremii, ceea ce reprezenta un motiv la fel de bun ca oricare altul pentru respectarea cu sfințenie a acestui obicei.

Conversația se stinse treptat. Mulțimea de vrăjitori privea către uși.

Se auzi un fel de ciocănit.

— Cară-te! strigară vrăjitorii, iar unii dintre ei căzură pe jos de la atâta subtilitate umoristică.

Zinc apucă marele inel de fier pe care erau cheile Universității. Nu toate erau din metal. Nu toate erau vizibile. Unele dintre ele erau de-a dreptul stranii.

— Cine îi de bătut-a din înafară? intonă el.

— *Eu.*

Acest răspuns avu următorul efect ciudat: fiecare vrăjitor simțise că vorbitorul se afla exact în spatele lui. Mulți dintre ei s-au trezit că se uită peste umăr.

¹Vermina este un animal mic, negru cu alb, care trăiește în regiunile friguroase dinspre Miez; este o rudă îndepărtată a lemmingului. Blana lui este foarte apreciată, în special de către el însuși; micuțul egoist ar face orice ca să și-o păstreze, (n.a.)

În acel moment de liniște consternată se auzi declicul ascuțit al încuietorii. Cu toții priviră cu oroare și fascinație cum druggii de fier se deplasează din proprie inițiativă; masivele bârne din lemn de stejar, transformate de trecerea Timpului în ceva mai tare ca piatra, alunecară din închizători; balamalele mai întâi se înroșiră, apoi se îngălbeniră, apoi se albiră și la urmă explodară. Încet și inevitabil, ușile se prăbușiră în sală.

În fumul balamalelor apărură o siluetă.

— La naiba, Potențel, spuse unul dintre vrăjitorii prezenți, asta a fost tare de tot.

Când silueta păși în lumină văzură cu toții că, de fapt, nu era Potențel Curcăbete.

Era cu cel puțin un cap mai scund decât oricare vrăjitor și purta o robă albă, simplă. Era și cu câteva decade mai tânăr; arăta cam de zece ani și într-una din mâini ținea un toiag cu mult mai înalt decât el.

— Stați așa, ăsta nu-i vrăjitor...

— Nici glugă n-are.

— Și unde îi e pălăria?

Străinul înaintă printre vrăjitorii uimiți până când ajunse în fața mesei principale. Zinc privi în jos spre o față subțirică încadrată de o claie de păr blond, apoi văzu doi ochi aurii ce luminau din interior. Și simți că aceștia nu se uită la el, ci fixează un punct aflat la câțiva centimetri în spatele capului său. Zinc avu senzația că stă în cale și că este în plus pentru cerințele imediate.

Își adună demnitatea și se ridică în picioare.

— Ce înseamnă, ăă, asta?

Era o revenire cam slabă, trebuia să recunoască, dar intensitatea acelei priviri incandescente părea că îi șterge cuvintele din memorie.

— Am venit, spuse străinul.

— Venit? Pentru ce?

— Ca să îmi ocup locul. Unde trebuie să mă așez?

— Ești unul dintre studenți? întrebă Zinc, alb la față de mânie. Cum te numești, tinere?

Băiatul îl ignoră și privi de jur împrejur, la adunarea de vrăjitori.

— Cine este cel mai puternic vrăjitor de aici? întrebă el. Doresc să-l cunosc.

Zinc făcu un semn cu capul. Doi dintre paznicii universității, care de câteva minute se strecurau în direcția noului venit, îl încadrară.

— Luați-l și aruncați-l în stradă! spuse Zinc.

Paznicii, bărbați solizi care nu știau de glumă, dădură din cap

aprobator. Înșfăcăra brațele subțiri ale băiatului cu mâinile lor ca niște snopuri de banane.

— Tatăl tău va afla despre asta, spuse Zinc sever.

— Știe deja, spuse băiatul.

Privi în sus către cei doi bărbați și ridică din umeri.

— Ce se petrece aici?

Zinc se întoarse și îl văzu pe Skarmer Bilius, conducătorul Ordinului Stelei de Argint. Pe când Zinc era cam slab și deșirat, Bilius era un expansiv, care arăta mai degrabă ca un balon capturat și păstrat, din cine știe ce motiv, într-un drapaj de catifea mov cu vermină; împreună, cei doi vrăjitori făceau pe medie cât doi oameni normali.

Din nefericire, Bilius era genul de persoană care își imagina că se pricepe la copii. Se aplecă atât cât îi permitea cina și își întoarse fața îmbujorată și bârboasă spre băiat.

— Care-i problema, flăcău? întrebă el.

— Acest *copil* a intrat cu forța aici pentru că, zice el, vrea să cunoască un vrăjitor puternic, spuse Zinc dezaprobator.

Zinc avea oroare de copii și probabil din acest motiv aceștia îl considerau fascinant. În momentul de față se abținea cu succes să-și pună întrebări în legătură cu ușile pulverizate.

— Păi asta nu-i un lucru rău, spuse Bilius. Orice flăcău de ispravă își dorește să devină vrăjitor. Și eu vroiam să mă fac vrăjitor când eram flăcău. Nu-i așa, flăcău?

— Ești *puissant*? întrebă copilul.

— Hmm?

— Am întrebat, ești *puissant*? Cât de puternic ești?

— Puternic? întrebă Bilius.

Se îndreptă bătându-se cu degetele pe șnurul lui de nivelul opt și îi făcu lui Zinc cu ochiul.

— Ehe, sunt cam puternic. Chiar destul de puternic, după ale vrăjitorimii.

— Bun. Te provoc. Arată-mi cea mai puternică vrajă a ta. Și după ce o să te înving, ei bine, am să devin Arhicanțelar.

— Măi obrăznicătură... începu Zinc, dar protestul lui se pierdu în râsetele celorlalți vrăjitori.

Bilius se plezni peste genunchi, sau în orice caz cât de aproape de ei putea să ajungă.

— Un duel, ai? spuse el. Frumos, ai?

— Duelurile sunt interzise, după cum bine știi, spuse Zinc. Oricum, e

complet ridicol. Nu știu cine i-a făcut chestia cu ușile, dar n-am de gând să stau cu brațele în sân în vreme ce voi ne irosiți timpul...

— Ei, haide, haide, spuse Biliias. Cum te cheamă, flăcău?

— Monedă.

— Monedă, *domnule*, se rățoi Zinc.

— Ei bine, Monedă, vrei să vezi cea mai tare vrajă a mea, ai?

— Da.

— Da, *domnule*, pufni Zinc.

Monedă îl învrednici cu o privire fixă, bătrână ca Timpul, acel gen de privire care se lăfăie la soare pe malul apei și care nu obosește niciodată. Zinc simți cum i se usucă gura.

Biliias ridică mâinile ca să se facă liniște. Apoi, cu un gest teatral, își suflecă mâneca stângă și își întinse mâna.

Adunarea vrăjitorilor privea cu interes. Vrăjitorii de nivelul al optulea erau, de regulă, mai presus de magie și își petreceau timpul în contemplație – de regulă a meniului – și evitând micile atenții ale ambițioșilor vrăjitori de nivelul al șaptelea. Orice urma să se întâmple merita văzut.

Biliias rânji spre băiat, care îl răsplăti cu o privire focalizată într-un punct aflat la câțiva centimetri în spatele capului bătrânului vrăjitor.

Pierzându-și oarecum concentrarea, Biliias își trosni degetele. Brusc, realizează că nu mai era vorba de un simplu joc și simți nevoia de nestăvilire să impresioneze. Starea i se transformă în supărare față de propria persoană pentru că se lăsase, prostește, enervat.

— Am să îți arăt, spuse trăgând aer în piept, Minunata Grădină a lui Maligri.

Dinspre meseni se auzi un murmur. În întreaga istorie a Universității, numai patru vrăjitori realizaseră cu succes Grădina în întregime. Majoritatea vrăjitorilor puteau crea copacii și florile, câtorva le reușeau chiar și păsările. Nu era cea mai puternică vrajă, nu mutai munții cu ea, dar finețea detaliilor din complexe silabe ale lui Maligri cerea multă măiestrie.

— După cum vezi, adăugă Biliias, nu am nimic ascuns în mânecă.

Buzele lui începură să se miște. Mâinile lui fâlăiau prin aer. O mulțime de steluțe aurii se iviră în palma lui, contorsionându-se, luând apoi forma unei sfere și în cele din urmă începând să umple spațiul cu detalii.

Legenda spune că Maligri, unul dintre ultimii magicieni adevărați, crease Grădina ca pe un mic univers privat în care să poată ieși să fumeze o țigară și să gândească în liniște, la adăpost de grijile cotidiene. Faptul în sine ridica un mare semn de întrebare, pentru că nimeni nu își putea imagina ce griji ar putea să aibă un magician așa puternic ca Maligri.

Oricare ar fi fost motivul, Maligri ajunsese să se retragă din ce în ce mai departe în universul pe care și-l crease, până când într-o zi a încuiat ușa după el și nu s-a mai întors.

Grădina era un glob strălucitor în mâinile lui Bilias. Vrăjitorii aflați în apropiere se înghesuiau să admire peste umerii lui o sferă cu diametrul de șaptezeci de centimetri în interiorul căreia se vedea un peisaj delicat, presărat cu flori; ceva mai departe era un lac, detaliat până la ultima încrețitură de apă, mai încolo se vedeau niște munți violeți în spatele unei păduri misterioase. Păsărele de dimensiunile albinelor zburau din pom în pom și câteva căprioare nu mai mari decât niște șoricei își ridicară privirile din iarbă către Monedă.

Care spuse cu o voce critică:

— E destul de reușită. Dă-mi-o.

Luă globul intangibil din mâinile vrăjitorului și îl ridică în sus, apoi întrebă:

— De ce nu e mai mare?

Bilias își tamponă fruntea cu o batistă dantelată.

— Ei bine, spuse el slăbit și atât de uluit de tonul folosit de Monedă încât era incapabil să se simtă ofensat, din vremurile acelea și până în zilele noastre eficacitatea vrăjii s-a cam...

Monedă își aplecă într-o parte capul, ca și cum ar fi ascultat ceva. Apoi șopti câteva silabe și mângâie suprafața sferei.

Care se mări. La început fusese ca o jucărie în mâinile băiatului, iar acum...

... vrăjitorii stăteau pe iarba răcoroasă dintr-o poiană umbrită, cu deschidere spre lac. O briză ușoară sufla dinspre munți și aducea arome de busuioc și de fân. Cerul era de un albastru intens; spre orizont dădea în violet.

Căprioarele priviră suspicioase către noii veniți, din pășunea lor de sub copaci.

Zinc privi în jos, șocat. Un păun îi ciugulea șireturile.

— ... începu el și se opri.

Monedă încă mai ținea în mâini o sferă, o sferă de aer. În interiorul ei, văzută ca prin fundul unei sticle, era Sala Mare a Universității Nevăzute.

Băiatul privi copacii, apoi aruncă o privire către munții din zare și făcu din cap un semn aprobator către oamenii șocați de lângă el.

— Nu-i rău deloc, spuse el. Mi-ar place să mai vin pe aici.

Făcu din mâini o mișcare complicată care, într-un mod inexplicabil, păru că i le întoarce pe *dos*.

Acum vrăjitorii se aflau din nou în Sală iar băiatul ținea în palmă o Grădină care se micșora. În tăcerea șocată și apăsătoare puse sfera în mâinile lui Bilias și spuse:

— A fost foarte interesant. Acum am să fac eu o vrajă.

Își ridică mâinile, privi fix către Bilias și îl pulveriză.

Izbucni un haos de nedescris, așa cum se întâmplă de obicei în asemenea ocazii. Monedă ramase pe loc, complet liniștit, în mijlocul unui nor de fum unsuos care se împrăștia.

Ignorând tumultul, Zinc se aplecă încet și, cu mare băgare de seamă, ridică de pe podea o pană de păun. O trecu prin dreptul buzelor sale subțiri înainte și înapoi, în timp ce privea gânditor de la cadrul ușilor la băiat și la scaunul vacant de Arhicancelar; apoi gura i se subție și începu să zâmbească.

O oră mai târziu, pe când tunetul începea să se rostogolească pe cerul senin de deasupra orașului și Vânturache tocmai începea să fredoneze încetșor ca să uite de gândaci și o saltea singuratică hoinărea pe alei, Zinc închise ușa de la biroul Arhicancelarului și se întoarse către colegii săi de nivelul al optulea.

Șase la număr erau și tare îngrijorați.

Erau într-atât de îngrijorați, remarcă Zinc, încât ascultau de el, un biet vrăjitor de nivelul al cincilea.

— A băut un pahar cu lapte cald și s-a culcat, spuse el.

— Lapte? întrebă unul dintre vrăjitori, cu oroare obosită în glas.

— E prea tânăr pentru alcool, explică trezorierul.

— A, da. Ce prostie din partea mea.

Un vrăjitor din fața lui, cu privirea golită, spuse:

— Ați văzut ce-a făcut cu ușa?

— Am văzut ce i-a făcut lui Bilias!

— Ce *anume* i-a făcut?

— Nu vreau să știu!

— Fraților, fraților, spuse Zinc pe un ton liniștitor.

Privi în jos către fețele lor îngrijorate și gândi: prea multă mâncare. Prea multe după-amiezi așteptând servitorii să aducă ceaiul. Prea mult timp petrecut în camere neaerisite, citind cărți vechi scrise de oameni morți. Prea multe brocarturi aurite și ceremonii ridicole. Prea multă grăsime. Întreaga Universitate e numai bună pentru un brânci...

Sau o piedică...

— Mă întreb dacă într-adevăr ne confruntăm cu o, ăă, problemă, spuse

el.

Sosuleț Derment, de la Înțelepții Umbrei Necunoscute, lovi în masă cu pumnul.

— Asta-i bună, omule! izbucni el. Un copil apare așa în plină noapte, cafește doi dintre cei mai de vază membri ai Universității, se așează în scaunul Arhicancelarului și tu te întrebi dacă într-adevăr ne confruntăm cu o problemă? Băiatul ăsta e un talent! Din câte am văzut în seara asta, niciun vrăjitor de pe Disc nu îi poate ține piept.

— Și atunci de ce i-am ține piept? întrebă Zinc pe un ton rațional.

— Pentru că e mai puternic decât noi!

— Da?

Vocea lui Zinc ar fi făcut o oglindă să arate ca un câmp arat, mierea să pară criblură.

— Păi e la bunul simț...

Sosuleț ezită. Zinc îi oferi un zâmbet de încurajare.

— Hmm.

Hâmâitorul era Marmaric Cartoforescu, mai-marele Clipitorilor cu Glugă. Își încrucișă degetele pline de inele și îi aruncă lui Zinc o privire ascuțită pe deasupra lor. Trezorierul îl displăcea intens. Avea mari dubii cu privire la inteligența acestui om. Suspecta că este foarte ridicată și că în spatele acelor fălci traversate de vinișoare mov funcționa o minte plină de roțițe sclipitoare, bine șlefuite, care se învârteau cu viteză nebună.

— Nu pare a fi extrem de dornic să folosească această putere, spuse Cartoforescu.

— Dar ce zici de Biliș și de Potențel?

— Toane copilărești, spuse Cartoforescu.

Ceilalți vrăjitori își mutau privirile de la el la trezorier și înapoi. Își dădeau seama că se petrece ceva, dar nu puteau să spună cu exactitate ce anume.

Motivul pentru care vrăjitorii nu erau stăpânii Discului era unul foarte simplu. Dă-le oricărui doi vrăjitori o bucată de sfoară și ei vor trage de ea, instinctiv, în direcții opuse. Era ceva genetic sau ceva învățat în școală care le insufla o anumită atitudine cu privire la ajutorul reciproc și la cooperare. Pe lângă ei, un elefant cu abces era inofensiv ca o furnică.

Zinc își desfăcu brațele:

— Fraților, spuse el din nou, nu înțelegeți ce se întâmplă? E vorba de un tânăr înzestrat, probabil crescut în izolare într-o zonă neghioabă de pe la, ăă, țară, care simțind chemarea străveche a magiei care îi curge prin vene, a venit de departe, înfruntând cine știe ce primejdii și în final a ajuns

la capătul drumului său, singur și înspăimântat, dorind nimic altceva decât să învețe de la noi, profesorii lui, să-i formăm și să-i îndrumăm talentele. Cum am putea oare să-i întoarcem spatele, să-l aruncăm în, ăă, viscolul de afară, să-i curmăm visul...

Discursul fu întrerupt de Sosuleț, care își sufla nasul.

— Acum nu e iarnă, spuse placid unul dintre vrăjitori și chiar e o noapte călduroasă.

— Afară, în *capricioasa vreme de primăvară*, pufni Zinc, și blestemat va fi într-adevăr acela care nu va reuși, ăă, în acest context...

— E aproape vară.

Cartoforescu își scărpină gânditor nasul și spuse:

— Băiatul are un toiag. Cine i l-a dat? Ai întrebat?

— Nu, răspuse Zinc, care încă se mai uita urât la atotcunoscătorul care îl întrerupsese.

Cartoforescu începu să-și studieze unghiile într-un mod pe care Zinc îl consideră extrem de sugestiv.

— Ei bine, oricare ar fi problema, sunt sigur că poate aștepta până mâine dimineață, spuse el cu o voce pe care Zinc o cataloga drept ostentativ plictisită.

— Pe toți zeii, l-a pulverizat pe Bilias! spuse Sosuleț. Și se zice că în camera lui Potențel nu a mai rămas decât cenușă!

— Probabil au fost neatenți, spuse Cartoforescu mios. Sunt sigur, bunul meu frate, că tu nu poți fi întrecut în Artă de un biet copilăș.

Sosuleț ezită.

— Ei bine, ăă, nu. Bineînțeles că nu.

Remarcă surâsul inocent al lui Cartoforescu și tuși zgomotos.

— Desigur, nu. Bineînțeles. Bilias a fost neatent. Cu toate astea, ca să fim siguri, unele precauții ar fi...

— Atunci hai să fim precauți mâine dimineață, spuse Cartoforescu vesel. Fraților, hai să punem capăt acestei întâlniri. Băiatul doarme, iar noi ar trebui să-i urmăm exemplul. Situația va arăta mai bine pe lumină.

— Am văzut și chestii care nu arătau mai bine pe lumină, spuse Sosuleț sumbru, pentru că nu avea încredere în Tinerețe.

În opinia lui, aceasta nu aducea niciodată nimic bun.

Vrăjitorii se întoarseră în Sala Mare, unde cina ajunsese la felul nouă și se apropia de apogeu. E nevoie de mult mai mult decât ceva magie și o evaporare în fum pentru ca apetitul unui vrăjitor să fie diminuat.

Dintr-un motiv nedezvăluit, Zinc și Cartoforescu rămaseră pe loc. Erau așezați fiecare într-unul din capetele mesei lungi, privindu-se reciproc ca

două pisici. Pisicile pot să se măsoare una pe alta din priviri ore întregi, executând manevre mentale care ar face un Mare Maestru de șah să pară, prin comparație, impulsiv; dar pisicile sunt mici copii față de vrăjitori.

Niciunul dintre cei doi nu era pregătit să facă o mișcare înainte de a-și derula prin minte întreaga conversație ce avea să urmeze, pentru a ști dacă poate beneficia de o mutare în plus.

Zinc cedă primul.

— Toți vrăjitorii sunt frați, spuse el. Ar trebui să avem încredere unul în celălalt. Dețin informații.

— Știu, spuse Cartoforescu. Tu știi cine e băiatul.

Buzele lui Zinc se mișcă fără sunet, în timp ce încerca să prevadă următorul schimb de replici.

— Nu poți fi sigur de asta, spuse el după o vreme.

— Dragul meu Zinc, te înroșești atunci când spui adevărul fără să vrei.

— Nu m-am înroșit!

— Tocmai, zise Cartoforescu.

— Bine, cedă Zinc. Dar și tu crezi că știi ceva.

Vrăjitorul cel gras ridică din umeri:

— E doar suspiciunea unei bănuieli. Dar de ce ar trebui să mă *aliez* –cuvântul neobișnuit îi făcu gura pungă – cu tine, un amărât de vrăjitor de nivelul al cincilea? Mi-ar fi mai ușor să-ți storc creierul de informații. Nu vreau să te jignesc, înțelegeți, întreb și eu așa, ca să știu.

Evenimentele imediat următoare s-au petrecut mult prea rapid pentru a fi înțelese de ne-vrăjitori, desfășurându-se aproximativ cam așa:

Zinc începuse să deseneze în aer, pe sub masă, simbolurile Acceleratorului lui Megrim. Acum bombăni o silabă și aruncă vraja, care săpă o brazdă fumegândă în lemnul mesei. Cam pe la jumătatea distanței Acceleratorul întâlnește șerpia argintii ai Puternicului Fâs-Șprei al Fratelui Șoptitoru, care tocmai izvorâseră din vârful degetelor lui Cartoforescu.

Cele două vrăji se ciocniră, transformându-se într-o minge de flăcări verzi care explodă și umplu camera cu mici cristale galbene.

Vrăjitorii își aruncară niște priviri de genul celor pe care poți prăji castane.

Cartoforescu era pur și simplu surprins. Nu ar fi trebuit să fie. Vrăjitorii de nivelul al optulea sunt rareori provocați la confruntări de magie. Teoretic există doar șapte alți vrăjitori cu puteri egale, iar toți vrăjitorii de nivel inferior sunt prin definiție, ei bine, inferiori. Ca urmare, cei de nivelul al optulea nu prea au de ce să fie vigilenți. Dar Zinc, pe de altă parte, se afla la nivelul al cincilea.

Poate că viața e dură pentru cei din vârful piramidei și probabil e și mai dură pentru cei de la bază, dar la jumătate este atât de dură că poți face din ea potcoave. La jumătate, toți habarniștii, leneșii, proștii și ghinioniștii au fost eliminați, terenul a fost curățat și fiecare vrăjitor este pe cont propriu și înconjurat de dușmani de moarte din toate părțile. Cei de la nivelul al patrulea presează. Aroganții de la nivelul al șaselea sunt mereu pe fază, gata să stârpească orice ambiție. Iar de jur împrejur sunt colegii de nivelul al cincilea, care abia așteaptă orice ocazie să mai elimine din concurență. Și nimeni nu stă pe loc. Vrăjitorii de nivelul al cincilea sunt răi și duri și au reflexe iuți ca oțelul, iar ochii lor sunt îngustați de la atâta privit de-a lungul acelei ultime sute metaforice la capătul căreia se află cel mai cel dintre premii, pălăria de Arhicanțelar.

Noutatea conceptului de colaborare începu să îi surâdă și lui Cartoforescu. Era aici o sursă de putere demnă de luat în considerație, care putea fi coruptă în interes propriu atâta vreme cât era nevoie. Bineînțeles, *după aceea* s-ar putea să trebuiască... descurajată.

Zinc gândea: patronaj. Auzise acest cuvânt, deși niciodată în interiorul Universității și știa că înseamnă să convingi pe cineva aflat mai sus decât tine să îți dea o mână de ajutor. În mod normal vrăjitorii nu ar fi întins o mână unui coleg nici în vis, decât poate sub forma unui pumn în față. Numai gândul că ar putea încuraja un concurent... Dar, pe de altă parte, boșorogul ăsta nebun i-ar putea fi de folos o vreme și, *după aceea*, ei bine...

Se priviră cu admirație plină de invidie și cu neîncredere fără de margini, dar măcar era o neîncredere pe care ambii se puteau baza. Până după *aceea*.

— Numele lui este Monedă, spuse Zinc. Și spune că pe tatăl lui îl cheamă Ipsilor.

— Mă întreb câți frați o fi având? spuse Cartoforescu.

— Poftim?

— Magie ca asta nu s-a mai văzut la Universitate de sute, poate chiar de mii de ani. Eu doar am citit despre așa ceva.

— A fost alungat un Ipsilor cu treizeci de ani în urmă, spuse Zinc. Registrele spun că s-a căsătorit. Înțeleg că dacă ar avea băieți, ăă, ei ar fi vrăjitori, dar nu înțeleg cum de...

— Aia n-a fost vrăjitorie. A fost magie pură, spuse Cartoforescu, lăsându-se cu scaunul pe spate.

Zinc îl privi printre bulbucii care încă ieșeau din lacul de pe masă.

— Magie pură?

— Al optulea fiu al unui vrăjitor este un magician.

— Nu știam chestia asta!

— Nu i se prea face reclamă.

— Da, dar... magicienii au trăit pe vremuri, vreau să spun că magia era mult mai puternică atunci, ăă, oamenii erau altfel... și asta nu avea nicio legătură cu, mă rog, *împerecherea*.

Zinc gândi: opt fii, asta înseamnă că a făcut-o de opt ori. Cel puțin. Uau.

— Magicienii puteau face orice, continuă el. Erau aproape la fel de puternici ca zeii și, ăă, provocau numai probleme. Zeii pur și simplu nu vor mai tolera așa ceva, poți să fii sigur.

— Ei bine, erau probleme pentru că magicienii se luptau între ei, spuse Cartoforescu, dar un singur magician nu va crea probleme. Un magician consiliat cum trebuie, vreau să spun. De către niște persoane înțelepte, mai în vârstă.

— Dar vrea pălăria de Arhicancelar!

— Și de ce nu i-am da-o?

Gura lui Zinc rămase deschisă. Asta era prea mult, chiar și pentru el. Cartoforescu îi zâmbi, amabil.

— Dar pălăria...

— E doar un simbol, spuse Cartoforescu. Nu e nimic de capul ei. Dacă o vrea, o să i-o dăm. E un lucru destul de neînsemnat. Doar un simbol, nimic mai mult. O marionetă.

— O marionetă?

— Purtată de o marionetă.

— Dar Arhicancelarul e ales de zei!

Cartoforescu ridică o sprânceană.

— Serios?

— Ei bine, da, cred că da. Într-un fel.

— *Într-un fel?*

Cartoforescu se ridică și își strânse trenule pe lângă el.

— Cred că mai ai încă multe de învățat, spuse el. Apropo, unde e pălăria aia?

— Nu știu, spuse Zinc, care era încă în stare de șoc. Undeva prin, ăă, apartamentele lui Potențel.

— Ar fi bine să o luăm de acolo.

Se opri în ușă și își mângâie barba, gânditor.

— Îmi aduc aminte de Ipsilor. Am fost studenți în același timp. Era un sălbatic. Cu obiceiuri stranii. Superb ca vrăjitor, bineînțeles, asta înainte să se spurce. Îmi amintesc cum i se zbătea o sprânceană când era agitat.

Cartoforescu privi în gol, de-a lungul celor patruzeci de ani de amintiri și se cutremură.

— Pălăria, își aminti. Să o găsim. Ar fi păcat să se fi întâmplat ceva cu ea.

De fapt pălăria nu dorea să i se întâmple nimic și tocmai se îndrepta grăbită către Toba Reparată, sub brațul unui hoț cam nedumerit, îmbrăcat în negru.

Acest hoț, după cum vom vedea în continuare, era un hoț aparte. Acest hoț ridicase furatul la rang de artă. Hoții ordinari se mulțumeau să fure orice nu era bătut în cuie, dar acest hoț fura și cuiele. Acest hoț scandalizase Ankhul datorită pasiunii sale deosebite de a fura, cu o impresionantă rată de succes, obiecte care nu numai că erau bătute în cuie dar pe deasupra se aflau în încăperi inaccesibile, păzite de gardieni vigilenți. Există artiști care pictează tavane de capelă; hoțul acesta era unul dintre cei care puteau să le fure.

Despre acest hoț anume se spunea că furase cuțitul pentru eviscerat, bătut cu nestemate, din Templul lui Offler, zeul crocodil, în timpul Ceremoniei și potcoavele de argint ale celui mai bun cal de curse al Patricianului, în timp ce acesta tocmai câștiga o cursă. Când Gritoller Peștescu, vicepreședintele Breslei Hoților, a fost înghiontit în piață și ajuns acasă a descoperit că un pumn de diamante proaspăt subtilizate dispăruseră din locul în care fuseseră ascunse, a știut pe cine să dea vina¹.

Acesta era genul de hoț care îți putea fura inițiativa, inspirația și cuvintele din gură.

Cu toate astea, era pentru prima dată când furase ceva care nu numai că îi ceruse să o facă, cu o voce joasă dar autoritară, dar îi dăduse și instrucțiuni precise care nu suportau niciun fel de comentariu cu privire la maniera în care trebuia furat.

Era acel moment al nopții, acel punct de răscruce în ziua aglomerată a Ankh-Morporkului, când cei care își câștigă pâinea pe lumină se odihnesc după orele de program, iar cei care fac un ban cinstit la lumina rece a lunii tocmai își încarcă bateriile ca să plece la lucru. Ziua ajunsese, de fapt, la acea oră sensibilă la care e prea târziu ca să mai spargi case și prea devreme ca să te apuci de tâlhării la drumul mare.

Vânturache stătea de unul singur în încăperea aglomerată și plină de fum și aproape că nici nu observă când o umbră trecu pe lângă masă și o

¹Asta fiindcă, pentru mai multă siguranță, Gritoller înghițișe diamantele. (n.a.)

arătare sinistră se așeză în fața lui. Arătările sinistre nu ieșeau în evidență în acest local. Toba își păstra reputația de cea mai stilată tavernă de proastă calitate din Ankh-Morpork, iar imensul trol care păzea intrarea cu sfințenie tria clienții după criterii precum pelerinele negre, ochii strălucitori, săbiile fermecate și tot așa. Vânturache nu aflase niciodată ce le făcea celor necorespunzători. Probabil îi mânca.

Când arătarea vorbi, vocea ei hârșăită se auzi din adâncimile unei glugi negre din catifea, tivită cu blană.

— Băi, spuse vocea.

— Nu prea, dar mă străduiesc, îi răspunse Vânturache, care datorită dispoziției în care se afla nu putuse rezista tentației.

— Caut un vrăjitor, spuse vocea.

Părea a fi înăsprită din cauza efortului de a se preface. Din nou, asta nu era ceva neobișnuit în Tobă.

— Un vrăjitor anume? întrebă Vânturache precaut.

Puteai să-ți crezi mari probleme în acest fel.

— Un vrăjitor care respectă tradițiile și care nu s-ar sfii să-și asume niște riscuri în schimbul unei recompense pe măsură, spuse o altă voce.

Părea că vine dintr-o cutie rotundă din piele neagră, aflată sub brațul străinului.

— Aha, spuse Vânturache. Asta restrânge întrucâtva cercul de suspecti. Este implicată cumva și o călătorie riscantă prin tărâmurii necunoscute și probabil pline de pericole?

— Da, într-adevăr.

— Întâlnirea unor creaturi exotice? zâmbi Vânturache.

— Posibil.

— Moarte aproape sigură?

— Aproape sigur.

Vânturache salută și își luă pălăria.

— Ei bine, vă urez succes în această căutare, spuse el. Aș putea să vă ajut eu, numai că nu am s-o fac.

— Ce?

— Îmi pare rău. Nu știu de ce, dar perspectiva unei morți aproape sigure pe tărâmurii necunoscute în ghearele unor monștri exotici nu e de mine. Am încercat chestia asta, dar nu i-am prins gustul. Fiecare cu ale lui, după părerea mea; eu de exemplu sunt făcut pentru plictiseală.

Își îndesă pălăria pe cap și se ridică, nesigur pe picioare.

Ajunsese în capul scărilor care dădeau spre stradă când o voce din spatele lui spuse:

— Un vrăjitor *adevărat* ar fi acceptat.

Ar fi putut să își continue drumul. Ar fi putut urca pe scări până în stradă, ar fi putut să-și ia o pizza la pachet de la prăvălia Klatchiană din Aleea Anghilei și apoi s-ar fi putut băga în pat. Istoria ar fi fost cu totul alta și de fapt ar fi fost considerabil mai scurtă și el ar fi avut o noapte de somn liniștit cu toate că, bineînțeles, ar fi dormit pe podea.

Viitorul își ținu răsuflarea, așteptând ca Vânturache să își vadă de drum.

Ceea ce nu făcu, din trei motive. Primul era alcoolul. Al doilea era mica fărâmă de mândrie care pâlpaie până și în inima celui mai precaut fricos. Iar al treilea era vocea.

Era frumoasă. Suna așa cum arată mătasea sălbatică.

Problema sexului la vrăjitori e una foarte complicată, dar după cum am indicat și mai devreme se reduce, în principiu, la următoarea frază: în ceea ce privește vinul, femeile și cântecele, vrăjitorilor le e permis să se îmbete și să lăläie cât vor.

Explicația care li se dădea tinerilor vrăjitori era aceea că practicarea magiei este un lucru dificil și solicitant și incompatibil cu anumite activități discrete și lipicioase. Era mult mai de bun simț, li se spunea, să nu se mai gândească la asemenea lucruri și mai bine să încerce să se apuce de lectura operei *Bazele Ocultismului* de Woddeley. În mod bizar însă, această explicație nu îi satisfăcea pe deplin, tinerii vrăjitori suspectând că adevăratul motiv era acela că regulile erau făcute de vrăjitorii bătrâni, care aveau memorie slabă. Se înșelau, cu toate că adevăratul motiv fusese demult uitat: dacă vrăjitorii erau lăsați să se împerecheze de capul lor, exista riscul apariției de magie pură.

Bineînțeles, Vânturache văzuse și făcuse multe la viața lui și își ratase într-atât pregătirea încât era capabil să petreacă ore în șir în compania unei femei fără să aibă nevoie de dușuri reci. Dar vocea aceea ar fi putut face și o statuie să se dea jos de pe pedestal pentru câteva ture de înviorare și cincizeci de flotări. Era o voce care putea face ca „Bună dimineața!” să sune ca o invitație în pat.

Străina își trase gluga de pe cap și își scutură părul. Era de un alb aproape pur. Cum pielea ei avea un bronz auriu, efectul general era calculat astfel încât să lovească în libidoul masculin ca o rangă de plumb.

Vânturache ezită și pierdu o splendidă oportunitate de a-și ține gura. Din capul scărilor se auzi o voce groasă de trol:

— A'o, am sis că nu puteți în trea...

Fata se repezi înainte și îndesă în brațele lui Vânturache o cutie

rotundă din piele.

— Repede, trebuie să vii cu mine, spuse ea. Ești în mare pericol!

— De ce?

— Pentru că dacă nu vii te omor!

— Păi, ia stai puțin, în cazul ăsta...

Trei membri ai gărzii personale a Patricianului își făcură apariția în capul scărilor. Conducătorul lor mătură sala cu privirea. Din zâmbetul său reieșea că intenționa să fie singurul care va înțelege care-i poanta.

— Să nu miște nimenea, sugeră el.

Vânturache auzi zgomotele unei îmbulzeli în spatele său, pe măsură ce alți gardieni își făceau apariția pe ușa din dos.

Ceilalți clienți ai Tobei înghețară cu mâinile pe diverse mânere. Băieții ăștia nu făceau parte din garda orașului, care era compusă din oameni prudenți și genial de corupți. Băieții ăștia erau numai mușchi și absolut incoruptibili, dacă nu din alt motiv atunci măcar pentru că Patricianul putea face oricând o contra-ofertă mai bună. Oricum, se părea că nu au treabă cu nimeni în afară de femeie. Clientela se relaxă și se pregăti de spectacol. Spre final ar putea fi profitabil să se alăture luptei, dar asta numai după ce va fi clar cine va învinge.

Vânturache simți cum presiunea de pe încheietura mâinii sale se mărește.

— Ești nebună? șuieră el. Te pui cu Omul!

Se auzi un vâjâit și în umărul sergentului răsări un mâner de cuțit. Apoi fata se roti și, cu precizie chirurgicală, înfipse un picioruș în vintrea primului gardian intrat pe ușă. Douăzeci de perechi de ochi se umeziră, prin simpatie.

Vânturache își apucă pălăria și încercă să plonjeze sub cea mai apropiată masă, dar strânsoarea era ca de oțel. Următorul gardian care se apropie primi un cuțit în coapsă. Apoi fata scoase o sabie, care arăta ca un ac foarte lung și o ridică amenințătoare.

— Cine urmează? întrebă ea.

Unul dintre gardieni ridică o arbaletă. Bibliotecarul, care era aplecat peste paharul său, întinse leneș o mână ca două cozi de mătură prinse cu elastic și îl trânti pe spate. Săgeata ricoșă din steaua de la pălăria lui Vânturache și se înfipse în perete, lângă țeasta unui proxenet foarte respectabil care stătea la vreo două mese depărtare. Gărzile personale ale acestuia aruncară un cuțit care rată de puțin un hoț aflat în partea opusă a camerei, care ridică o bancă, cu care izbi în doi gardieni, care la rândul lor începură să lovească în oricine le era mai la îndemână. De aici încolo

lucrurile au cam degenerat, pentru că fiecare încerca să obțină ceva: îndurare, sânge, sau răzbunare.

Vânturache se simți tras cu insistență în spatele barului. Proprietarul stătea sub tejghea, așezat pe sacii cu bani, cu două macete încrucișate pe genunchi și savura liniștit o băutură. Din când în când, sunetul unei mese distruse îl făcea să strângă din pleoape.

Ultimul lucru pe care Vânturache îl văzu înainte de a fi târât afară fu Bibliotecarul. În ciuda faptului că arăta ca un sac păros de cauciuc umplut cu apă, urangutanul putea rivaliza în greutate și alonjă cu orice om din încăperea, iar momentan era cocoțat pe umerii unui gardian căruia încerca, nu fără oarecare succes, să îi deșurubeze capul.

Ceva mai îngrijorător pentru Vânturache era faptul că se vedea târât pe scări în sus.

- Stimată domnișoară, spuse el disperat, ce aveți de gând?
- Putem ajunge pe acoperiș?
- Da. Ce e în cutie?
- Șșșt!

Fata se opri într-o curbă a culoarului întunecos și scoase dintr-un săculeț de la brâu câteva mici obiecte metalice pe care le împrăștiă în urma lor. Erau făcute din câte patru cuie fiecare, sudate astfel încât oricum ar fi căzut pe jos, unul din cuie rămânea cu vârful în sus.

Evaluă cu un ochi critic cea mai apropiată ușă.

— Nu ai la tine, întâmplător, o funie de un metru și jumătate? Întrebă ea curioasă.

Scosese la iveală un alt cuțit, cu care se juca aruncându-l în sus.

- Nu cred, răspuse Vânturache moleșit.
- Păcat. Mie tocmai mi s-a terminat. Bine, hai, vino.
- De ce? Doar n-am făcut nimic.

Ea merse până la cea mai apropiată fereastră, o deschise și se opri cu un picior peste pervaz.

- Bine, îi aruncă peste umăr. Rămâi și explică-le tu gardienilor.
- De ce te urmăresc?
- Nu știu.
- Ei, haide, trebuie să existe un motiv.

— A, motive sunt din plin. Doar că nu știu pentru care anume mă urmăresc. Vii?

Vânturache ezită. Gărzile personale ale Patricianului nu erau celebre pentru abordarea responsabilă a politicii comunitare, ci preferau mai degrabă să taie comunitatea în bucăți. Printre lucrurile care le plăceau se

număra și existența altor oameni în același univers. Să fugi de ei era probabil o infracțiune care atrăgea pedeapsa capitală.

— Cred că mai bine vin cu tine, spuse el galant. O fată care umblă singură prin orașul ăsta poate avea probleme.

Ceața rece umplea străzile din Ankh-Morpork. Făcliile vânzătorilor ambulanți creau mici halouri galbene în smogul sufocant. Fata privi după un colț.

— Am scăpat de ei, spuse ea. Încetează cu tremuratul. Nu mai ești în pericol.

— Adică, vrei să spui că am rămas singur cu o criminală? Întrebă Vânturache. Ce noroc pe mine...

Ea se destinse și râse.

— Te-am urmărit, îi spuse. Acum o oră îți era teamă că viitorul tău va fi plicticos și neinteresant.

— Dar *vreau* să fie plicticos și neinteresant! *Mă tem* că va fi scurt.

— Întoarce-te cu spatele, ordonă fata în timp ce intrau pe o alee.

— Nici mort.

— O să mă dezbrac.

Vânturache se întoarce, roșu la față. Auzi o fâșâială în spatele lui și simți un parfum. După un timp fata îi spuse:

— Poți să te uiți acum.

El nu o făcu.

— Nu te îngrijora. Sunt îmbrăcată.

Vânturache deschise ochii. Fata purta o rochie modestă, din dantelă albă, cu mâneci bufante. Vânturache deschise gura. Realiză cu claritate absolută că până acum problemele pe care le avusese fuseseră simple, mărunte, din categoria celor care se puteau rezolva cu o vorbă bună dacă i se oferea ocazia, sau, în caz contrar, cu un mic handicap la start. Creierul lui începu să transmită mesaje urgente către mușchii responsabili cu fuga, dar înainte ca acestea să ajungă la destinație fata îl înșfăcă din nou de mână.

— N-ar trebui să fii așa stresat, îi spuse ea pe un ton dulce. Acum, hai să vedem chestia asta!

Deschise capacul cutiei rotunde din mâinile cuminți ale vrăjitorului și scoase la iveală pălăria de Arhicancelar.

Octarinele din jurul coroanei acesteia străluciră în toate cele opt culori ale spectrului, dând naștere prin ceața de pe alee unui efect pentru a cărui realizare, prin mijloace ne-vrăjitoarești, un foarte bun specialist în efecte speciale ar fi fost solicitat la maximum. Pe măsură ce pălăria era ridicată tot

mai sus, emana o lumină proprie în culori pe care foarte puțini oameni le pot vedea în circumstanțe legale.

Vânturache se prăbuși în genunchi.

Fata îl privi de sus, mirată.

— Ți s-au înmuiat picioarele?

— Este... este pălăria! Pălăria de Arhicancelar, spuse Vânturache găuit, și ochii i se îngustară. Ai furat-o! strigă el luptându-se să se ridice în picioare și încercând să apuce bordura strălucitoare.

— E doar o pălărie!

— Dă-mi-o în clipa asta! Femeile n-au voie s-o atingă! Apartine vrăjitorilor!

— De ce te agiți așa? întrebă ea.

Vânturache deschise gura. Vânturache închise gura.

Ar fi vrut să spună: Este pălăria de Arhicancelar, nu pricepi? E purtată de capul tuturor vrăjitorilor, mă rog, pe capul capului tuturor vrăjitorilor, ba nu, metaforic vorbind e purtată de toți vrăjitorii, potențial, oricum, și la ea aspiră oricare vrăjitor, este simbolul vrăjitorimii organizate, e vârful ascuțit al profesiei, e un simbol, e ceea ce înseamnă pentru toți vrăjitorii...

Și așa mai departe. Lui Vânturache i se povestise despre pălărie în prima sa zi de la Universitate și informația trecuse prin mintea lui impresionabilă ca o greutate de plumb printr-un jelu. Nu era sigur de multe lucruri pe lumea asta, dar era convins că pălăria de Arhicancelar e un lucru important. Poate că și vrăjitorii au nevoie de puțină magie în viețile lor.

Vânturache, spuse pălăria.

El se holbă la fată.

— Mi-a vorbit!

— Ca o voce din capul tău?

— Da!

— Și mie mi-a făcut la fel.

— Dar a știut cum mă cheamă!

Bineînțeles că știm, prostovane. Se presupune că suntem o pălărie vrăjită, la urma urmei.

Vocea pălăriei nu era doar hăinoasă. Avea și un ciudat efect coral, ca și cum îngrozitor de multe voci vorbeau în același timp, aproape la unison.

Vânturache se adună.

— O, mărită și minunată pălărie, spuse el pompos, pedepsește-o pe această imprudentă fată care a avut îndrăzneala, ba nu, chiar...

Of, mai taci. Ne-a furat pentru că așa i-am ordonat. Și n-a fost o treabă

ușoară.

— Dar e... Vânturache ezită. E de orientare feminină, mormăi el.

Așa era și mama ta.

— Da, se poate, dar mama a fugit înainte ca eu să mă nasc, bombăni Vânturache.

Din toate cârciumile rău famate din oraș în care ai fi putut să intri, tu ai intrat tocmai în a lui, se plânse pălăria.

— Era singurul vrăjitor pe care l-am putut găsi, spuse fata. Părea potrivit. Avea și cuvântul „văjitor” scris pe pălărie.

Să nu mai crezi tot ce citești. Oricum, e prea târziu acum. Nu mai avem prea mult timp.

— Stai așa, stai așa. Ce se întâmplă? Ai vrut ca ea să te fure? De ce nu mai avem timp? spuse Vânturache grăbit și îndreptă un deget acuzator către pălărie. Oricum, nu ar trebui să te lași furată, ar trebui să stai pe... pe capul Arhicancelarului! Ceremonia trebuia să aibă loc în seara asta, trebuia să fiu și eu acolo...

Ceva îngrozitor se întâmplă la Universitate. Este vital să nu fim duși înapoi, înțelegi? Trebuie să ne duci în Klatch, unde există cineva demn să ne poarte.

— De ce?

Vocea pălăriei avea ceva ciudat, hotărî Vânturache. Era imposibil să nu i te supui. Dacă i-ar fi cerut să se arunce de pe o stâncă, ar fi ajuns la jumătatea căderii înainte să-i vină ideea să n-o asculte.

Moartea întregii vrăjitorimi se apropie.

Vânturache privi de jur împrejur, vinovat.

— De ce? întrebă el.

Lumea se va sfârși.

— Ce, iarăși?

Vorbesc serios, spuse pălăria îmbufnată. Triumful Uriașilor Ghețurilor, Apocalipsa, Ora Ceaiului Zeilor, întreaga tăărășenie.

— O putem opri?

Viitorul este neclar în această privință.

Expresia de teroare hotărâtă se șterse treptat de pe fața vrăjitorului.

— Asta e cumva o ghicitoare? întrebă el.

Poate că ar fi mai simplu dacă ai face ceea ce îți se spune în loc să încerci să înțelegi, spuse pălăria. Tânără femeie, tu ne vei pune la loc în cutie. O mulțime de oameni ne vor căuta în curând.

— Hei, stai puțin, spuse Vânturache. Te știu de ani de zile și până acum nu te-am mai auzit vorbind.

Nu am avut nimic de zis.

Vânturache aprobă din cap. Explicația i se părea de bun simț.

— Îndeas-o în cutie și hai să mergem, spuse fata.

— Te rog, puțin respect, domnișorică, spuse Vânturache arogant.

Întâmplător vorbești despre simbolul anticei vrăjitorimi.

— Atunci car-o tu.

— Ascultă, spuse Vânturache împleticindu-se după fată pe măsură ce ea mătură aleea cu privirea, traversă o stradă îngustă și intră pe o altă alee printre niște case care se sprijineau unele de altele într-un asemenea hal încât etajele superioare aproape că li se atingeau.

— Ce? îl bruscă ea.

— Tu ești hoțul misterios, nu-i așa? spuse el. Toată lumea vorbește despre tine, cum ai luat obiecte chiar și din camere încuiate și alte de-astea. Arăți altfel decât mi-am imaginat.

— A, da? spuse ea rece. Cum așa?

— Ei bine, ești... mai scundă.

— Ei, *haide!*

Felinarele de stradă, oricum nu foarte răspândite în această zonă a orașului, se răriseră de tot. În față era numai beznă vigilentă.

— Am zis, *haide!* repetă ea. De ce ți-e frică?

Vânturache luă aer în piept.

— De criminali, borfași, hoți, asasini, şuți, tăietori de poșete, spărgători, mutilatori, violatori și jefuitori, spuse el. Țasta în care vrei tu să intri e cartierul *Umbrelor*¹.

— Da, dar nimeni n-o să vină să ne caute aici.

— Ba de venit, or să vină, doar că nu or să mai plece, spuse vrăjitorul. Și nici noi, de altfel. Adică, o tânără frumoasă cum ești tu... nici nu pot să mă gândesc... Adică, unii din oamenii de pe aici...

— Dar o să mă aperi tu, spuse fata.

Lui Vânturache i se păru că aude zgomot de pași la câteva străzi distanță.

— Știi ce? oftă el. Bănuiam că asta o să spui.

¹Publicația Breslei Comercianților din Ankh-Morpork, *Bun venit în Ankh-Morpork, orașu celor o mie de surprize* descrie zona din vechiul Morpork cunoscută sub numele de Umbre ca „o rețea folclorică de vechi alei și străduțe pitorești până unde surprizele și romantismul te pândește la tot pasu și unde poți auzi multe urlate tradiționale de stradă ca pe timpuri de asemenea poți vedea zâmbetel de pe fețele centășenilor care își vede de treburile lor.” Cu alte cuvinte, ați fost avertizați. (n.a.)

Ăsta-i drumul pe care trebuie să umble un bărbat, gândi Vânturache. Și pe la mijloc s-o rupă la fugă.

În această noapte cețoasă de primăvară cartierul Umbrelor e atât de întunecat încât ar fi imposibil să citești despre înaintarea lui Vânturache pe străzile înfiorătoare, așa că pasajul descriptiv se va ridica deasupra acoperișurilor ornamentate și a pădurii de hornuri întortocheate și vom admira câteva stele pâlپătoare care au reușit să străpungă smogul învolburat. Va încerca să ignore sunetele ce vin de dedesubt – zgomotul de pași grăbiți, alergarea, trosnetele, gemetele, strigătele înăbușite. Sună de parcă un animal sălbatic cutreieră Umbrele după două săptămâni de post negru.

Undeva în apropiere de centrul Umbrelor – o hartă exactă a zonei nu s-a putut realiza niciodată – era o curticică. Aici măcar existau torțe pe ziduri, dar lumina pe care o emanau era însăși lumina Umbrelor: răutăcioasă, roșie și întunecată. Vânturache se prăvăli în curte și se sprijini de perete, pentru siguranță. Fata pași în lumina roșatică în urma lui, fredonând ca pentru sine.

— Te simți bine?

— Nurrgh, spuse Vânturache.

— Poftim?

— Bărbații ăia, bolborosi el, adică, cum i-ai tras una în... când l-ai luat de... când l-ai înjunghiat pe ăla chiar în... *cine naiba ești?*

— Numele meu e Conina.

Vânturache o privi, lipsit de expresie, preț de câteva clipe.

— Îmi pare rău, spuse el, dar nu îmi sună cunoscut.

— Nu sunt aici de multă vreme.

— Da, nici nu credeam că ești de prin părțile astea. Aș fi auzit de tine.

— Am luat o cameră aici. Intrăm?

Vânturache privi în sus la placa de lemn prăfuit care de abia se zărea în lumina ștearsă a torțelor. Indica faptul că pensiunea din spatele ușiței întunecate se numea Capul Trolului.

S-ar putea crede că Toba Reparată, scena luptelor surprinzătoare de acum o oră, era un local mizerabil de reputație proastă. De fapt era un local de reputație proastă *cu pretenții*. Clienții săi aveau un soi de respectabilitate din topor – s-ar fi omorât între ei fără ezitare, ca între egali, dar ar fi făcut-o fără răutate. Un copil ar fi putut intra să bea o limonadă fără să pățească nimic mai rău decât o palmă după ceafă, primită de la mamă-sa atunci când aceasta îi remarcă vocabularul îmbogățit. În nopțile liniștite și atunci când

era sigur că Bibliotecarul nu va veni, proprietarul mai scotea pe bar castronașe cu alune.

Capul Trolului era însă o văgăună de cu totul altă factură. Clienții de aici, dacă s-ar fi reformat, s-ar fi curățat și și-ar fi îmbunătățit imaginea până la a deveni aproape de nerecunoscut, poate, cu un dram de noroc, ar fi putut să aspire la titulatura de cele mai abjecte scursuri ale umanității. Iar în Umbre o scursură e o scursură.

Și apropo, chestia aia de la intrare nu e un desen. Când s-au hotărât să boteze taverna Capul Trolului nu le ardea de glume.

Îngreșoșat și strângând cutia pălăriei vorbitoare la piept, Vânturache păși înăuntru.

Liniște. Se învăluie în jurul lor la fel de groasă ca fumul produs de o duzină de substanțe care transformau, garantat, orice creier normal în brânză. Ochi bănuitori străpungeau smogul.

O pereche de zaruri zdrăngănită și se opriră pe o masă. Zgomotul se auzi foarte tare și după toate probabilitățile zarurile nu căzuseră pe numărul norocos al lui Vânturache.

Simți privirile câtorva zeci de clienți ațintite asupra sa, în timp ce urma silueta sobră și surprinzător de micuță a Coninei. Văzu cu coada ochiului expresia de ură și silă ce se citea pe fețele oamenilor care l-ar fi omorât mai repede decât ar fi gândit s-o facă, ceea ce probabil le-ar fi fost și mai ușor.

În locul în care un local respectabil ar fi avut un bar erau doar niște sticle negre înșiruite pe podea și câteva butoaie mari sprijinite de perete.

Liniștea se strânse ca un garou. În orice clipă, gândi Vânturache.

Un bărbat mare și gras, îmbrăcat cu nimic altceva decât o vestă de blană și un suspensor din piele, își împinse scaunul și se ridică în picioare, bălbănuindu-se și făcând răutăcios cu ochiul către colegii săi. Deschise o gură ca o gaură ferfenițită și pronunță cu dificultate:

— Cauți un bărbat, domnișorică?

Conina privi în sus către el.

— Te rog lasă-mă în pace.

Un val de râsete invadează încăperea. Gura Coninei se închise ca o cutie poștală.

— Aaa, da, bolborosi bărbatul, îmi place fetele cu personalitate...

Mâna Coninei se mișcă. Era ca o adiere, oprindu-se *acolo* și *acolo*:după câteva secunde de consternare bărbatul scoase un geamăt și se prăbuși, cu încetinitorul.

Vânturache se trase înapoi pe măsură ce toți ceilalți oameni din încăperea se aplecară în față. Instinctul îi spunea să fugă, dar el știa că dacă

s-ar lua după acel instinct ar muri pe loc. Afară era cartierul Umbrelor. Orice avea să i se întâmple în continuare, avea să i se întâmple aici. Nu era un gând liniștitor.

O mână îl apăsă pe gură. Alte două îi smulseră cutia din brațe.

Conina se roti în jurul lui, ridicându-și fusta pentru a trage un șut precis într-o țintă aflată lângă talia lui Vânturache. Cineva scânci în urechea lui și se prăbuși. În timp ce executa piruete grațioase, fata ridică de pe jos două sticle, le sparse fundurile de o policioară și ateriză ținând capetele ciobite în fața ei. Pumnale de Morpork, cum li se spunea pe stradă.

În fața acestora, clientela Capului Trolului își pierdu interesul.

— Cineva a furat pălăria, bâigui Vânturache prin buzele uscate. S-a strecurat afară prin ușa din spate.

Fata îi aruncă o privire urâtă și se îndreptă către ușă. Mulțimea de clienți ai Capului se trase în lături din calea ei, ca rechini ce recunosc un alt rechin și Vânturache fugi după ea înainte ca mulțimea să-și formeze o opinie și despre el.

Leșiră în fugă pe o alee. Vânturache încerca să țină pasul cu Conina, pentru că oamenii care o urmăreau aveau tendința să calce pe chestii ascuțite și el nu era sigur că fata își va aminti că e de partea ei, oricare parte ar fi fost asta.

Începuse să plouă. Era o ploaie leșinată, fără chef, cu stropi fini. În capătul aleii se zărea o vagă strălucire albastră.

— Așteaptă!

Teroarea din glasul lui Vânturache fu de ajuns ca să o încetinească.

— Ce s-a întâmplat?

— De ce s-a oprit?

— O să-l întreb, spuse Conina hotărâtă.

— De ce e acoperit de zăpadă?

Fata se opri și se întoarse cu mâinile înfipte în șolduri, bătând ritmic cu un picior în piatra cubică umezită.

— Vânturache, te cunosc de o oră și sunt surprinsă că ai trăit chiar și atât.

— Da, dar am făcut-o, nu-i așa? Am un fel de talent pentru asta. Întreabă pe oricine. Sunt dependent.

— Dependent de ce?

— De viață. M-am apucat de la o vârstă fragedă și nu vreau să mă las sau să mi-o ia cineva și crede-mă pe cuvânt, asta nu mi se pare în regulă!

Conina privi înapoi, către silueta înconjurată de o strălucitoare aură albastră. Părea că se uită la ceva, care se afla în propriile mâini. Zăpada i se

așternea pe umeri ca un caz grav de mătreață. Mătreață fatală. Vânturache avea un simț special pentru astfel de lucruri și suspecta că bărbatul plecase deja într-un loc în care șamponul nu avea cum să-l mai ajute.

Se apropiară de el, de-a lungul unui perete strălucitor.

— E ceva ciudat cu el, recunosc Conina.

— Te referi la viscolul ăsta privat?

— Nu pare să-l deranjeze. Uite, zâmbește.

— Un rânjet înghețat, așa zice.

Mâinile pline cu țurțuri ale bărbatului ridicaseră capacul cutiei, iar octarinele de pe pălărie luminau o pereche de ochi lacomi, împrejmuiți de gheață.

— Îl cunoști? întrebă Conina.

Vânturache se cutremură.

— L-am mai văzut, spuse el. I se spune Gigel Vulpoiul sau Mitică Nevăstuică, așa ceva. Oricum, un fel de rozătoare. Doar fură, nu face altceva. E inofensiv.

— Pare incredibil de rece, dărdâi Conina.

— Cred că s-a dus într-un loc mai cald. Nu crezi că ar trebui să închidem cutia?

Nu mai e niciun pericol acum, spuse vocea pălăriei din mijlocul radiațiilor. *Și astfel pieri-vor toți dușmanii vrăjitorimii.*

Vânturache nu avea de gând să se încreadă în spusele unei pălării.

— Avem nevoie de ceva cu care să închidem capacul, mormăi el. Un cuțit sau ceva. Ai din întâmplare așa ceva la tine?

— Uită-te în partea cealaltă, îl avertiză Conina.

Se auzi un foșnet și iar se simți miros de parfum.

— Poți să te uiți acum.

Lui Vânturache îi fu înmânat un cuțit de aruncat cu lama de treizeci de centimetri. Îl luă, cu timiditate. Mici particule de metal sclipeau pe marginea lamei.

— Mulțumesc. Nu te-am lăsat fără, așa-i?

— Mai am altele.

— Eram sigur.

Vânturache îndreptă cu precauție cuțitul spre cutia de piele. Pe măsură ce se apropie de cutie, lama se albi și începu să aburească. Vânturache scânci atunci când frigul îi învălui mâna – un frig arzător, străpungător, un frig care începu să i se prelingă în sus pe braț și îi asaltă mintea. Își forță degetele amortite să acționeze și, după un efort considerabil, împinse marginea capacului cu vârful lamei.

Strălucirea se estompă. Zăpada deveni lapoviță și apoi se topi, transformându-se în ploaie fină.

Conina îl împinse la o parte și trase cutia din mâinile înghețate.

— Aș fi vrut să putem face ceva pentru el. Nu mi se pare corect să-l lăsăm aici, pur și simplu.

— N-o să se supere, spuse Vânturache cu convingere.

— Da, dar am putea măcar să-l rezemăm de zid. Sau ceva.

Vânturache aprobă din cap și apucă hoțul congelat de unul din brațele pline de țurțuri. Bărbatul alunecă din strânsoare și se izbi de piatra cubică.

Unde se sparse în mii de bucățele.

Conina privi în jos.

— Îîh.

O oarecare agitație izbucni în capătul opus al aleii, în zona ușii din dos a Capului Trolului. Vânturache simți cum îi este smuls cuțitul din mână și cum trece apoi pe lângă urechea lui, urmând o traiectorie precisă, până se înfipse în tocul ușii de la cincizeci de metri depărtare. Un cap se retrase grăbit în interior.

— Mai bine plecăm, spuse Conina grăbind pasul pe alee. Avem unde să ne ascundem? Poate la tine acasă?

— În mod normal eu dorm la Universitate, spuse Vânturache ținând pe lângă ea.

Să nu cumva să vă întoarceți la Universitate, mârâi pălăria din adâncimile propriei cutii.

Vânturache aprobă, distrat. Ideea oricum nu îl atrăgea.

— Oricum femeile nu au voie să intre acolo după ce se întunecă.

— Dar înainte de a se întuneca?

— Nici atunci.

Conina oftă.

— Ce prostie! Ce aveți voi, vrăjitorii, cu femeile?

Fruntea lui Vânturache se încreți.

— Nu ar trebui să avem nimic cu femeile. Tocmai asta-i ideea.

Cețuri sinistre șerpuiau deasupra docurilor din Morpork, scurgându-se de pe catarge, înfășurându-se pe acoperișuri, pândind prin alei. Docurile, pe timpul nopții, erau o zonă chiar mai periculoasă decât Umbrele. Doi tâlhari, un hoț de buzunare și o persoană care abia o atinsese pe Conina pe umăr ca să o întrebe cât e ceasul aflaseră asta pe propria lor piele.

— Te superi dacă te întreb și eu ceva? spuse Vânturache pășind peste trecătorul ghinionist care zăcea ghemuit în jurul propriei sale dureri.

- Ce e?
- Adică, nu vreau să te jignesc...
- Ce e?
- Chestia e că nu am putut să nu observ...
- Hmm?

— Știi cum să te porți cu străinii.

Vânturache se feri, dar nu se întâmplă nimic.

— Ce faci acolo jos? întrebă Conina, la capătul răbdării.

— Pardon.

— Știu ce vrei să spui. N-am ce-i face. Semăn cu tata.

— Și cine e tatăl tău? Cohen Barbarul?

Vânturache rânji ca să arate că glumește. Cel puțin buzele lui se arcuiră într-o semilună disperată.

— Nu văd ce-i de râs, vrăjitorule.

— Ce?

— Nu e vina mea.

Buzele lui Vânturache se mișcă fără să scoată vreun sunet.

— Îmi pare rău, spuse el. Am înțeles bine? Tatăl tău chiar e *Cohen Barbarul*?

— Da, răspuse fata și se încruntă la Vânturache. Oricine trebuie să aibă un tată. Chiar și tu, presupun.

Trase cu ochiul după un colț.

— Liber. Haide, spuse și apoi continuă, în timp ce grăbeau pasul pe dalele umede: Presupun că tatăl tău a fost vrăjitor.

— Nu prea cred, spuse Vânturache. Este interzis ca vrăjitoria să fie o afacere de familie.

Îl cunoștea pe Cohen, fusese chiar invitat la una dintre nunțile lui, când se căsătorise cu o fată de vârsta Coninei. Puteai afirma fără să te înșeli că barbarul știa cum să trăiască viața la maxim.

— O grămadă de oameni și-ar dori să-i semene lui Cohen, adică, a fost cel mai bun luptător, cel mai mare hoț, cel mai...

— O grămadă de *bărbați* și-ar dori să-i semene, izbucni Conina.

Se sprijini de un perete și îl privi furioasă.

— Ascultă. Există un cuvânt mai lung, știi, mi l-a spus o vrăjitoare bătrână... nu mi-l amintesc acuma... voi vrăjitorii vă pricepeți la cuvinte lungi.

Vânturache se gândi la cuvinte lungi.

— Marmeladă? încercă el.

Ea își scutură capul iritată.

— Înseamnă că semeni cu părinții.

Vânturache se încruntă. Nu prea se pricepea la părinți.

— Cleptomanie? Reconvins?

— Începe cu E.

— Egocentrism? Întrebă Vânturache disperat.

— *Eriditar*, spuse Conina. Mi-a explicat vrăjitoarea aia ce înseamnă. Mama mea a fost dansatoare în templul unui zeu nebun, sau cam așa ceva și tata a salvat-o și... au petrecut ceva vreme împreună. Mi s-a spus că trăsăturile și silueta le-am moștenit de la ea.

— Frumoasă moștenire, spuse Vânturache cu galanterie lipsită de speranță.

Conina se îmbujoră.

— Da, poate, numai că de la *el* am moștenit niște mușchi cu care poți să ancorezi o corabie, reflexe ca ale unui șarpe pe o tablă încinsă, o nevoie teribilă să fur și acea senzație îngrozitoare, de fiecare dată când întâlnesc pe cineva, că trebuie să-i înfig un cuțit între ochi de la douăzeci de metri distanță. Și chiar pot, adăugă ea nu fără oarecare mândrie.

— Uau!

— Ceea ce îi cam descurajează pe bărbați.

— E și firesc, spuse Vânturache slăbit.

— Adică, după ce află, îmi e foarte greu să păstrez un iubit.

— Poate cu forța, spuse Vânturache.

— Nu așa se construiește o relație.

— Da. Îmi dau seama. Totuși, ai tot ce-ți trebuie dacă vrei să te faci erou barbar celebru.

— Dar nu și pentru a mă face coafeză.

— Ah.

Priviră în gol prin cețuri.

— *Serios*, coafeză?

Conina oftă.

— Cred că nu există prea mare cerere pentru coafeze barbare, opină Vânturache. Adică, nu cred că își dorește nimeni șamponare-și-decapitare.

— Doar că de fiecare dată când văd o trusă de manichiură am o poftă teribilă să mă joc cu forfecuța pentru pielețe. Cu spada, vroiam să spun.

Vânturache oftă.

— Știu cum e, spuse el. Și eu vroiam să mă fac vrăjitor.

— Dar tu ești vrăjitor.

— Eh. Da, numai că...

— Liniște!

Vânturache se trezi izbit de perete și un firicel de ceață condensată începu, în mod inexplicabil, să i se prelingă pe după gât. Un mare cuțit de aruncat apăruse ca prin farmec în mâna Coninei, care era încordată ca un animal al junglei sau, mai rău, ca un om al junglei.

— Ce... începu Vânturache.

— Taci! îi șuieră ea. Se apropie ceva!

Se ridică printr-o mișcare fluidă, pivotă pe un picior și eliberă cuțitul.

Se auzi un singur sunet, gol, lemnos și înfundat în același timp.

Conina rămase în picioare și privi.

De data asta însă, sângele eroic care îi curgea prin vene și îi sabota toate șansele de a-și petrece viața într-un furou roz fusese irosit degeaba.

— Tocmai am omorât o ladă de lemn.

Vânturache privi după colț.

Bagajul stătea cuminte pe strada udă, cu un cuțit care încă mai vibra înfipt în capac și se holba la Conina. Apoi își schimbă oarecum poziția, piciorușele lui executând un tango complicat și se holbă la Vânturache. Bagajul nu avea trăsături, în afară de o încuietorie și două balamale, dar se putea holba mai bine decât o stâncă plină de iguane. Era capabil să se holbeze mai tare ca o statuie. La capitolul priviri pline de sentimente rănite, Bagajul se putea întrece cu orice pui de labrador expus spre vânzare într-o vitrină. Cioturi de săgeți și câteva săbii erau înfipte în el.

— Ce e asta? șuieră Conina.

— E doar Bagajul, spuse Vânturache plictisit.

— Îți aparține?

— Nu chiar. Într-un fel.

— E periculos?

Bagajul făcu din nou manevre ca să se holbeze la ea.

— În legătură cu problema asta există două curente de gândire, spuse Vânturache. Unii spun că e periculos, iar ceilalți că e foarte periculos. Tu ce părere ai?

Bagajul își întredeschise capacul.

Bagajul fusese construit din lemn de păr înțelept, o plantă atât de magică încât aproape dispăruse de pe Disc, supraviețuind numai în unul sau două locuri; era ca un fel de buruiănă care creștea nu în zonele de testare a bombelor nucleare, ci în zonele care văzuseră mari descărcări de magie. Toiegele vrăjitorilor erau confecționate, de regulă, din acest lemn; la fel era și Bagajul.

Una dintre calitățile magice ale Bagajului, foarte simplă și directă, era aceea că își urma pretutindeni stăpânul adoptat. Și nu numai într-un

anume set de dimensiuni, sau într-o anumită țară, sau într-un anume univers sau într-o anumită viață. *Oriunde*. Mai ușor te descotoroseai de o meningită decât de el și era și mai plăcut.

Bagajul era de asemeni foarte protector față de stăpân.

E greu de descris atitudinea lui față de restul lumii, dar am putea începe cu expresia „răutate sângeroasă” și continua de aici.

Conina privi spre capac. Semăna foarte bine cu o gură.

— Cred că votez pentru „fatal de periculos”, spuse ea.

— Îi plac sărățelele, spuse Vânturache și apoi adăugă: Poate totuși e cam mult spus îi plac. Mănâncă sărățele.

— Oamenii îi plac?

— A, da și oamenii. Cred că au fost vreo cînșpe până acum.

— Erau buni sau răi?

— Doar morți, cred. Îți spală și rufele, pui hainele murdare înăuntru și le scoți spălate și călcate.

— Și pline de sânge?

— Știi, asta e chestia ciudată, spuse Vânturache.

— Asta e chestia ciudată? repetă Conina neluându-și ochii de la Bagaj.

— Da, pentru că vezi tu, interiorul nu e întotdeauna la fel, e multidimensional și...

— Ce părere are despre femeii?

— A, nu e pretențios. A mâncat o carte de vrăji anul trecut. A rumegat la ea trei zile înainte să o scuipe.

— E oribil, spuse Conina și se trase înapoi.

— A, da, absolut!

— Mă refer la modul în care se holbează la mine.

— Se pricepe, nu-i așa?

Trebuie să pornim către Klatch, spuse o voce din interiorul cutiei. *Oricare dintre aceste corăbii e bună. Rechiziționați una.*

Vânturache privi la formele întunecate și amenințătoare învăluite de ceața umedă, care păreau că plutesc sub o pădure de funii și catarge. Pe ici pe colo, câte o lampă de semnalizare dădea o lumină dispersată prin întuneric.

— E destul de greu să nu i te supui, nu-i așa? spuse Conina.

— Încerc, spuse Vânturache.

Fruntea i se umpluse cu broboane de sudoare.

Urcați la bord acum, spuse pălăria.

Picioarele lui Vânturache începură să se miște, împotriva voinței lui.

— De ce îmi faci asta? se tângui el.

Pentru că nu am altă alternativă. Crede-mă, dacă aș fi putut să gădesc un vrăjitor de nivelul al optulea aș fi făcut-o. Nu trebuie să fiu purtată!

— Și de ce nu? Doar ești pălăria de Arhincancelar.

Și prin mine vorbesc toți Arhincancelarii care au trăit vreodată. Eu sunt Universitatea. Eu sunt Tradiția. Eu sunt simbolul magiei stăpânite de om... și nu voi fi purtată de un magician! Nu trebuie să mai existe magicieni! Lumea este prea toxică pentru magie pură!

Conina tuși, apoi întrebă cu precauție:

— Tu ai înțeles ceva?

— Parțial, dar nu pot să cred, spuse Vânturache, cu picioarele ferm înțepenite pe loc.

M-au numit marionetă! rosti pălăria cu o voce plină de sarcasm. *Vrăjitori grăsanii care trădează toate principiile Universității, mă numesc pe mine marionetă! Vânturache, îți poruncesc. Și ție, domnișoară. Serviți-mă cu credință și vă voi îndeplini cele mai ascunse dorințe.*

— Cum poți să îmi îndeplinești cele mai ascunse dorințe dacă lumea se va sfârși?

Pălăria păru că se gândește la ce să răspundă.

Păi, nu aveți vreo dorință ascunsă care să ne ia doar câteva minute?

— Ascultă, cum poți tu să faci vrăji? Ești doar o...

Eu SUNT magie. Magie adevărată. În afară de asta, nu ești purtată de cei mai mari vrăjitori ai lumii timp de două mii de ani fără să înveți câte ceva. Haideți, acum. Trebuie să fugim.

Cu demnitate, bineînțeles.

Vânturache o privi jalnic pe Conina, care ridică din umeri.

— Nu te uita la mine, spuse ea. Asta pare a fi o aventură. Mă tem că eu sunt condamnată la aventuri. Așa ți-e cu genetica¹ asta.

— Dar eu nu sunt bun la ele! Crede-mă, am trecut prin destule! se văicări Vânturache.

Ah. Experiență, spuse pălăria.

— Nu, serios, sunt îngrozitor de laș, mereu o iau la fugă, spuse Vânturache în timp ce pieptul îi tresălta. Pericolul mi-a văzut ceafa, oho, de sute de ori.

¹Pe Disc, studiul geneticii a eșuat din fașă, atunci când vrăjitorii au încercat încrucișarea artificială a unor subiecți binecunoscuți precum musculița de oțet și mazărea. Din păcate nu prea înțeleseseră conceptele de bază și rezultatul acestui experiment – un fel de bob de fasole verzui, păros și bâzător – a avut o viață scurtă și tristă înainte de a fi mâncat de un păianjen care trecea pe-acolo. (n.a.)

Nu vreau să ajungi în pericol.

— Bun.

Vreau să stai ÎN AFARA oricărui pericol.

— De ce eu? bâigui Vânturache prăbușindu-se.

Pentru binele Universității. Pentru onoarea vrăjitorimii. De dragul lumii în care trăim. Pentru ce-ți dorește inima. Și pentru că am să te îngheț de viu dacă nu mă ascuți.

Vânturache oftă aproape ușurat. Nu reacționa la mită, la lingușeli sau arunci când se făcea apel la sufletul lui bun. Dar amenințările, ei bine, amenințările erau teren familiar. Știa cum stă treaba atunci când era amenințat.

După ziua sărbătorii Zeilor Mărunți, soarele apunea ca un ou ochi prăjit aiurea. Norii se adunaseră deasupra Ankh-Morporkului în fâșii luminoase de aur și argint – umede, calde, tăcute. Dinspre câmpie se auzea mârâitul îndepărtat al unui tunet primăvărat. Aerul părea să fie mai cald decât ar fi trebuit.

Vrăjitorii dorm până târziu, de regulă. Dar în această dimineață mulți dintre ei se treziseră devreme și umblau aiurea pe culoare. Simțeau schimbarea din aer.

Universitatea se umplea cu magie.

Bineînțeles, era oricum plină de magie, dar de o magie veche și comodă, la fel de agitată și periculoasă ca un papuc de pluș. Dar prin cea veche curgea acum una nouă, ascuțită și vibrantă, luminoasă și rece ca o coadă de cometă. Ieșea din fiecare cărămidă, pocnind pe orice suprafață ca electricitatea statică pe mocheta sintetică a Creației. Bâzâia și fâsâia. Cârliionța bărbi vrăjitoarești, se scurgea în fâșii de fum octarin prin degete care de peste trei decade nu mai făcuseră nimic mistic în afară de mici iluzii optice. Oare cum s-ar putea descrie cu delicatețe și bun gust acest efect? Pentru majoritatea vrăjitorilor, era ca și cum un moșneag, întâlnind pe nepusă-masă o tânără frumoasă, descoperă spre propria încântare și groază că trupul îi este la fel de dornic ca și spiritul.

Iar cuvintele care se șopteau prin sălile și culoarele Universității erau: *Magie pură!*

Pe furis, unii vrăjitori încercau vrăji pe care nu reușiseră de ani de zile să le stăpânească și care acum, spre surprinderea lor, funcționau perfect. Mai întâi timizi, apoi încrezători, la urmă cu strigăte și încurajări, vrăjitorii aruncau unul în altul cu mingi de foc, sau scoteau porumbei albi din pălărie, sau făceau să cadă din cer paiete multicolore.

Magie pură! Câțiva vrăjitori, oameni civilizați care până acum nu comisesem nimic mai indecent decât mâncatul unei stridii, se făcură invizibili și începură să fugărească pe culoare cameristele și spălătoresele.

Magie pură! Unii vrăjitori mai îndrăzneți încercaseră câteva din vechile vrăji pentru zbor, iar în prezent se ciocneau, cam amețiți, de tavan. Magie pură!

Numai Bibliotecarul se ținuse deoparte, în timpul micului dejun agitat. Urmărise bufoneriile pentru un timp, țuguindu-și buzele, iar în cele din urmă se îndreptase cu demnitate spre Bibliotecă. Dacă cineva s-ar fi deranjat să remarce, l-ar fi auzit cum încuie ușa după el.

În Bibliotecă era o liniște mormântală. Cărțile nu mai erau frenetice. Trecuseră prin frică și ieșiseră pe partea cealaltă, iar acum stăteau încordate pe rafturi, ca niște iepuri hipnotizați.

O mână lungă și păroasă se întinse și apucă *Lexiconu completu al majiei cu precepte pentru cei înțelepți* de Casplock, înainte ca acesta să se poată feri. Degetele lungi îl mângâiară, calmându-l, apoi îl deschiseră la litera M. Bibliotecarul întinse pagina tremurătoare cu blândețe și urmări cu o unghie cornoasă definițiile până când descoperi:

Magician, *substantiv (mitologic)*. *Un proto-vrăjitoru, o ușă prin care majia nouă poate pătrunde în universu, un vrăjitoru care nu îi limitat de abilitățile fizice ale propriului trup, nici de Destin, nici de Moarte. Stă scris că fost-au magicieni pe când lumea tânără erea, dar nu ar fi bineveniți acuma, pentru că omu nu îi făcut ca să fie magician și apoi întoarcerea lor ar însemna Sfârșitul Lumii... Dacă Creatorul ar fi voit ca oamenii să fie aidoma zeilor, atunci i-ar fi înzestrat cu aripi. VEZI ȘI: Apocalipsa, Legenda Uriașilor Ghețurilor și Ora Ceaiului Zeilor.*

Bibliotecarul citi și referințele, se întoarse la prima definiție și o privi îndelung prin ochii lui adânci și negri. Apoi puse cartea la loc cu grijă, se târî sub birou și își trase păturica peste cap.

Dar în galeria menestrelului de deasupra Sălii Mari, Cartoforescu și Zinc priveau scena cu sentimente total opuse.

Așa cum stăteau unul lângă celălalt, arătau aproape exact ca numărul 10.

— Ce se petrece? întrebă Zinc.

Avusese o noapte albă și nu se concentra prea bine.

— Magia se revarsă în Universitate, spuse Cartoforescu. Asta înseamnă un magician. Un canal pentru magie. Magie adevărată, băiete. Nu chestia

aia veche și obosită cu care a trebuit să ne descurcăm în ultimele secole. Trăim zorii unui... unui...

— Nou, ăă, răsărit?

— Exact. O eră a miracolelor, un... un...

— *Anus mirabilis*?

Cartoforescu se încruntă.

— Da, spuse el în cele din urmă, cam așa ceva, cred. Ești bun la vorbe.

— Mulțumesc, frate.

Vrăjitorul mai în vârstă păru să ignore această familiaritate. Se întoarse și se aplecă peste balustrada dantelată, privind spectacolele de magie de dedesubt. Măinile i se îndreptară automat spre buzunare, după punguța cu tutun și apoi se opriră. Rânji și pocni din degete. O țigară aprinsă îi apăru între buze.

— Nu mai eram în stare să fac chestia asta de ani de zile, spuse el. Schimbări mari, băiete. Nimeni nu realizează încă asta, dar a venit sfârșitul Ordinilor și Nivelelor. Erau numai... un sistem de raționalizare. Acum nu mai avem nevoie de ele. Unde e băiatul?

— Doarme încă... începă Zinc.

— Sunt aici, spuse Monedă.

Stătea sub arcada care ducea spre apartamentele vrăjitorilor importanți și ținea în mână toiagul de octrion o dată și jumătate mai înalt decât el. Mici vinișoare de foc galben radiau pe suprafața neagră și mată a acestuia, care era atât de întunecată încât părea o fisură în univers.

Zinc se simți sfredelit de ochii aurii, ca și cum cele mai intime gânduri i se scurgeau în spirală prin spatele craniului.

— Aaa, spuse el cu o voce care se dorea veselă și familiară dar de fapt suna ca un geamăt gătuț dinaintea morții.

După un asemenea început contribuția lui nu putea decât să se înrăutățească și așa se și întâmplă:

— Văd că te-ai, ăă, sculat.

— Dragul meu băiat, spuse Cartoforescu.

Monedă îl fixă cu o privire ca de gheață.

— Te-am văzut aseară. Ești *puissant*?

— Numai un pic, spuse Cartoforescu, amintindu-și pe dată tendința băiatului de a trata vrăjitoria ca pe o competiție extremă. Dar cu siguranță nu la fel de *puissant* ca tine.

— Voi fi numit Arhicancelar, așa cum îmi e destinul?

— Vai, absolut, spuse Cartoforescu. Nu există niciun dubiu. Îmi dai voie să mă uit la toiagul tău? Ce model interesant...

Întinse o mână grăsună.

Un astfel de gest era o gravă încălcare a etichetei; nici unui vrăjitor nu i-ar trece prin cap să atingă toiagul unui confrate, fără permisiunea expresă a acestuia. Dar unii indivizi nu concep că și copiii sunt oameni și consideră că respectarea bunelor maniere nu se aplică în relațiile cu ei.

Degetele lui Cartoforescu se încolăciră în jurul toiagului negru.

Se produse un zgomot pe care Zinc mai degrabă îl simți decât îl auzi și Cartoforescu zbură prin galerie până se izbi de peretele opus, producând un sunet ca de sac de osânză trântit pe asfalt.

— Nu face asta, spuse Monedă.

Se întoarse și privi printr-un Zinc palid, apoi adăugă:

— Ajută-l să se ridice. Probabil nu e grav rănit.

Trezorierul se grăbi de-a lungul camerei și se aplecă deasupra colegului său, care respira cu greu și avea o culoare ciudată. Îl plezni ușor peste mână. Cartoforescu deschise un ochi.

— Ai văzut ce s-a întâmplat? șopti el.

— Nu sunt sigur. Ăă. Ce s-a întâmplat? șuieră Zinc.

— M-a mușcat.

— Data viitoare când te mai atingi de toiag, spuse Monedă nonșalant, ai să mori. Ai înțeles?

Cartoforescu își ridică încetîșor capul, ca nu cumva să îi cadă bucățele din el.

— Absolut, spuse el.

— Și acum aș dori să văd Universitatea, continuă băiatul. Am auzit multe despre ea...

Zinc îl ajută pe Cartoforescu să se ridice clătinându-se în picioare și îl susținu pe măsură ce alergau supuși după copil.

— Să nu-i atingi bastonul, murmură Cartoforescu.

— O să țin minte să nu, ăă, fac asta. Ce ai simțit?

— Ai fost vreodată mușcat de o viperă?

— Nu.

— În cazul ăsta o să înțelegi exact ce am simțit.

— Hmm?

— Nu a fost deloc ca o mușcătură de șarpe.

Grăbiră pasul după silueta hotărâtă, în timp ce Monedă cobora scările și trecea prin ușa devastată a Sălii Mari.

Zinc se băgă în față, dornic să facă impresie bună.

— Aceasta este Sala Mare, spuse el.

Monedă își întoarse privirea aurie către el și vrăjitorul simți cum i se

usucă gura.

— Se numește așa pentru că este o sală, vezi tu. Și e mare.

Înghiți în sec.

— Este o sală mare, continuă luptând din răspuțeri să își păstreze coerența, care se evaporă ca arșă de focul din acea privire. O ditamai sală mare, de unde îi vine și numele de...

— Cine sunt oamenii aceștia? întrebă Monedă și arată cu toiagul.

Adunarea de vrăjitori, care se întorseseră să îl privească, se dispersă de parcă toiagul ar fi fost un aruncător de flăcări.

Zinc urmări privirea magicianului. Monedă se uita la portretele și statuile foștilor Arhancelari, atârinate de pereți. Bărboși purtători de pălării țuguiate, care țineau în mâini manuscrise ornamentale sau părți simbolice și misterioase de echipamente astrologice, priveau în jos cu condescendență feroce sau, poate, cu constipație cronică.

— De pe acești pereți, spuse Cartoforescu, două sute de magi supremi privesc în jos către tine.

— Nu îmi plac, spuse Monedă și din toiag țâșni un șuvoi de foc.

Arhancelarii dispărură.

— Și ferestrele sunt prea mici...

— Tavanul e prea înalt...

— Totul e prea vechi...

Vrăjitorii se aruncară la podea, ferindu-se din calea toiagului scuișor de vrăji. Zinc își trase pălăria peste ochi și se ghemui sub o masă, în timp ce însuși materialul din care era făcută Universitatea rotea în jurul lui. Lemnul pârâia, piatra trosnea.

Ceva îl atinse pe cap. Urlă.

— Încetează! îi strigă Cartoforescu pe deasupra vacarmului. Ridică-ți pălăria! Fii demn!

— Da' tu ce cauți sub masă? răspunse Zinc acru.

— Trebuie să profităm de ocazie.

— Așa cum ai făcut cu toiagul?

— Urmează-mă!

Zinc ieși din ascunziș, într-o nouă și îngrozitor de luminoasă lume.

Pereții din piatră aspră nu mai existau. Grinzile din lemn întunecos, bântuite de bufnițe, dispăruseră. La fel și podeaua cu dale de marmură, aranjate într-un model alb-negru care te făcea să lacrimi.

Chiar și micile ferestre de sus, cu patina lor familiară de grăsime învechită, dispăruseră. Lumina soarelui, nefiltrată, pătrundea pentru prima dată în încăpere.

Vrăjitorii se uitau unii la alții cu gurile căscate și ceea ce vedeau nu era ceea ce crezuseră întotdeauna că văd. Razele necruțătoare transmutau bogatele broderii din aur în poleială prăfuită, stofa opulentă în catifea pătată și tocită, bărbile frumoase și cărlionțate în încâlceli îngălbenite de nicotină, splendidele diamante în mediocre pietre de Ankh. Lumina proaspătă se băga peste tot, eliminând toate umbrele confortabile.

Și, Zinc trebuia să recunoască, ceea ce rămânea nu inspira prea multă încredere. Brusc, deveni extrem de conștient de faptul că pe sub robă - roba lui zdrențuită și prost croită, realizează el cu un nou spasm de vinovăție, roba care avea și o zonă găurită de șoareci - era încălțat cu papuci de casă.

Sala era acum aproape în totalitate din sticlă. Unde nu era sticlă era marmură. Era atât de frumoasă încât Zinc se simți nedemn de ea.

Se întoarse către Cartoforescu și îl văzu pe acesta holbându-se la Monedă cu ochi strălucitori.

Majoritatea celorlalți vrăjitori aveau aceeași expresie. Dacă vrăjitorii nu ar fi fost atrași de putere nu ar mai fi fost vrăjitori și asta era putere adevărată. Toiajul îi hipnotizase ca pe niște cobre.

Cartoforescu întinse mâna să atingă umărul băiatului, dar apoi se răzgândi.

— Magnific, spuse el.

Se întoarse către adunătura de vrăjitori și ridică brațele.

— Fraților, intonă el, avem în mijlocul nostru un vrăjitor cu mare putere!

Zinc îl trase de robă și îi șopti:

— Era să te omoare...

Cartoforescu îl ignoră.

— Și propun... și îl propun pentru funcția de Arhicancelar!

După un moment de liniște izbucniră urale și strigăte dezaprobatore. Mai în spatele mulțimii se iscară câteva încăierări. Vrăjitorii din față nu păreau însă așa dornici de scandal. Puteau vedea zâmbetul de pe fața lui Monedă. Era luminos și rece, ca o lună plină.

Se produse o busculadă și un vrăjitor mai în vârstă își croi drum până în fața mulțimii.

Zinc îl recunoscu pe Ovin Hachițian, vrăjitor de nivelul al șaptelea și conferențiar al Tradiției. Era roșu de furie, cu excepția locurilor în care era alb de mânie. Atunci când vorbi, cuvintele îi zburară prin aer de parcă erau cuțite.

— Ai înnebunit? spuse el. Numai un vrăjitor de nivelul al optulea poate deveni Arhicancelar! Și trebuie să fie ales de ceilalți vrăjitori cu vechime

într-o adunare solemnă! (Corespunzător îndrumați de către zei, desigur.) Asta este Tradiția! (Cât tupeu!).

Hachițian studiasse Tradiția Magiei timp de ani de zile și, pentru că magia tinde să fie un proces cu dus și întors, își pusese și ea amprenta pe el. Omul lăsa impresia că e fragil ca un pai și, nu se știe cum, anostitatea eforturilor sale intelectuale îl făcuse capabil să pronunțe semnele de punctuație.

Rămase în picioare tremurând de indignare și realizează că devine din ce în ce mai singur. De fapt se afla în centrul unui cerc în expansiune, mărginit de vrăjitori gata să jure că nu îl mai văzuseră niciodată în viața lor.

Monedă își ridică toiagul.

Hachițian îl admonestă cu un deget sever.

— Nu mă sperii tu pe mine, tinere, se burzului el. Oi fi tu talentat, dar numai talentul nu e suficient. Sunt multe alte calități care i se cer unui mare vrăjitor. Abilități administrative, de exemplu și înțelepciune și...

Monedă își coborî toiagul.

— Tradiția se aplică tuturor vrăjitorilor, nu-i așa? întrebă el.

— Absolut! Au fost întocmite...

— Dar eu nu sunt un vrăjitor, mărite Hachițian.

Vrăjitorul ezită.

— A, spuse și ezită din nou. Ai dreptate.

— Dar sunt conștient de rolul înțelepciunii, viziunii și sfaturilor competente și voi fi onorat dacă vei putea să îmi procuri aceste mărfuri valoroase. De exemplu: de ce vrăjitorii nu stăpânesc universul?

— Ce?

— E o întrebare simplă. În camera asta sunt, buzele lui Monedă se mișcă pentru o fracțiune de secundă, patru sute șaptezeci și doi de vrăjitori, experți în cele mai subtile dintre arte. Cu toate acestea, tot ce stăpâniți sunt câteva hectare de arhitectură de calitate inferioară. De ce?

Vrăjitorii mai vârstnici schimbară priviri pline de subînțeles.

— Așa pare să fie, spuse Hachițian în cele din urmă, dar, copile, noi avem domenii atemporale. Cu siguranță, magia îți poate conduce mintea către peisajul interior al artelor oculte...

— Da, da, spuse Monedă. Cu toate acestea pereții exteriori ai Universității sunt extrem de solizi. De ce?

Cartoforescu își umezi buzele. Era extraordinar. Copilul îi exprima gândurile.

— Vă bateți între voi pentru putere, spuse Monedă cu o voce mieroasă și totuși care este diferența, pentru omul care desfundă haznale sau pentru

negustorul de rând, între un vrăjitor de nivel al optulea și un biet scamator?

Hachițian îl privi perplex.

— Copile, este evident chiar și pentru cel mai neînsemnat cetățean. Robele și chiar ornamentele...

— A, spuse Monedă, robele și ornamentele. Desigur.

O tăcere scurtă, apăsătoare și îngândurată umplu sala.

— Mie mi se pare, spuse Monedă într-un târziu, că vrăjitorii sunt stăpâni doar peste vrăjitori. Cine conduce realitatea de afară?

— În ceea ce privește orașul, este condus de Patrician, Lordul Vetinari, spuse Cartoforescu prudent.

— Și e un conducător corect și drept?

Cartoforescu se gândi un moment înainte să răspundă. Se zvonea că rețeaua de spionaj a Patricianului era superbă.

— Aș zice, spuse el cu precauție, că este incorect și nedrept, dar în mod democratic. E la fel de incorect și de nedrept cu toată lumea.

— Și această stare de fapt vă mulțumește?

Cartoforescu încercă să evite privirea lui Hachițian.

— Nu se pune problema dacă ne mulțumește sau nu, spuse el. Cred că nu ne-am gândit prea mult la asta. Vezi tu, adevărata vocație a unui vrăjitor...

— Poate fi adevărat că cei înțelepți se lasă conduși în acest fel?

Cartoforescu mârâi.

— Bineînțeles că nu! Fii serios! E vorba de toleranță. Asta înseamnă înțelepciune, o să pricepi când o să mai crești, e vorba de așteptarea momentului potrivit...

— Unde e acest Patrician? Aș dori să-l văd.

— Asta se poate aranja, spuse Cartoforescu. Patricianul e întotdeauna dispus să acorde vrăjitorilor audiențe și...

— Acum *eu* o să-i acord *lui* o audiență, spuse Monedă. Trebuie să afle că vrăjitorii au așteptat destul momentul potrivit. La o parte, vă rog.

Își ridică toiagul.

Conducătorul temporal al tentacularului oraș Ankh-Morpork era așezat în scaunul lui de la baza scărilor ce urcau spre tron și iscodea urme de inteligență în rapoartele iscoadelor sale. Tronul era vacant de peste două mii de ani, de la moartea ultimului descendent al familiei regale de Ankh.

Legenda spunea că într-o zi orașul va avea din nou un rege și continua cu detalii despre săbii fermecate, semne distinctive din naștere în formă de căpșună și despre toate celelalte chestii cu care legendele bat câmpii în astfel de circumstanțe.

De fapt, singura calitate necesară în prezent pentru ocuparea tronului era capacitatea de a supraviețui mai mult de cinci minute după dezvăluirea existenței vreunei săbii fermecate sau a vreunui semn din naștere, pentru că marile familii de negustori din Ankh conduceau orașul de mai bine de douăzeci de secole și ar fi renunțat la putere cu același entuziasm cu care un melc ar fi renunțat la cochilie.

Actualul Patrician, capul extrem de bogatei și influentei familii Vetinari, era înalt, subțire și avea tot atâta sânge rece ca un pinguin mort. Numai uitându-te la el îți făceai impresia că este genul de om care are o pisică albă pe care o mângâie absent în timp ce trimite oameni la moarte într-un bazin cu rechini și probabil că te-ai hazarda în continuare și ai presupune că deține o colecție de porțelanuri fine pe care le sucește în toate părțile cu degetele lui albe-albăstrui în timp ce din adâncurile temniței răzbat ecouri de strigăte sfâșietoare. L-ai crede în stare să folosească cuvinte ca „excepțional” și să aibă buzele subțiri. Părea a fi genul de persoană ale cărui clipiri merită notate în calendar.

Practic, nimic nu era mai departe de adevăr, cu toate că avea un mic terier sârmos și extrem de bătrân, numit Codiță, care mirosea urât și gâfâia la oameni. Se spunea că era singurul lucru din lume de care îi păsa cu adevărat. Bineînțeles că uneori porunca ca niște oameni să fie torturați îngrozitor până mureau, dar un astfel de comportament era considerat perfect acceptabil pentru un conducător civic și în general era aprobat de majoritatea covârșitoare a cetățenilor¹. Cetățenii din Ankh erau oameni practici, care considerau că decretul Patricianului ce interzicea mimii și orice formă de teatru stradal compensa o mulțime de neajunsuri. Patricianul nu impunea un regim de teroare, ci doar le impunea unora să țină regim.

Vetinari oftă și așeză ultimul raport peste grămada de hârtii de lângă scaun.

În copilărie văzuse un jongleur care putea să învârtă în aer, simultan, douăsprezece farfurii. Dacă omul respectiv ar fi fost capabil să execute

¹Majoritatea covârșitoare a cetățenilor fiind definită în acest caz ca mulțimea tuturor oamenilor care nu atârnavă, în acel moment, cu capul în jos deasupra unei gropi pline cu scorpioni, (n.a.)

același truc cu o sută de farfurii, Vetinari considera că ar fi fost numai bun să-și înceapă ucenicia în arta conducerii Ankh-Morporkului, un oraș cândva asemuit unui mușuroi de termite răsturnat, doar că fără farmecul acestuia.

Privi pe geam la îndepărtatul Turn al Artelor, centrul Universității Nevăzute și se întrebă într-o doară dacă vreunul dintre măscăricii ăia bătrâni și plicticoși ar putea găsi o soluție pentru organizarea eficientă a tuturor hârtiilor ăstora. Bineînțeles că nu – doar nu te puteai aștepta ca un vrăjitor să înțeleagă un lucru atât de elementar ca spionajul civic.

Oftă din nou și ridică stenograma conversației dintre președintele Breslei Hoților și adjunctul său, care avusese loc la miezul nopții în camera izolată fonic și ascunsă în spatele biroului de la sediul central al Breslei și...

Era în Sala Ma...

Nu era în Sala Mare a Universității Nevăzute, unde participase la câteva cine interminabile, doar că în jurul lui erau o mulțime de vrăjitori și toți erau...

... *schimbați*.

La fel ca Moartea, cu care câțiva dintre mai puțin norocoșii cetățeni ai orașului considerau că seamănă bine, Patricianul nu se supăra niciodată înainte de a se gândi bine mai înainte. Numai că uneori gândea foarte repede.

Privi de jur împrejur la adunarea de vrăjitori, dar aceștia aveau un aer care îl făcu să-și înghită cuvintele mânioase. Arătau ca niște oi care dăduseră peste un lup încolțit, după ce tocmai auziseră de ideea că în unire stă puterea.

Era ceva în privirile lor.

— Ce înseamnă această neobră... ezită și apoi concluzionă, aceasta? E cumva o farsă de Ziua Zeilor Mărunți?

Ochii lui se rotiră prin încăpere, până întâlnește privirea unui băiețel care ținea în mână un toiag lung din metal. Copilul avea întipărit pe chip cel mai bătrân zâmbet pe care îl văzuse vreodată Patricianul.

Cartoforescu tuși.

— Înălțimea ta, începu el.

— Spune odată, omule, îl bruscă Vetinari.

Cartoforescu era inițial ezitant, dar tonul Patricianului fusese puțin cam prea dictatorial. Pumnii vrăjitorului se încleștară.

— Sunt vrăjitor de nivelul al optulea, spuse el liniștit și nu îți permit să folosești tonul ăsta când mi te adresezi.

— Bine zis, spuse Monedă.

— Duceți-l în temniță, porunci Cartoforescu.

— N-avem temniță aici, spuse Zinc. Suntem într-o universitate.

— Atunci duceți-l în pivnița de vinuri, se răsti Cartoforescu. Și dacă tot vă duceți până acolo, construiți și o temniță.

— Ai cea mai vagă idee ce faci? întrebă Patricianul. Cer să mi se spună ce înseamnă această...

— Nu ceri nimic, spuse Cartoforescu. Și asta înseamnă că de acum vrăjitorii vor fi la putere, așa cum e rânduiala. Și acum luați-l...

— Voi?Să conduceți Ankh-Morporkul? Niște vrăjitori care de abia se conduc pe ei înșiși?

— Da!

Cartoforescu realizează că acesta nu era tocmai cuvântul potrivit pentru o replică usturătoare, dar în același timp era conștient și de faptul că terierul Codiță, care fusese teleportat odată cu stăpânul său, se împleticea pe podea chiorându-se la ghetetele lui.

— În acest caz, orice om cu adevărat înțelept va prefera să stea la adăpostul unei temnițe, spuse Patricianul. Și acum, veți înceta cu prosteala și mă veți pune la loc în palatul meu și există posibilitatea să nu pomenesc nimic de acest incident. Sau cel puțin niciunul dintre voi nu va avea ocazia să audă.

Codiță renunță la investigarea ghetelor lui Cartoforescu și o porni spre Monedă, lăsând în urma lui smocuri de păr.

— *Pantomima* asta a durat destul, spuse Patricianul. Acum chiar că mă...

Codiță mârâi. Sunetul era primitiv și adânc și atinse o coardă sensibilă în cei de față, care simțiră nevoia de a se cocoța urgent într-un copac. Mârâitul sugera umbre lunguiețe și cenușii, pornite la vânătoare la începuturile timpului. Era uimitor cum un animal atât de mic putea transmite atâta amenințare, toată îndreptată spre toiagul din mâna lui Monedă.

Patricianul făcu un pas înainte ca să înhațe animalul, iar Cartoforescu ridică mâna și trimise de-a lungul încăperii un șuvoi de foc portocaliu și albastru.

Patricianul dispăru. În locul în care stătuse, o mică șopârlă galbenă clipea cu stupizenie reptiliană și răuvoitoare.

Cartoforescu își privi uimit degetele, de parcă le vedea pentru prima oară.

— Meserie! șopti gătit.

Vrăjitorii priveră în jos, la șopârla cu limbă bifurcată și apoi afară, spre orașul scăldat în lumina dimineții. Acolo se aflau consiliul bătrânilor, Garda

orașului, Breasla Hoților, Breasla Negustorilor, soborul de preoți... și nici unii nu aveau habar ce urma să îi lovească.

A început, spuse pălăria din interiorul cutiei sale, aflată pe punte.

— Ce anume? întrebă Vânturache.

Domnia magiei.

Fața lui Vânturache era lipsită de expresie.

— Și e bine?

Înțelegi vreodată ce ți se spune?

Vânturache simți că intră pe un teren cât de cât cunoscut.

— Nu, spuse el. Nu întotdeauna. Nu în ultimul timp. Nu foarte des.

— Ești sigur că ești vrăjitor? întrebă Conina.

— Este singurul lucru de care nu m-am îndoit niciodată, răspunse el cu convingere.

— Ce ciudat.

Vânturache se așezase pe Bagaj, în plin soare, pe puntea din față a corăbiei *Valsul Oceanic*. Aceasta înainta pașnică prin apele verzui ale Mării Circulare. De jur împrejurul lui marinarii executau importante operațiuni nautice, era convins, și spera că le executau corect pentru că după înălțime, chestia care îi displăcea cel mai mult era adâncimea.

— Pari neliniștit, îi spuse Conina, care îl tunde.

Vânturache încerca să își micșoreze capul pe cât posibil în timp ce lamele ascuțite străluceau pe lângă el.

— Chiar sunt.

— Ce e de fapt Apocalipsa asta?

Vânturache ezită.

— Ei bine, e sfârșitul lumii. Oarecum.

— Oarecum? Oarecum sfârșitul lumii? Vrei să spui că n-o să ne dăm seama? Ne vom uita de jur împrejur și ne vom întreba unii pe alții „Nu vă supărați, ați auzit cumva un zgomot?”

— Clarvăzătorii nu s-au înțeles niciodată pe tema asta. Au făcut o mulțime de previziuni neclare. Unele dintre ele de-a dreptul nebunești. Așa că i s-a spus Apocalipsa. Un fel de Apocalipsă apocrifală. E un joc de cuvinte.

— Nu e cine știe ce.

— Nu. Ai dreptate¹.

¹Gusturile vrăjitorilor în materie de jocuri de cuvinte sunt comparabile cu gusturile lor pentru obiecte strălucitoare. (n.a.)

Foarfece din mâna Coninei hârșăia plină de zel.

— Căpitanul pare foarte fericit că ne are oaspeți la bord, remarcă ea.

— Da, pentru că lumea crede că un vrăjitor la bordul unei corăbii aduce noroc. Ceea ce nu e adevărat.

— Totuși mulți oameni cred asta.

— A, da, poartă noroc altor oameni, numai că mie nu. Eu nu știu să înot.

— Cum, niciun pic?

Vânturache ezită și își aranjă grijuliu steluța din vârful pălăriei.

— Cam cât de adâncă e marea în zona asta, după părerea ta? Aproximativ, așa?

— Vreo doișpe stânjeni, cred.

— Asta înseamnă că pot înota preț de vreo doișpe stânjeni.

— Nu mai tremura așa, era să-ți tai urechea, se răsti Conina.

Se uită urât la un marinar care trecea pe acolo și agită foarfeca spre el.

— Ce e, n-ai mai văzut până acum un om care se tunde?

Cineva aflat sus, printre pânze, făcu un comentariu ce produse un val de râsete.

— O să mă prefac că n-am auzit, spuse Conina și smuci cu sălbăticie pieptenul, dislocând astfel o mulțime de creaturi mici și inofensive.

— Au!

— Ei bine, ar fi trebuit să stai nemișcat.

— E cam dificil să stau nemișcat când știu cine manevrează niște lame de oțel pe lângă capul meu.

Și așa dimineața trecu, cu valuri mici la prova, cu scârțâit de vele și cu o complexă tunsoare în scări. Vânturache fu nevoit să recunoască, atunci când se privi într-un ciob de oglindă, că se produsese o schimbare în bine.

Căpitanul spusese că se îndreptau spre orașul Al Khali, aflat pe coasta dinspre Miez a ținutului Klatch.

— E la fel ca Ankhul, numai că are nisip în loc de mocirlă, explică Vânturache aplecându-se peste balustradă. Și are o foarte bună piață de sclavi.

— Scavia este imorală, spuse Conina cu convingere.

— Serios? Vai de mine! spuse Vânturache.

— Nu vrei să-ți aranjez și barba? întrebă Conina plină de speranță.

Se opri cu foarfeca în mână și privi în largul mării.

— Există un anume tip de marinari care se deplasează într-o canoa cu niște chestii de metal în lateral și cu un fel de ochi roșu pictat în față și cu o pânză mică? întrebă ea.

— Am auzit de pirații sclavagiști din Klatch, spuse Vânturache, dar asta e o corabie mare, nu cred că un pirat ar îndrăzni s-o atace.

— Unul singur poate că nu ar îndrăzni, spuse Conina privind în continuare spre zona aceea neclară unde cerul se îmbină cu marea, dar ăștia cinci s-ar putea să îndrăznească.

Vânturache privi în zare și apoi în sus către omul care făcea de gardă și care scutură din cap.

— Haide, se hlizi el, amuzant ca o scurgere înfundată. De fapt nu vezi nimic acolo. Nu-i așa?

— Câte zece oameni în fiecare canoe, spuse Conina încruntată.

— Auzi, gluma e glumă...

— Cu săbii lungi și încovoiate.

— Ei bine, eu nu văd...

— ... cu plete lungi și cam murdare care le flutură în vânt...

— Cu vârfurile despicate, așa-i? spuse Vânturache acru.

— Încerci să fii nostim?

— Eu?

— Și iată-mă aici fără nicio armă, spuse Conina traversând puntea. Pun pariu că nu există nicio sabie ca lumea pe corabia asta.

— Nu te îngrijora. Poate vin pentru un șamponat.

În timp ce Conina scormonea frenetică prin rucsac, Vânturache se furișă până la cutia pălăriei de Arhicancelar și îi deschise capacul, cu precauție.

— Nu e nimic acolo, nu-i așa?

De unde vrei să știi? Pune-mă pe cap.

— Ce? Pe capul meu?

O, pe toți zeii...

— Dar eu nu sunt un Arhicancelar, spuse Vânturache. Vreau să zic, am auzit despre gânditul la rece, dar...

Am nevoie să folosesc ochii tăi. Acum poartă-mă. Pe capul tău.

— Hmm.

Ai încredere în mine.

Vânturache nu putu să nu se supună. Își luă pălăria lui cenușie și obosită de pe cap cu mare grijă, se uită drăgăstos la steluța dezmembrată și apoi scoase pălăria de Arhicancelar din cutie. Era mai grea decât s-ar fi așteptat. Octarinele din jurul coroanei pâlăiau slab.

O așeză cu grijă peste noua sa frizură, ținându-și mâinile încleștate pe bordură în caz că ar simți primul fior de îngheț.

De fapt se simțea incredibil de ușor. Și mai simțea mare înțelepciune și

putere – nu tocmai prezente, dar, mental vorbind, pe vârful limbii sale metaforice.

Crâmpeie ciudate de amintiri îi traversară mintea, dar nu erau amintiri de care își amintea să și le mai fi amintit vreodată.

Le încercă cu grijă, ca arunci când împungi cu limba o măsea cariată și iată-le...

Două sute de Arhicanelari morți se pierdeau în trecutul sumbru și înghețat, unul în spatele celuilalt, privindu-l cu ochi străini și goi.

Din cauza asta e așa de rece, își spuse el, căldura se scurge în lumea morților. O, nu...

Când pălăria vorbi, văzu mișcându-se două sute de perechi de buze palide.

Cine ești tu?

Vânturache, gândi Vânturache. Și în ascunzișurile minții sale încercă să gândească doar pentru sine... ajutor.

Simți cum genunchii îi cedează sub greutatea secolelor.

Cum e să fii mort? gândi el.

Moartea este doar un somn, îi spuseră vrăjitorii.

Dar ce simți? gândi Vânturache.

Vânturache, vei avea o șansă de neegalat să afli, când vor ajunge canoale ale aici.

Cu un urlat de frică sări ca ars în picioare și își smulse pălăria de pe cap. Viața reală, cu sunetele ei, îi năvăli înapoi în minte, dar pentru că cineva lovea cu frenezie într-un gong foarte apropiat de urechea lui, situația nu se schimbase în bine. Acum ambarcațiunile erau vizibile pentru toată lumea și tăiau apa într-o liniște sinistră. Siluetele îmbrăcate în negru din canoe ar fi trebuit să strige și să chiuie; asta nu ar fi îmbunătățit situația cu nimic, dar ar fi părut mai corespunzător. Liniștea sugera hotărâre maximă în vederea unui scop precis.

— Pe toți zeii, a fost îngrozitor. Dar și asta e la fel.

Membrii echipajului se agitau haotic pe punte, înarmați cu mici iatagane. Conina îl bătu pe umăr pe Vânturache.

— Vor încerca să ne captureze vii.

— Aha, spuse Vânturache slăbit. Bun!

Apoi își mai aminti ceva despre negustorii de sclavi din Klatch și simți cum i se uscă gâtul.

— Pe tine, pe tine te vor de fapt, spuse el. Am auzit eu ce le fac...

— Crezi că ar trebui să știu? întrebă Conina.

Spre oroarea lui Vânturache, fata nu părea să fi găsit nicio armă.

— Or să te arunce într-un harem!

Conina ridică din umeri.

— Ar putea fi și mai rău.

— Dar sunt atâtea încuietori și cuie acolo și după ce se închide ușa... se hazardă Vânturache.

Canoele erau atât de aproape acum încât fețele hotărâte ale vâslitorilor se puteau vedea foarte bine.

— Țăla nu e un harem, e o Fecioară de Fier. Nu știi ce e ăla un harem?

— Țăă...

Ea îi spuse. El deveni stacojju.

— Oricum, ar trebui să mă prindă mai întâi, spuse Conina. Tu însă ar trebui să îți faci probleme.

— Eu, de ce?

— Ești singura persoană în afară de mine care poartă rochie.

Vânturache pufni.

— E o robă...

— Robă, rochie. Poți spera că sunt în stare să facă diferența.

O mână ca un snop de banane cu inele îl apucă pe Vânturache de umăr și îl întoarse cu fața în spate. Căpitanul, un om cu o constituție generoasă ca de urs, originar din ținuturile dinspre Miez, îi strigă în față printr-o aglomerare de păr facial:

— Ha! Ei nu știi că noi la bord un vrăjitor avem. Și el cu un verde foc o să le pârjolească mațele. Ha?

Pădurile întunecate ale sprâncenelor lui se încruntară când deveni evident că Vânturache nu era tocmai pregătit să-și dezlanțuie vrăjile răzbunătoare asupra invadatorilor.

— Ha? insistă căpitanul, făcând ca o singură silabă să realizeze efectul de înghețat sângele în vine al unui întreg șir de amenințări.

— Păi, eu... ăă, tocmai mă încălzeam, spuse Vânturache. Asta făceam. Mă pregăteam. Foc verde era, da?

— Și plumb încins să le treacă prin oase, spuse căpitanul. Și să aibă pielea bășicată și scorpioni nemiloși să le mănânce creierii pe dinăuntru și...

Prima canoe ajunsese lângă corabie și în balustradă se înfipseră cârlige de metal.

Odată ce primii vânători de sclavi își făcură apariția, căpitanul își scoase grăbit iataganul din teacă. Se opri pentru o clipă și se întoarse către Vânturache.

— Tu încălzești repede la tine, că altfel n-o să mai ai ce să încălzești. Ha?

Vânturache se întoarse către Conina, care se sprijinea de balustradă examinându-și unghiile.

— Ar trebui să te apuci de treabă, spuse ea. Deci cincizeci de focuri verzi și plumbi încinși la pachet. Cu garnitură de bășici și scorpioni. Și fără milă.

— Așa pățesc mereu, gemu Vânturache.

Se aplecă peste balustradă înspre ceea ce considera a fi podeaua principală a corăbiei. Invadatorii câștigau prin superioritate numerică, folosind plase și funii pentru a supune echipajul. Lucrau într-o liniște absolută, lovind și eschivând, evitând pe cât posibil folosirea săbiilor.

— Ca să nu cumva să strice marfa, oferi Conina, ca explicație.

Vânturache privi îngrozit cum căpitanul se prăbușea sub presiunea siluetelor negre, urlând:

— Foc verde, foc verde!

Se trase înapoi. Nu era prea bun la magie, dar avea o rată de succes de sută la sută la rămasul în viață și nu vroia să o diminueze. Tot ce avea de făcut era să învețe să înoate în intervalul de timp dintre momentul saltului și momentul intrării în apă. Merita încercat.

— Ce mai aștepți? Hai să plecăm câtă vreme sunt încă ocupați, îi spuse Coninei.

— Am nevoie de o sabie, spuse ea.

— În curând n-o să știi pe care s-o alegi.

— Doar una îmi e de ajuns.

Vânturache lovi cu piciorul în Bagaj.

— Haide, o să ai de plutit la greu.

Bagajul își întinse piciorușele cu o nonșalanță exagerată, se întoarse încet și se așeză lângă fată.

— Trădătorule, spuse Vânturache către balamalele Bagajului.

Se părea că deja lupta se terminase. Cinci dintre pirați urcară scara pe puntea de sus, lăsându-și în urmă majoritatea colegilor care îi strângeau pe membrii echipajului învins. Conducătorul lor își scoase masca și aruncă o privire pofticioasă și întunecată spre Conina; apoi se întoarse și îi aruncă același gen de privire lui Vânturache, numai că pentru ceva mai mult timp.

— E o robă, se grăbi Vânturache să spună. Și ar fi bine să ai grijă ce faci pentru că eu sunt vrăjitor.

Trase aer în piept și continuă:

— Numai îndrăznește să mă atingi și o să mă faci să îmi doresc să nu fi făcut asta. Te previn.

— Un vrăjitor? Din vrăjitori nu poți să scoți sclavi buni și puternici,

spuse meditativ conducătorul.

— Absolut, spuse Vânturache. Așa că mai bine îmi dai drumul...

Conducătorul îi făcu semn unuia dintre colegii săi spre Conina. Apoi arătă cu un braț tatuat spre Vânturache.

— Nu-l omorâți prea repede. De fapt... făcu o pauză și îl trată pe Vânturache cu un zâmbet plin de dinți. Poate... da. De ce nu? Știi să cânti, vrăjitorule?

— S-ar putea să știu, spuse Vânturache cu precauție. De ce?

— Ai putea fi tocmai omul de care are nevoie Califul în harem.

Câțiva vânători de sclavi începură să râdă.

— Poate fi o ocazie *unică*, continuă conducătorul, încurajat de aprecierile spectatorilor.

Din spatele lui veneau alte aprobări, care mai de care mai lipsite de prejudecăți. Vânturache se trase înapoi.

— Nu cred, spuse el, dar vă mulțumesc oricum. Nu sunt croit pentru așa ceva.

— O, dar ai putea fi, spuse conducătorul cu privirea strălucindu-i. Ai putea fi.

— Of, pentru numele zeilor, bombăni Conina.

Îi privi pe bărbații care o încadrau de-o parte și de alta și apoi mâinile i se mișcară. Cel înjunghiat cu foarfeca a suferit probabil mai puțin decât cel scrijelit de pieptene, date fiind stricăciunile pe care le poate aduce unei fețe un pieptene metalic. Conina se aplecă și ridică de pe jos o sabie scăpată de unul dintre cei doi bărbați atacați și se năpusti spre ceilalți doi.

Conducătorul se întoarse după țipete și văzu în spatele său Bagajul cu capacul deschis. Vânturache se aruncă în spatele lui ca o ghiulea, azvârlindu-l în misterioasele adâncimi multidimensionale din interiorul cufărului.

Se auzi un răcnet, care fu brusc întrerupt.

Apoi se auzi un declic, ca al zăvorului de la porțile iadului.

Vânturache se trase înapoi, tremurând.

— O ocazie unică, mormăi în bărbie citatul proaspăt învățat.

Măcar el avea ocazia unică de a o vedea pe Conina luptând. Foarte puțini oameni au șansa asta de două ori.

Adversarii ei mai întâi rânjiră văzând curajul unei biete fete care îndrăzne să-i atace și apoi trecură prin diverse stadii de uimire, dubiu, îngrijorare și teroare abjectă pe măsură ce deveneau centrul unui cerc din oțel, luminos și foarte strâns.

Conina îl rezolvă pe ultimul dintre gardienii conducătorului cu o serie

de lovituri care făcură ochii lui Vânturache să se umezească și apoi, cu un oftat, sări balustrada pe puntea principală. Spre nemulțumirea lui Vânturache, Bagajul se luă după ea, amortizându-și căderea cu ajutorul unui vânător de sclavi pe care ateriză în forță, ceea ce spori panica subită a invadatorilor – deși era destul de neplăcut să fii atacat cu acuratețe mortală și feroce de o fată drăguță îmbrăcată într-o rochie albă cu flori, era și mai neplăcut pentru orgoliul masculin să fii bătut de un accesoriu de voiaj, iar situația nu era mai plăcută nici pentru restul masculului.

Vânturache aruncă o privire peste balustradă.

— Exhițiționistule, murmură el.

Un cuțit de aruncat ciupi lemnul de lângă bărbia sa și apoi ricoșă pe lângă o ureche. Își ridică mâna spre durerea înțepătoare și apoi se holbă la ea îngrozit înainte de a-și pierde încetșor cunoștința. Nu fiindcă nu suporta să vadă sânge în general, ci pentru că imaginea propriului sânge era foarte supărătoare.

Piața din Rondul Erut, o largă deschidere de piatră cubică aflată în fața porților negre ale Universității, era în plin vacarm.

Se spunea că în Ankh-Morpork totul era de vânzare, cu excepția berii și a femeilor, pe care le puteai numai închiria. Și aproape orice fel de marfă era disponibilă în piața Erut, care crescuse de-a lungul anilor, tarabă cu tarabă, până când noii veniți fuseseră puși cu spatele la însuși zidul Universității; de fapt zidul devenise un binevenit suport pentru rafturi cu haine și etajere cu talismane. Nimeni nu observă când se deschiseră porțile.

Dar liniștea se rostogoli în afara Universității, răspândindu-se prin piața gălăgioasă și aglomerată, ca primele valuri ale fluxului clipocind într-o mlaștină luxuriantă. Nu era, de fapt, o liniște reală, ci un mare răcnet de anti-zgomot. Liniștea nu e opusul sunetelor, e doar absența lor. Acesta era sunetul aflat de partea cealaltă a liniștii, anti-zgomotul, iar decibelii săi fantomatici acopereau strigătele pieței ca o cortină de catifea.

Oamenii din mulțime se uitau împrejur înnebuniți, dând din gură ca niște peștișori aurii și cam cu același efect. Toate capetele se întoarseră către porți.

Se mai scurgea ceva de acolo, în afară de acea cacofonie de tăcere. Tarabele din fața porților începură să alunece pe piatra cubică, împrăștiindu-și marfa. Proprietarii lor se adăpostiră în timp ce tarabele loviră rândul următor și se rostogoliră mai departe, îngrămădindu-se una peste alta până când de-a latul pieței apăru o alee largă de caldarâm liber și curat.

Ardroty Toiagmare, Furnizor de Plăcinte Pline de Personalitate, tocmai se zgâia pe deasupra rămășițelor tarabei sale în momentul în care vrăjitorii își făcură apariția.

Îi cunoștea pe vrăjitori, sau cel puțin credea că îi cunoaște. Erau niște bătrânei inofensivi, îmbrăcați ca niște canapele uzate, clienți fideli pentru orice marfă la preț redus datorită vechimii sau a unei personalități mai presus de toleranța oricărei casnice.

Dar acești vrăjitori erau ceva nou pentru Ardroty. Intraseră în Rondul Erut ca niște stăpâni. Unde păseau, scăpărau mici stelute albastre. Păreau, cumva, mai înalți.

Sau poate că de vină era felul în care umblau.

Da, asta era...

Ardroty avea un strop de magie în bagajul său genetic și în timp ce îi privea pe vrăjitori cum trec prin piață, acesta îi spunea că cel mai bun lucru pe care l-ar putea face pentru sănătatea proprie ar fi să-și împacheteze cuțitele și tocătoarele și să plece din oraș, oricând în următoarele zece minute.

Ultimul vrăjitor din grup rămase în urma colegilor săi și privi de jur împrejurul pieței, cu dispreț.

— Pe vremuri erau arteziene aici, spuse el. Voi aștia, luați-vă tălpășița.

Negustorii se priviră unii pe alții. Vrăjitorii vorbeau de regulă pe un ton superior, era de așteptat. Dar vocea aceea avea o tonalitate pe care n-o mai auziseră până atunci. Avea pumni în ea.

Ochii lui Ardroty fugiră într-o parte. Ridicându-se ca un înger al răzbunării dintre ruinele tarabei sale cu stele de mare și scoici, dislocând diverse moluște de prin barbă și scuipând oțet, își făcu apariția Bărcuț Cimpoiuru, despre care se spunea că poate să desfacă stridii cu o singură mână. Anii petrecuți desprinzând moluște de pe stânci și luptând cu meduzele uriașe din Golful Ankh îi conferiseră acel gen de fizic asociat în mod normal cu plăcile tectonice. Nu se ridica în picioare, ci mai degrabă se desfășura.

Apoi își croi drum până în dreptul vrăjitorului și, tremurând, îndreptă un deget către rămășițele lumești ale tarabei sale, de unde câțiva homari întreprinzători tocmai încercau să evadeze. Mușchii de la marginea gurii îi zvâcneau ca niște țipari furioși.

— Tu ai făcut asta? întrebă el.

— La o parte, prostovane, spuse vrăjitorul, patru cuvinte care, în opinia lui Ardroty, îi dădeau speranța de viață a unui țambal din sticlă.

— Eu urăsc la vrăjitori, spuse Cimpoiuru. Eu urăsc la vrăjitori cu

adevărat. Așa că o să te pocnesc, ai?

Își trase pumnul înapoi și își luă avânt.

Vrăjitorul ridică o sprânceană și un foc auriu îl învălui pe vânzătorul de crustacee. Se auzi un sunet ca de mătase sfâșiată și Cimpoieru dispăru. În locul unde stătuse rămaseră, așezate cumiști pe piatra cubică, două ghetee fumegânde.

Nimeni nu știe de ce întotdeauna rămân gheteele fumegânde, indiferent cât de mare a fost explozia. E una din acele chestii.

Ochii atenți ai lui Ardrotty observară că vrăjitorul însuși era aproape la fel de surprins ca mulțimea, dar își reveni magnific, făcând o înfloritură cu toiagul.

— Asta ar trebui să vă fie învățătură de minte, spuse el. Nimeni nu ridică mâna asupra unui vrăjitor, ați înțeles? Se vor schimba multe pe aici. Da, ce vrei?

Ultima remarcă îi fusese adresată lui Ardrotty, care încerca să plece fără să fie remarcat. Scurmă rapid prin tava lui cu plăcinte.

— Mă întrebam dacă înălțimea voastră nu ar dori să achiziționeze una din aceste plăcinte minunate, spuse el în grabă. Foarte hrănitoare...

— Privește aici cu mare atenție, persoană vânzătoare de plăcinte.

Vrăjitorul întinse mâna, făcu un gest ciudat cu degetele și o plăcintă apăru din senin.

Era pufoasă și aurie și avea o crustă perfectă. Dintr-o simplă privire, Ardrotty își dădu seama că era plină ochi cu carne macră de porc și lipsită de zone mari pline cu aer care nu se văd și care reprezintă marja lui personală de profit. Era genul de plăcintă în care purcelușii speră să ajungă atunci când vor crește mari.

Inima lui Ardrotty se umplu de durere. Falimentul îi plutea prin fața ochilor, frumos rumenit.

— Vrei să guști? întrebă vrăjitorul. Mai sunt destule de unde a venit asta.

— De unde-o mai fi apărut... spuse Ardrotty.

Privi peste plăcintă la fața vrăjitorului și în strălucirea dementă a acelor ochi văzu cum lumea se răstoarnă cu susul în jos.

Se retrase, distrus și o porni către cea mai apropiată ieșire din oraș.

De parcă nu era destul de rău că vrăjitorii omorau oameni, acum le mai luau și mijloacele de existență, gândi el.

O găleată de apă îl stropi peste față pe Vânturache, trezindu-l brusc dintr-un vis oribil în care se făcea că o sută de femei mascate încercau să-l

tundă cu ajutorul unor paloșe și aveau mare succes. Unii oameni ar interpreta un astfel de coșmar drept anxietatea castrării și l-ar da uitării, dar subconștientul lui Vânturache putea recunoaște groaza-înfiorătoare-de-a-fi-tăiat-în-bucăți atunci când dădea nas în nas cu ea. Pentru că o întâlnea aproape mereu.

Se ridică în șezut.

— Te simți bine? îl întrebă Conina îngrijorată.

Vânturache își roti ochii de jur împrejurul punții răvășite.

— Nu tocmai, răspunse el cu precauție.

Nu păreau să mai fie pirați înveșmântați în negru prin apropiere, sau cel puțin nu în poziție verticală. Erau însă mulți membri ai echipajului, toți la o distanță respectuoasă față de Conina. Doar căpitanul stătea ceva mai aproape, cu un zâmbet tâmp întipărit pe față.

— Au plecat, spuse Conina. Au luat ce au putut și au plecat.

— Nește ticăloși, spuse căpitanul, dar vâslește tare repede!

Conina tresări atunci când căpitanul îi plezni o palmă răsunătoare peste spate și adăugă:

— Bine luptă ea, pentru o cocoană. Da!

Vânturache se ridică nesigur în picioare. Corabia înainta veselă spre un petic îndepărtat de pământ aflat la linia orizontului, care trebuia să fie coasta dinspre Miez a Klatchului. El personal era complet nevătămat, începu să se înveselească puțin.

Căpitanul îi salută din cap și plecă grăbit să-și strige ordinele legate de pânze și funii și chestii. Conina se așeză pe Bagaj, care nu păru să aibă obiecții.

— A zis că ne este într-atât de recunoscător încât ne va duce până la Al Khali, spuse ea.

— Credeam că oricum așa aranjase, spuse Vânturache. Am văzut când i-ai dat banii și toate alea.

— Da, numai că *plănuise* să ne captureze și să mă vândă pe mine ca sclavă, când ajungeam.

— Cum și pe mine nu mă vindea? întrebă Vânturache și pufni. Bineînțeles, din cauza robei de vrăjitor, n-ar îndrăzni...

— Ăă, da. De fapt, a zis că pe tine ar fi fost nevoit să te dea pe degeaba, spuse Conina în timp ce se străduia să scoată o așchie imaginară din capacul Bagajului.

— Să mă dea *pe degeaba*?

— Da, ăă, cum ar veni, un vrăjitor gratuit la fiecare concubină. Hmm.

— Nu văd ce legătură au legumele cu toate astea.

Conina îl privi lung și intens și când văzu că nu zâmbește, oftă și spuse:

— De ce sunteți voi, vrăjitorii, mereu neliniștiți de prezența femeilor?

— Ei, hai că-mi place! Dacă vrei să știi... uite, oricum, chestia e că mă înțeleg foarte bine cu femeile în general, doar femeile cu săbii mă neliniștesc.

Se gândi pentru o clipă la ce spusese și apoi adăugă:

— La drept vorbind, oricine poartă sabie mă neliniștește.

Conina zgândări conștiințioasă așchia. Bagajul scârțâi mulțumit.

— Și mai e ceva ce-o să te neliniștească, mormăi ea.

— Hmm?

— A dispărut pălăria.

— Ce?

— Nu am putut să-i împiedic. Au luat tot ce le-a căzut în mână.

— Pirații au fugit cu pălăria?

— Nu-mi vorbi mie pe tonul ăsta! Doar nu eram eu cea care dormea liniștită în timp ce...

Vânturache începu să dea din mâini, frenetic.

— Nununu, nu te ambala, nu ți-am vorbit pe niciun ton, vreau doar să mă gândesc puțin la toată tărășenia.

— Căpitanul crede că probabil s-au întors deja la Al Khali, o auzi el pe Conina. Există un loc pe unde își face veacul elementul criminal și în curând vom putea...

— Nu văd de ce ar trebui să facem ceva, spuse Vânturache. Pălăria dorea să rămână în afara Universității și nu cred că pirații vor trece vreodată pe acolo.

— O să-i lași să fugă cu ea? întrebă Conina, șocată.

— Ei bine, cineva trebuie s-o facă. Doar că nu văd de ce aș fi eu acela.

— Dar ai spus că e simbolul vrăjitorimii! Că la ea aspiră toți vrăjitorii! Nu poți s-o lași să-ți scape chiar așa!

— Stai să vezi!

Vânturache se așeză. Era, într-un mod straniu, surprins. Tocmai luase o hotărâre. Era a lui. Îi aparținea. Nimeni nu îl forțase. Uneori părea că viața lui e o înșiruire de belele în care intrase din cauza lucrurilor pe care și le doreau alții, dar acum luase el o hotărâre și cu asta basta. Va debarca în Al Khali și va găsi o cale să se întoarcă acasă. Altcineva putea salva lumea, și el îi ura succes. Luase o hotărâre.

Se încruntă. Oare de ce nu era mulțumit?

Pentru că e o hotărâre greșită, prostule.

Gata, gândi el, am avut destule voci în cap. Afară.

Dar aici e locul meu. Adică tu ești eu? Sunt conștiința ta.

Aha.

Nu poți să le permiți să distrugă pălăria. Este simbolul...

... da, bine, știu...

... simbolul magiei supuse Tradiției. Magiei aflată sub controlul omenirii. Doar nu vrei să ne întoarcem la acei ioni întunecați...

... Ce?

... Ioni...

Vreau să spun eoni?

Așa. Eoni. Să ne întoarcem cu eoni în urmă, pe vremea când magia brută era la putere. Întreaga structură a realității era zdruncinată zilnic. Era destul de groaznic, pot să mi-o spun.

Cum de știu asta?

Memorie rasială.

Hopa. Am eu așa ceva?

Oarecum. Parte dintr-una.

Da, bine, dar de ce eu?

În sufletul tău, tu știi că ești un vrăjitor adevărat. Cuvântul „Vrăjitor” e gravat în inima ta.

— Da, dar problema e că mă tot întâlnesc cu oameni care vor să vadă asta cu ochii lor, spuse Vânturache nefericit.

— Ce zici? întrebă Conina.

Vânturache privi către peticul de pământ de la orizont și oftă.

— Vorbeam de unul singur.

Cartoforescu examinează pălăria cu un ochi critic. Înconjură masa și o privi din alt unghi. În cele din urmă spuse:

— E destul de reușită. De unde ai făcut rost de octarine?

— Sunt doar pietre de Ankh de foarte bună calitate, spuse Zinc. Dar te-au păcălit, nu-i așa?

Era o pălărie *magnifică*. De fapt, Zinc trebuia să recunoască, arăta cu mult mai bine decât cea originală. Vechea pălărie de Arhicancelar era mai degrabă obosită. Broderia din fir de aur dobândise patină și pe alocuri se destrămasese. Copia reprezenta o îmbunătățire semnificativă. Copia avea stil.

— Îmi place în mod deosebit dantela, spuse Cartoforescu.

— Mi-a consumat o grămadă de timp.

— De ce n-ai încercat cu magie?

Cartoforescu își flutură degetele și înșfăcă paharul înalt și rece care apăruse suspendat în aer. Sub umbreluța de hârtie și salata de fructe

conținea o tărie lipicioasă și costisitoare.

— N-a mers, spuse Zinc. Pur și simplu, ăă, nu ieșea ca lumea. A trebuit să-i cos cu mâna fiecare țechin.

Întinse mâna după cutia pălăriei.

Cartoforescu tuși în pahar.

— N-o pune încă la loc, spuse el și luă pălăria din mâinile trezorierului. Mi-am dorit întotdeauna să fac asta...

Se întoarse către oglinda mare de pe peretele trezorierului și își coborî ceremonios pălăria peste buclele cam năclăite.

Prima zi de magie pură se apropia de sfârșit și vrăjitorii reușiseră să schimbe totul, mai puțin pe ei înșiși.

Cu toții încercaseră pe furis, atunci când credeau că nu-i vede nimeni. În intimitatea biroului său, chiar și Zinc avusese o tentativă. Reușise să devină cu douăzeci de ani mai tânăr, cu niște pectorali tari ca piatra, dar în clipa în care își pierduse concentrarea se scofâlcise la loc, revenind la vechea formă și vârstă într-un mod extrem de neplăcut. Felul în care arătai avea ceva elastic. Cu cât te schimbai mai mult, cu atât îți reveniai mai rapid. Și revenirea asta era cea mai grea. Buzduganele, săbiile și ghioagele sunt considerate, în general, arme de temut, dar nici una dintre ele nu se compară cu douăzeci de ani care te pleznesc subit peste ceafă.

Toate astea pentru că, aparent, magia pură nu avea efect asupra lucrurilor intrinsec magice. Cu toate astea, vrăjitorii făcuseră câteva îmbunătățiri importante. De exemplu, roba lui Cartoforescu devenise o confecție opulentă din mătase și dantelă, de un prost gust absolut, ce conferea purtătorului aspectul unei imense gelatine roșii învelită într-o husă drapată.

— Îmi vine bine, nu-i așa? întrebă Cartoforescu, ajustând borurile pălăriei și dându-i astfel un aer nepotrivit de depravat.

Zinc nu răspunse. Se uita pe geam.

Era evident că se făcuseră unele îmbunătățiri. Fusese o zi aglomerată.

Vechile ziduri de piatră dispăruseră. În locul lor apăruse un gard din fier forjat, destul de drăguț. În spatele acestuia orașul strălucea ca în povești, transformat într-un poem de marmură albă și țigle roșii.

Fluviul Ankh nu mai era canalul de scurgere pe care îl știa din copilărie, ci o panglică sclipitoare ca cristalul, plină cu – detaliu de finețe –

crapii grăsuți ce pluteau prin apa pură ca zăpada topită¹.

Văzut de deasupra, Ankh-Morporkul te putea orbi. Strălucea. Toate gunoaiile acumulate de-a lungul mileniilor fuseseră înlăturate.

Ceea ce îl făcea pe Zinc să nu se simtă în apele lui. Nu își găsea locul, de parcă ar fi purtat haine noi care îi provocau mâncărimi. Bineînțeles, purta haine noi care îi provocau mâncărimi, dar nu asta era problema. Lumea cea nouă era foarte frumoasă, exact așa cum ar fi trebuit să fie, și totuși, și totuși – oare chiar își dorise o asemenea schimbare, sau își dorise doar ca lucrurile să fie rearanjate mai corespunzător?

— Am spus, nu-i așa că parcă ar fi fost făcută pentru mine? întrebă Cartoforescu.

Zinc se întoarse inexpresiv către el.

— Ăă?

— Pălăria, omule.

— A. Ăă, foarte... potrivită.

Cu un oftat, Cartoforescu își scoase piesa barocă de pe cap și o așeză cu grijă în cutie.

— Mai bine i-am duce-o băiatului, spuse el. A început să întrebe de ea.

— Mă deranjează că nu știm unde e cea adevărată, spuse Zinc.

— Este aici, spuse Cartoforescu hotărât, ciocnind în cutie.

— Mă refeream la, ăă, cea adevărată.

— *Aceasta* este cea adevărată.

— Mă refeream la...

— Aceasta este Pălăria de Arhicancelar, spuse Cartoforescu apăsat. Ar fi trebuit să știi acest lucru. Doar tu ai făcut-o.

— Da, dar... începu trezorierul fără prea multă convingere.

— Doar n-ai *falfisicat-o*, nu?

— Nu, ăă, ca atare...

— E doar o pălărie. E ceea ce oamenii cred că este. Dacă oamenii îl văd pe Arhicancelar purtând-o, vor crede că este autentică. Și, într-un sens anume, chiar *este*. Lucrurile sunt definite de funcția pe care o îndeplinesc. Și oamenii la fel, desigur. Astea sunt bazele fundamentale ale vrăjitoriei.

Cartoforescu făcu o pauză pentru a spori efectul dramatic și trânti cutia pălăriei în brațele lui Zinc.

— „*Cogitum ergot pălărium*”, am putea spune.

¹Bineînțeles, cetățenii din Ankh-Morpork susținuseră întotdeauna că oricum apa fluviului era incredibil de pură. Orice apă care fusese filtrată de atâția rinichi, argumentau ei, trebuia să fie într-adevăr foarte pură. (n.a.)

Zinc lucrase la un studiu de caz despre limbile moarte, așa că făcu un efort și se hazardă:

— „Gândesc, deci sunt o pălărie”?

— Ce? întrebă Cartoforescu în timp ce porniră pe scări în jos către noua versiune a Sălii Mari.

— „Cred că sunt o pălărie nebună”? sugeră Zinc.

— Taci odată, bine?

Ceața încă mai persista deasupra orașului, vălurile ei de aur și argint preschimbându-se în sânge pe măsură ce soarele se pregătea să apună și își trimitea ultimele raze prin ferestrele sălii.

Monedă era așezat pe un taburet, cu toiagul pe genunchi. Zinc realiză că nu-l văzuse niciodată pe băiat fără toiag, ceea ce era straniu. Majoritatea vrăjitorilor și le țineau sub pat, sau agățate deasupra șemineului.

Nu îi plăcea acest toiag. Era negru, dar nu din motive de culoare, ci pentru că părea mai degrabă o gaură mișcătoare căscată spre un alt, mult mai neplăcut, set de dimensiuni. Nu avea ochi, dar cu toate astea părea că îl privește pe Zinc de parcă i-ar fi cunoscut cele mai intime gânduri, ceea ce pe moment era mai mult decât cunoștea însuși Zinc.

Pielea i se făcu de găină pe măsură ce traversă încăperea alături de Cartoforescu și simți suflul de magie brută venind dinspre silueta așezată.

Câteva zeci de vrăjitori cu vechime erau adunați în jurul taburetelui și priveau minunându-se către podea. Zinc se aplecă să vadă și el și văzu... Lumea.

Plutea într-o băltoacă neagră ca smoala ce părea că face parte chiar din podea și Zinc realiză cu groază că era *chiar* lumea, nu o imagine sau o proiecție a ei. Avea și nori deasupra și de toate. Putea distinge pustietatea înghețată dinspre Miez, Continentul Contragreutate, Marea Circulară, Cascada, toate erau acolo, mici și pastelate și cât se poate de reale...

Cineva îi vorbea.

— Ăă? spuse el și brusca scădere a temperaturii metaforice îl aduse înapoi la realitate.

Realiză îngrozit că Monedă tocmai îi adresase o remarcă.

— Îmi pare rău, n-am auzit, își reveni el. Doar că lumea... atât de frumoasă...

— Zinc al nostru e un estet, spuse Monedă și se auzi un chicot scurt dinspre cei câțiva vrăjitori care cunoșteau semnificația cuvântului. În ceea ce privește lumea, poate fi îmbunătățită. Spusesem, Zinc, că oriunde ne uităm vedem cruzime și lăcomie și lipsă de omenie, ceea ce ne spune că lumea este într-adevăr prost guvernată, nu-i așa?

Zinc deveni conștient că douăzeci și cinci de perechi de ochi se întorseseră către el.

— Ăă, păi, nu poți schimba natura umană.

Remarca fu urmată de o liniște mormântală.

Zinc ezită și întrebă:

— Sau poți?

— Asta rămâne de văzut, spuse Cartoforescu. Dar dacă schimbăm lumea, atunci și natura umană se va schimba. Nu-i așa, fraților?

— Avem orașul, spuse unul dintre vrăjitori. Eu personal am creat un castel...

— Conducem orașul, dar cine conduce lumea? interveni Cartoforescu. Trebuie să fie pe-acolo cel puțin o mie de regi mărunți și împărați și șefi de trib.

— Din care niciunul nu e în stare să citească fără să-și miște buzele, sublinie un vrăjitor.

— Patricianul era capabil să citească, spuse Zinc.

— Nu și dacă i-ai fi tăiat degetul arătător, spuse Cartoforescu. Oare ce s-o fi întâmplat cu șopârla? Nu contează. Ideea e că lumea ar trebui condusă de înțelepți și filozofi. Trebuie îndrumată. Ne-am petrecut secole întregi luptându-ne între noi, dar uniți... cine știe ce putem realiza?

— Astăzi orașul, mâine lumea, spuse cineva din spatele gloatei.

Cartoforescu aprobă.

— Mâine lumea și - calculă rapid - până vineri tot universul.

Înseamnă că suntem liberi în weekend, gândi Zinc. Își aminti de cutia pe care o ținea în brațe și o întinse către Monedă. Cartoforescu i se băgă în față, înșfăcă cutia printr-o mișcare fluidă și i-o oferă băiatului, cu o înfloritură.

— Pălăria de Arhicancelar, spuse el. Care ți se cuvine, după părerea noastră.

Monedă luă pălăria. Pentru prima oară Zinc văzu o umbră de îndoială pe fața lui.

— Nu există vreun fel de ceremonie oficială? întrebă copilul.

Cartoforescu tuși.

— Păi... ăă, nu, spuse el. Nu, nu cred.

Privi către ceilalți vrăjitori cu vechime, care scuturau din capete.

— Nu. N-am făcut niciodată așa ceva. În afară de festin, bineînțeles. Hm. Vezi tu, nu e ca o încoronare, Arhicancelarul, vezi tu, conduce frăția vrăjitorilor, el este, vocea lui Cartoforescu începu să se stingă la lumina acelei priviri aurii, el este, vezi tu... este... primul... printre... egali...

Se retrase grăbit, în timp ce toiagul se mișcă amenințător și rămase ațintit în direcția lui. Din nou, Monedă părea că ascultă o voce interioară.

— Nu, spuse el în cele din urmă și când vorbi vocea lui avea acel gen de ecou pe care dacă nu ești vrăjitor îl poți obține numai cu ajutorul unor echipamente audio sofisticate. Va avea loc o ceremonie. Trebuie să aibă loc o ceremonie, oamenii trebuie să înțeleagă că vrăjitorii sunt acum la putere, dar nu va avea loc aici. Voi alege un loc. Și toți vrăjitorii care au trecut vreodată prin aceste porți vor fi prezenți, s-a înțeles?

— Unii dintre ei locuiesc la mare depărtare, spuse Cartoforescu cu prudență. O să le ia ceva timp călătoria, deci când ai vrea să...

— Sunt vrăjitori! urlă Monedă. Pot ajunge aici cât ai clipi! Le-am dat puterea! În afară de asta, spuse pe un ton mai domol, Universitatea e terminată. Nu a fost niciodată adevăratul cămin al magiei, ci doar temnița ei. Voi construi un loc nou pentru noi.

Scoase pălăria nouă din cutie și zâmbi către ea. Zinc și Cartoforescu își ținură respirația.

— Dar...

Cei doi priviră împrejur. Vorbise Hachițian, maestrul Tradiției, care acum stătea împietrit, deschizând și închizând gura.

Monedă se întoarse către el, cu o sprânceană ridicată.

— Doar nu vrei să zici că o să închizi Universitatea, spuse bătrânul vrăjitor cu un glas tremurat.

— Nu mai este necesară. E un loc prăfuit, plin de cărți vechi. Am depășit faza asta. Nu-i așa... fraților?

Se auzi un cor de murmure ezitante. Vrăjitorilor le era greu să-și închipuie viața fără zidurile de piatră ale bătrânei U.N. Cu toate că, dacă se gândeau mai bine, era cam mult praf, bineînțeles și cărțile erau destul de învechite...

— Oricum... fraților... care dintre voi a mai fost prin întunecata bibliotecă în ultimele zile? Magia se află în voi acum, nu încătușată între coperti. Nu e acesta un motiv de bucurie? Există printre voi vreunul care să nu fi făcut mai multă magie, magie *reală*, în ultimele douăzeci și patru de ore decât a făcut în tot restul vieții lui de dinainte? Există printre voi vreunul care în adâncul sufletului său nu e de acord cu mine?

Zinc se cutremură. În adâncul sufletului său se trezise un Zinc interior care se străduia să se facă auzit. Era acel Zinc căruia deodată i se făcuse dor de zilele liniștite în care magia era gentilă și își târșâia picioarele în papuci de pluș și avea oricând timp pentru un pahar de vin și nu era ca o sabie de oțel care îi străpungea mintea și, mai presus de toate, nu omora pe nimeni.

Teroarea îl cuprinse pe măsură ce își simți corzile vocale încordându-se și pregătindu-se, în ciuda tuturor eforturilor sale, să își exprime dezacordul.

Toiagul încerca să-l localizeze. Îi simțea căutările. Urma să îl pulverizeze, așa cum făcuse și cu bătrânul Bilius. Își încleștă fălcile, dar nu era de ajuns. Simți cum pieptul i se umflă. Gura i se deschise.

Cartoforescu, foindu-se jenat, îl călcă pe picior. Zinc icni.

— Scuze, spuse Cartoforescu.

— S-a întâmplat ceva, Zinc? Întrebă Monedă.

Zinc țopăia într-un picior, simțind eliberarea cum îi umple trupul în timp ce agonia îi umplea degetele strivite, mai recunoscător decât oricine altcineva din istoria omenirii că o sută de kile de vrăjitor tocmai se prăvăliseră peste el.

Urletul său sparse vraja. Monedă oftă, se ridică în picioare și decretă:

— A fost o zi bună.

Era ora două a dimineții. Aburii fluviului se încolăceau ca niște șerpi pe străzile Ankh-Morporkului, dar se încolăceau de capul lor. Vrăjitorii nu suportau ca oamenii să rămână treji după miezul nopții, așa că nimeni nu o făcea. În schimb dormeau somnul agitat al celor vrăjiți.

În Piațeta Lunilor Sparte, cândva un lăcaș al plăcerilor misterioase, de pe ale cărui tarabe cu cortine luminate de felinare clientul noptatic putea obține orice, de la o farfurie de anghile în aspic și până la boala venerică pe care i-o dorea inima, aburii se încolăceau și picurau în golul răcoros.

Tarabele dispăruseră, fiind înlocuite de marmură strălucitoare și de o statuie înfățișând spiritul cine știe cui, înconjurată de fântâni luminate. Pleoscăitul lor plicticos era singurul sunet care spărgea colesterolul liniștii ce apucase în gheare inima orașului.

Liniștea domnea și prin întunericul Universității Nevăzute. Cu o singură excepție...

Zinc se furișa pe coridoarele întunecate ca un păianjen cu două picioare, țâșnind – sau cel puțin șchiopătând rapid – din pilon în arcadă, până când ajunse în dreptul ușilor intimidante ale Bibliotecii. Se chiori agitat prin întunericul din jur și după câteva ezitări ciocăni cu foarte, foarte mare grijă.

Din lemnul masiv al ușilor se scurgea numai liniște. Dar spre deosebire de liniștea care subjugase orașul, aceasta era o liniște precaută și alertă; era liniștea unei pisici adormite care tocmai deschisese un ochi.

Când nu mai putu suporta, Zinc se așeză în patru labe și încercă să vadă ceva pe sub uși. În cele din urmă își puse gura cât de aproape reuși de

crăpătura prăfuită și mucegăită de sub cea mai de jos balama și spuse în șoaptă:

— Alo. Ăă. Mă auzi?

Avu certitudinea că ceva se mișcase, departe în întuneric.

Încercă din nou, starea lui de spirit pendulând între teroare și speranță cu fiecare bătaie neregulată a inimii sale.

— Alo? Sunt eu, ăă, Zinc. Mă știi? Vrei să vorbești cu mine, te rog?

Poate că niște labe mari cu pielea bătătorită se mișcau încet, făcând podeaua să scârțâie, sau poate se auzea numai scârțâitul nervilor lui. Încercă să-și înghită uscăciunea din gât și mai făcu o tentativă.

— Uite, bine, dar, uite, se vorbește despre închiderea Bibliotecii!

Liniștea deveni mai puternică. Pisica adormită își ciulise o ureche.

— Tot ce se întâmplă e greșit, mărturisi trezorerul și își puse mâna peste gură când realizează enormitatea celor spuse.

— Uuuk?

Sunetul se auzise atât de încet, că parcă fusese scârțâitul unui gândac. Brusc încurajat, Zinc își împinse buzele și mai aproape de crăpătură.

— Îl ai pe, ăă, Patrician acolo?

— Uuuk.

— Și pe cățeluș?

— Uuuk.

— Aha. Bine.

La adăpostul întunericului, Zinc se întinse pe jos cât era de lung și bătu darabana cu degetele pe podeaua răcoroasă.

— N-ai vrea, ăă, să mă lași și pe mine înăuntru? se aventură el.

— Uuuk!

Zinc se strâmbă în întuneric.

— Bine, dar nu poți să mă lași să intru doar pentru câteva minute? Trebuie să vorbim ceva urgent, ca de la bărbat la bărbat.

— Iiik!

— Vroiam să spun antropoid.

— Uuuk.

— Atunci, nu vrei să ieși tu un pic?

— Uuuk.

Zinc oftă.

— Loialitatea asta e foarte bună, dar o să mori de foame acolo.

— Uuuk. Uuuk.

— Care *altă* intrare?

— Uuuk.

— Bine, cum vrei.

Zinc oftă. Dar pe undeva se simțea mai bine după această conversație. Toți ceilalți din Universitate păreau că trăiesc într-un vis, pe când Bibliotecarul nu își dorea de la viață nimic altceva decât fructe moi, aprovizionarea regulată cu fișe de indexare și, cam o dată pe lună, oportunitatea de a sări peste gardul menajeriei¹ private a Patricianului. În mod ciudat, asta îl liniștea pe Zinc.

— Deci ai destule banane și așa mai departe? se interesă el după încă o pauză.

— Uuuk.

— Să nu dai drumul la nimeni, bine? Ăă. Cred că asta e extrem de important.

— Uuuk.

— Bine.

Zinc se ridică și își scutură praful de pe genunchi. Apoi își lipi gura de gaura cheii și adăugă:

— Să nu te încrezi în nimeni.

— Uuuk.

În Bibliotecă nu era complet întuneric, deoarece șirurile de cărți de magie emanau o palidă licărire octarină, produsă de scurgerea taumaturgică în câmpul de mare intensitate ocultă. Strălucirea era îndeajuns de puternică încât să ilumineze grămada de rafturi proptite în ușă.

Fostul Patrician fusese decantat cu grijă într-un borcan de pe biroul Bibliotecarului. Bibliotecarul însuși ședea sub birou, cu păturica trasă peste el și îl ținea în brațe pe Codiță. Din când în când mânca o banană.

Între timp, Zinc se întorcea șchiopătând prin coridoarele pline de ecouri ale Universității spre siguranța propriului dormitor. Pentru că din cauza emoției urechile lui erau ciulite la maxim, receptând până și cel mai vag sunet, undeva la limita audibilului auzi plânsetul. Nu era un sunet obișnuit prin acele locuri. Prin coridoarele tapisate ale zonei rezidențiale a vrăjitorilor cu vechime puteai auzi o sumedenie de zgomote în miez de noapte, precum sforăitul, clinchetul cristalin al paharelor ciocnite, cântatul fals și, ocazional, sfârâitul vreunei vrăji ratate. Dar sunetul scos de cineva care plângea încetișor era de o asemenea noutate încât Zinc se trezi atras irezistibil pe culoarul care ducea spre apartamentele Arhicancelarului.

Ușa era întredeschisă. Spunându-și că n-ar trebui să facă așa ceva și pregătindu-se să o ia la fugă, Zinc aruncă un ochi înăuntru.

¹Nimeni nu a avut vreodată curajul să îl întrebe ce face acolo. (n.a.)

Vânturache se holba.

— Ce *este* ăsta? șopti el.

— Cred că e un fel de templu, spuse Conina.

Vânturache se opri pe loc și privi în sus, în timp ce mulțimea din Al Khali se izbea de el și ricoșa din el ca într-o mișcare browniană umană. Un templu, gândi el. Ei bine, era mare și era impresionant și arhitectul folosise toate trucurile posibile ca să îl facă să arate chiar mai mare și mai impresionant decât era și să creeze privitorilor senzația că ei, prin comparație, erau neînsemnați și banali și nu aveau nici pe departe la fel de multe domuri. Era genul de loc care arăta exact așa cum urma să ți-l amintești mereu.

Vânturache era de părere că poate recunoaște arhitectura unui lăcaș de cult atunci când întâlnea așa ceva, însă frescele de pe zidurile imense și bineînțeles impresionante nu păreau deloc religioase. În primul rând, participanții se simțeau foarte bine. Aproape sigur, se simțeau foarte bine. Da, așa ar fi normal. Ar fi extrem de surprinzător să nu se simtă bine.

— Nu dansează, nu-i așa? întrebă el încercând cu disperare să nu-și creadă ochilor. Sau poate o fi un gen de acrobație?

Conina își miji ochii și privi în sus, prin lumina dură a soarelui.

— Nu prea cred, răspunse gânditoare.

Vânturache realizează brusc pe ce lume e.

— Nu cred că o tânără ca tine ar trebui să se uite la astfel de lucruri, spuse cu severitate.

Conina îi zâmbi.

— Eu cred că vrăjitorilor le este interzis cu strictețe, spuse amabilă. Se pare că le provoacă orbirea.

Vânturache își îndreptă din nou fața în sus, pregătit să își riște, poate, un ochi. Așa ceva era și de așteptat, își spuse el. Țăstia nu știu altceva. Țările străine sunt, ei bine, țări străine. Lucrurile se fac altfel pe aici.

Cu toate că unele lucruri, hotărî el, se făceau la fel, doar cu ceva mai multă inventivitate și după cum se vedea, mult mai des.

— Frescele templului din Al Khali sunt celebre peste mări și țări, spuse Conina în timp ce înaintau prin mulțimea de copii care tot încercau să-i vândă lui Vânturache diverse obiecte și să îi prezinte pe verișoarele lor foarte amabile.

— Da, îmi dau seama că așa ar și trebui să fie, recunosc Vânturache. Cară-te! Nu, nu vreau să cumpăr chestia aia, indiferent ce-o fi. Nu, nu vreau să fac cunoștință cu ea. Nici cu el. *Nici* cu animalul ăla, obraznicule. Dați-vă

jos de acolo!

Ultimul strigăt le fusese adresat copiilor ce călăreau liniștiți Bagajul, care se deplasa răbdător în urma lui Vânturache fără să încerce să-i scuture de pe el. Poate că i se făcuse rău de la ceva, gândi vrăjitorul și se mai înveseli puțin.

— Cam câți oameni crezi că sunt pe continentul ăsta?

— Nu știu, răspunse Conina, fără să se întoarcă. Milioane, după părerea mea.

— Dacă eram deștept nu mă aflam aici, spuse Vânturache cu patos.

Se aflau de câteva ore bune în Al Khali, poarta misteriosului continent Klatch. Vânturache începea să se resimtă.

Un oraș ca lumea ar trebui să aibă puțină ceață pe deasupra, gândi el, și oamenii ar trebui să stea prin case, nu să-și petreacă atâta timp pe străzi. N-ar trebui să fie atâta nisip și căldură. Cât despre vânt...

Ankh-Morporkul avea un miros celebru, atât de plin de personalitate încât putea storce lacrimi de la un bărbat în toată firea. Dar Al Khali avea vântul, care sufla dinspre imensitatea deșerturilor și continentelor de lângă Margine. Era o briză blândă, dar neîntreruptă, care în cele din urmă avea asupra vizitatorilor efectul pe care îl are o răzătoare asupra unei roșii. După un timp aveai senzația că ți-a eliminat pielea și că îți biciuiește direct nervii.

Pentru nările sensibile ale Coninei vântul aducea mesaje aromate din inima continentului: frigul deșertului, putoarea leilor, putregaiul junglei și flatulența antilopelor.

Vânturache, bineînțeles, nu simțea nimic. Adaptarea la mediu e un lucru minunat, astfel majoritatea Morporkienilor n-ar fi simțit miros de cauciuc ars nici de la doi metri.

— Unde mergem acum? întrebă el. Undeva unde să nu ne bată vântul?

— Tatăl meu și-a petrecut ceva timp în Khali, pe când căuta orașul pierdut li, spuse Conina. Și mi se pare că-mi aduc aminte că vorbea cu mult respect despre *soah*. E un fel de bazar.

— Presupun că vom merge să căutăm standul cu pălării de mână a doua, spuse Vânturache. Pentru că mie ideea asta mi se pare total...

— Eu speram că poate vom fi atacați. Mi se pare cea mai bună idee. Tatăl meu spunea că foarte puțini străini care intră în *soah* mai și ies. Acolo își fac veacul criminalii adevărați, așa zicea.

Vânturache analiză cele auzite.

— Vrei să repeți, te rog? spuse el. După ce ai zis că vom fi atacați au început să-mi țiuie urechile.

— Păi, vrem să dăm de elementul criminal, nu?

— Nu tocmai *vrem*, spuse Vânturache. Eu nu aş folosi chiar acest cuvânt.

— Şi atunci cum ai formula tu?

— Hm. Cred că expresia „nu vrem” redă foarte bine ce vreau să spun.

— Dar ai fost de acord că trebuie să recuperăm pălăria!

— Dar nu şi să murim încercând, spuse Vânturache epuizat. N-ar folosi nimănui. Nu mie, oricum.

— Tatăl meu spunea că moartea e doar un fel de somn, spuse Conina.

— Da şi pălăria mi-a zis acelaşi lucru, spuse Vânturache în timp ce coteau pe un drum îngust şi aglomerat, mărginit de ziduri albe. Dar eu cred că ți-e mult mai greu să te dai jos din pat dimineaţa, atunci când eşti mort.

— Uite ce e, nu rişti prea mult. Eşti cu mine.

— Da şi tu de abia aştepţi, nu-i așa? spuse Vânturache acuzator în timp ce Conina înainta printr-o alee umbroasă, cu suita de întreprinzători imberbi după ea. Eriditatea aia e de vină.

— Taci din gură şi încearcă să arăţi ca o victimă, bine?

— Asta pot să fac, spuse Vânturache încercând să scape de unul din membrii Camerei de Comerţ Aripa Juniori, am destulă experienţă. Pentru ultima oară, nu vreau să cumpăr pe *nimeni*, copil afurisit!

Privi zidurile din jurul lor. Măcar nu mai aveau pe ele desene jenante, dar briza fierbinte încă mai spulbera praful de prin jur, şi lui i se făcuse rău şi se plictisise de atâta nisip. Îşi dorea câteva beri reci, o baie rece şi un schimb de haine; probabil că nu l-ar fi făcut să se simtă mai bine, dar măcar starea de rău ar fi devenit mai plăcută. Nu că ar fi existat bere pe aici. Era ciudat, dar în oraşe răcoroase ca Ankh-Morpork băutura specifică locului era berea, care te răcorea, iar în locuri ca cel în care se aflau, unde tot cerul era un cuptor încins uitat cu uşa deschisă, oamenii consumau mici băuturi lipicioase care îţi incendiau gâtul. Şi arhitectura era aiurea. Şi în temple erau statui care, ei bine, nu cadrau. Ăsta nu era un loc potrivit pentru vrăjitori. Bineînţeles că exista o versiune băştinaşă, tămăduitori sau ceva, dar aceştia nu practicau magie *civilizată*...

Conina mergea înaintea lui, fredonând pentru sine.

O cam placi, nu-i așa? Îmi dau seama, spuse o voce din capul lui Vânturache.

La naiba, gândi Vânturache, iarăşi tu, conştiinţă?

Eu sunt libidoul tău. E un aer cam închis pe aici, nu crezi? N-ai mai aerisit de când am trecut ultima dată.

Uite ce e, te rog să pleci. Eu sunt vrăjitor! Vrăjitorii sunt conduşi de cap, nu de inimă!

Iar eu primesc voturi de la glande, care spun că creierul tău se află în minoritate de unul.

Da? Dar are drept de veto.

Ha! Asta s-o crezi tu. Iar inima n-are nimic de-a face cu toate astea, să știi, e doar un organ muscular care face sângele să circule. Dar s-o luăm altfel: o plăci mult, nu-i așa?

Ei bine... da, gândi el, ăă...

E o companie plăcută, nu? Are o voce frumoasă?

Da, bineînțeles...

Ți-ar place s-o mai vezi?

Păi...

Vânturache realizează, spre surpriza lui, că da, i-ar place. Nu se putea spune că era complet neobișnuit cu prezența femeilor, dar se părea că acestea îl băgau întotdeauna în belele și, desigur, era un lucru bine știut că aveau o influență proastă asupra abilităților magice, cu toate că trebuia să recunoască faptul că abilitățile lui magice, în particular, fiind similare cu cele ale unui ciocan de cauciuc, nu prea aveau ce să sufere.

Înseamnă că n-ai nimic de pierdut, îi strecură libidoul său pe un ton alunecos.

În acest punct Vânturache realizează că ceva important lipsea. Avu nevoie de câteva momente ca să-și dea seama ce anume.

De câteva minute bune, nimeni nu încercase să-i vândă nimic. În Al Khali, asta însemna probabil că ești mort.

El, Conina și Bagajul rămăseseră singuri într-o alee lungă și întunecoasă. Zumzetul orașului se auzea undeva în depărtare, dar în imediata lor apropiere nu era nimic în afară de o liniște întrucâtva prevestitoare.

— Au fugit, spuse Conina.

— Urmează să fim atacați?

— S-ar putea. Ne urmăresc trei bărbați, pe acoperișuri.

Vânturache privi în sus aproape în același moment în care trei bărbați, înveșmântați în robe negre fluturânde, aterizară ușor pe alee. Iar atunci când privi în jur, realizează că încă doi apăruseră după un colț. Toți cinci purtau săbii lungi și curbate și cu toate că aveau fețele acoperite, era aproape sigur că rânjeau răutăcios.

Vânturache ciocăni rapid în capacul Bagajului.

— Ucide, sugeră el.

Bagajul rămase încremenit pentru o clipă și apoi tropăi și se așeză lângă Conina.

Părea că are un aer oarecum mulțumit și, Vânturache realizează cu oroare și gelozie, că era cam stânjenit.

— Vai, ce... ce *poșetă* ești! mârâi el și îi trase un șut.

Se trase mai aproape de fata care rămăsese pe loc, cu un zâmbet gânditor întipărit pe figură.

— Acum ce facem? întrebă el. Le oferi un permanent?

Bărbații se apropie. Observă că erau interesați doar de Conina.

— Nu sunt înarmată, spuse fata.

— Ce s-a întâmplat cu pieptenele tău legendar?

— L-am lăsat pe corabie.

— Nu ai nimic?

Conina se mișcă puțin, pentru a păstra în raza vizuală cât mai mulți dintre bărbați.

— Am niște agrafe, spuse din colțul gurii.

— Sunt bune de ceva?

— Nu știu, nu le-am încercat.

— Tu ne-ai băgat în chestia asta!

— Liniștește-te. O să fim luați prizonieri, nimic mai mult.

— Oho, ție îți convine. Tu nu ești oferta la preț redus a săptămânii.

Bagajul pocni din capac o dată sau de două ori, oarecum nesigur.

Unul din bărbați își întinse sabia cu precauție și îl înțepă în spinare pe Vânturache.

— Vor doar să ne ducă undeva, vezi? spuse Conina, apoi scrâșni din dinți. O, nu...

— Ce mai e acum?

— Nu pot.

— Ce?

Conina își lăsă capul în mâini.

— Nu pot să mă las prizonieră fără luptă! Simt cum o mie de strămoși barbari mă acuză de trădare!

— Hai, las-o baltă.

— Nu, serios. Nu va dura mult.

Brusc, se produse o mică confuzie și bărbatul din imediata lor apropiere se prăbuși gălgâind la pământ. Apoi Conina lovi cu coatele în stomacurile bărbaților care se aflau în spatele ei. Mâna stângă îi vâjâi lui Vânturache pe lângă ureche și după un zgomot ca de mătase sfâșiată bărbatul din spatele lui fu doborât. Al cincilea o luă la fugă, dar o piedică îl aruncă prin aer și îl izbi cu capul de zidul cel mai apropiat.

Conina se ridică în picioare, respirând sacadat, cu ochii strălucind.

— Nu-mi face plăcere să recunosc, dar mă simt mult mai bine acum. Ce e neplăcut e că am trădat tradițiile coafatului. ‘Opa.

— Da, spuse Vânturache sumbru, mă întrebam dacă i-ai remarcat.

Ochii Coninei cercetară înșiruirea de arcași iviți pe zidul din fața lor.

Aveau acea privire impasibilă a oamenilor care fuseseră plătiți ca să facă o treabă și cărora nu le păsa dacă treaba respectivă implica și omorâtul cuiva.

— E timpul să scoți agrafele alea, spuse Vânturache.

— Tatăl meu spunea că nu are sens să ataci frontal un adversar bine dotat la capitolul arme cu proiectile, spuse ea.

Vânturache, care cunoștea modul de exprimare al lui Cohen, îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Mă rog, ceea ce spunea *de fapt* era că nu e bine să faci concurs de dat șuturi în fund cu un arici.

Zinc nu avea chef de mic dejun.

Se întreba dacă ar fi bine să discute cu Cartoforescu, dar avea sentimentul neplăcut că bătrânul vrăjitor nu l-ar asculta și oricum nu l-ar crede. De fapt nici lui nu prea îi venea să creadă...

Ba îi venea. Și nu avea să uite niciodată. Deși intenționa să depună eforturi în acest sens.

În zilele acelea, una dintre problemele vieții în Universitate era aceea că locul în care te culcai putea fi complet schimbat atunci când te trezeai. Din cauza magiei arbitrare, camerele aveau obiceiul să se modifice și să se mute. Magia se acumula în covoare, încărcându-i pe vrăjitori în asemenea hal încât o simplă strângere de mâini însemna o inevitabilă transformare în ceva. Acumularea de magie, de fapt, depășea capacitatea de absorbție a zonei. Dacă nu se vor lua măsuri repejor, în curând chiar și oamenii de rând vor putea face vrăji – era un gând care îi dădea fiori reci, dar cum mintea lui Zinc era într-atât de plină de astfel de gânduri încât o puteai folosi pe post de frapieră, nu pierdu prea mult timp frământându-se din cauza lui.

Cu toate astea, geografia casnică nu era unica dificultate. Presiunea fluxului taumaturgic afecta și mâncarea. Ceea ce fusese o furculiță cu ciulama când o ridicase din farfurie putea deveni cu totul altceva în momentul în care îți intra în gură. Dacă aveai noroc era ceva necomestibil. Dacă aveai *ghinion*, era comestibil dar probabil nu ceva ce doreai să știi că aproape înghițisei sau și mai rău, înghițisei deja pe jumătate.

Zinc îl găsisse pe Monedă în ceea ce seara trecută fusese o debara pentru măhuri. Camera devenise acum mult mai mare. Singurul motiv

pentru care Zinc nu putea s-o compare cu un hangar de avioane era acela că nu văzuse niciodată vreunul, cu toate că, dacă e să fim corecți, foarte puține hangare au marmură pe jos și sunt pline de statui. Câteva măhuri aruncate într-un colț și o găleată îndoită făceau notă discordantă, dar nu erau nici pe departe la fel de discordante ca mesele presate din Sala Mare, care din cauza valurilor de magie se micșoraseră într-atât încât Zinc le-ar fi putut compara cu niște mici cabine telefonice, dacă ar fi văzut vreodată așa ceva.

Se strecură în cameră cu mare grijă și își ocupă locul în consiliul vrăjitorilor. Aerul era unsuros de la atâta putere.

Zinc materializă un scaun lângă Cartoforescu și se aplecă spre acesta.

— Nici n-ai să crezi... începu el.

— Taci! îi șuieră Cartoforescu. Privește, e uluitor!

Monedă era așezat pe un taburet în mijlocul cercului de vrăjitori, cu una din mâini pe toiag și cu cealaltă întinsă, susținând ceva mic, alb, cu formă de ou. Obiectul se vedea ciudat, ca prin ceață. De fapt, gândi Zinc, nu este ceva mic văzut de aproape. Este ceva *imens*, dar aflat la mare depărtare. Și băiatul îl ține în mână.

— Ce face? șopti.

— Nu sunt tocmai sigur, murmură Cartoforescu. Din câte am înțeles, creează un nou cămin pentru vrăjitorime.

Fâșii de lumină multicoloră sclipiră împrejurul ovoidului neclar, ca o furtună îndepărtată. Iradiau de dedesubt fața lui Monedă, făcând-o să arate ca o mască.

— Nu văd cum o să încăpem cu toții acolo, spuse trezorierul. Ascultă, Cartoforescule, aseară am văzut...

— E gata, spuse Monedă.

Ridică oul care strălucea ocazional din interior, dezvăluind mici proeminențe albe.

Nu numai că este foarte departe, gândi Zinc, dar este și foarte greu; trece prin greutate și iese pe partea cealaltă, în acea stranie realitate negativă în care plumbul are densitatea vidului. Înșfăcă din nou mâneca lui Cartoforescu.

— Cartoforescule, ascultă-mă, e important, ascultă, când m-am uitat în...

— Aș vrea să încetezi, vorbesc serios.

— Dar toiagul, toiagul lui nu e...

Monedă se ridică și îndreptă toiagul către un zid, în care apăru instantaneu o ușă. Ieși prin ea, lăsându-i pe vrăjitori să-l urmeze. Trecu prin grădina Arhincancelarului, urmat de un stol de vrăjitori la fel cum o cometă e

urmată de coadă și nu se opri până când nu ajunse pe malul Ankhului. Acolo se găseau niște sălcii bătrâne și pletoase și râul curgea, sau în orice caz se mișca, luând forma unei potcoave în jurul unei mici pajiști bântuită de salamandre, cunoscută sub denumirea optimistă de Plăcerea Vrăjitorului. În serile de vară, dacă vântul bătea înspre râu, acesta era un loc unde plimbările puteau fi plăcute.

Ceața caldă și argintie încă mai persista deasupra orașului atunci când Monedă lipăi prin iarba udă și ajunse în mijlocul pajiștii. Aruncă oul, care descrie un arc de cerc și ateriză pleoscăind. Se întoarse către vrăjitorii care se apropiau grăbiți.

— Stați mai în spate, le ordonă el. Și pregătiți-vă să fugiți.

Îndreptă toiașul de ocrion către obiectul pe jumătate scufundat. Un curcubeu de lumină octarină țâșni din vârful lui și lovi oul, care explodă într-o ploaie de scânteii și lăsa în urmă imagini reziduale, în tonuri de albastru și violet.

Urmă o pauză. Doisprezece vrăjitori priveau oul, cu sufletele la gură.

O briză trecu printre sălcii, într-un mod cât se poate de banal.

Nu se mai întâmplă nimic.

— Ăă... începu Zinc.

Și apoi veni primul cutremur. Câteva frunze se scuturară din copaci și o pasăre de apă își luă zborul, înspăimântată.

Sunetul începu ca un muget în tonuri joase, mai degrabă simțit decât auzit, ca și cum tălpile tuturor se transformaseră brusc în urechi. Copacii tremurară și același lucru li se întâmplă și câtorva vrăjitori.

Mâlul din jurul oului începu să fiarbă.

Și explodă.

Pământul se coji ca o portocală. Picături de noroi încins îi stropiră pe vrăjitori în timp ce plonjau la adăpost în spatele copacilor. Numai Monedă, Zinc și Cartoforescu rămăseseră pe loc să vadă cum o strălucitoare clădire albă răsare în mijlocul poienii, dislocând iarba și pământul. Alte turnuri erupseră din sol în spatele lor, iar prin aer crescură arcade, care uniră turnurile între ele.

Zinc scânci atunci când pământul îi fugi de sub picioare, fiind înlocuit de marmură argintie. Rămase pironit locului în timp ce podeaua se înălța inexorabil, purtându-i pe toți trei cu mult deasupra vârfulilor de copaci.

Pe lângă ei trecură acoperișurile Universității, care rămăseră în urmă. Ankh-Morporkul se împrăștie ca o hartă, fluviul deveni un șarpe captiv, câmpiile o pată înceteșată. Lui Zinc îi pocneau urechile, dar urcarea continuă mai departe, spre nori.

Leșiră uzi și înghețați în orbitoarea lumină a soarelui, deasupra unui covor de nori ce se întindea în toate direcțiile la picioarele lor. Alte turnuri răsăreau de jur împrejur, strălucind puternic în lumina zilei.

Cartoforescu îngenunche și pipăi cu grijă podeaua. Îi făcu semn lui Zinc să facă același lucru. Acesta simți o suprafață mai netedă decât piatra șlefuită. Părea de gheață, asta în caz că gheața ar fi călduță și ar arăta ca fildesul. Nu era tocmai transparentă, dar lăsa impresia că ar fi vrut să fie.

Avu senzația clară că dacă ar închide ochii nu ar mai simți-o. Întâlni privirea lui Cartoforescu.

— Nu te uita la, ăă, mine, spuse el. Nici eu nu știu ce este.

Își întoarseră privirile către Monedă, care le spuse:

— E magie.

— Da, maestre, dar din ce este făcută? întrebă Cartoforescu.

— Este făcută din magie. Magie brută. Solidificată. Reînnoită în fiecare secundă. Vă puteți imagina un material mai bun din care să fie construit noul cămin al magicienilor?

Toiagul străluci pentru o clipă, împrăștiind norii. Lumea Disc apărură sub ei și de aici de sus puteai să vezi că într-adevăr era un disc, ținut de cer de muntele central Cori Celești, unde sălășluiau zeii. Se vedea Marea Circulară, atât de aproape încât ți se părea că ai fi putut plonja în ea; se vedea și imensul continent Klatch, deformat de perspectivă. Cascada ce împrejmuia Marginea era o curbă sclipitoare.

— Este prea mare, spuse Zinc cu răsuflarea tăiată.

Lumea în care trăise până atunci nu depășea cu mult porțile Universității, și lui îi convenea. Într-o lume de asemenea dimensiuni te puteai simți confortabil. Cu siguranță nu se putea simți bine la o jumătate de kilometru în aer, stând pe ceva care, în mod fundamental, nu era acolo.

Acest gând îl șocă. Era vrăjitor și avea o problemă cu magia. Alunecă precaut înapoi lângă Cartoforescu, care îi spuse:

— Nu este tocmai cum mă așteptam să fie.

— Ăă?

— Totul pare mult mai mic, văzut de aici, nu-i așa?

— Ăă, habar n-am. Ascultă, trebuie să-ți spun...

— Uită-te de exemplu la munții Vârful Berbecelui. Aproape că ai putea să te întinzi și să-i atingi.

Priviră pe deasupra a două sute de leghe către munții albi, sclipitori și reci. Se spunea că dacă mergeai către Miez prin văile ascunse ale munților Vârful Berbecelui, puteai găsi în ținuturile înghețate de sub însuși Cori Celești lăcașul secret al Uriașilor Ghețurilor, capturați după ultima lor mare

confruntare cu Zeii. La începutul timpului munții fuseseră doar niște insule într-un imens ocean de gheață și gheața încă mai supraviețuia pe crestele lor.

Monedă își zâmbi zâmbetul auriu.

— Ce spuneai, Cartoforescule?

— E din cauza aerului curat, stăpâne. Par atât de mici și așa de aproape. Ziceam că parcă ai putea să-i atingi...

Monedă îi făcu semn să tacă. Își suflecă mânăca, semnul tradițional că urma să se întâmple magie fără trucuri. Întinse mâna și apoi se întoarse spre ei, cu degetele strânse în jurul a ceea ce era, fără nici cea mai mică umbră de îndoială, un bulgăre de zăpadă.

Muți de uimire, cei doi vrăjitori urmăriră zăpada cum se topește și se scurge pe podea.

Monedă râse.

— Vă e chiar așa de greu să credeți? întrebă el. Să aduc niște perle din marginașul Krull, sau nisip din Marele Nef? Ar putea vechile voastre vrăji să facă măcar jumătate din toate acestea?

Lui Zinc i se păru că vocea copilului căpătase un timbru metalic. Privea intens către fețele lor.

În cele din urmă Cartoforescu oftă și spuse încet:

— Nu. Toată viața am căutat magia și n-am găsit decât lumini colorate și mici trucuri și cărți vechi, secătuite. Vrăjitoria nu a făcut nimic pentru lumea asta.

— Și dacă vă spun că intenționez să desființez Ordinele și să închid Universitatea? Deși, bineînțeles, *sfătuitoților* mei li se va acorda un statut special.

Cartoforescu se albi la față, dar ridică din umeri.

— Nu sunt prea multe de zis, spuse el. La ce folosește o lumânare în mijlocul zilei?

Monedă se întoarse către Zinc. Același lucru îl făcu și toiagul. Sculpturile filigranate îl priveau cu răceală. Una dintre ele, aflată în apropierea vârfului toiagului, semăna neplăcut de mult cu o sprânceană.

— Ești foarte tăcut, Zinc. Nu aprobă?

Nu. Lumea a mai avut parte de magie pură și a renunțat la ea în favoarea vrăjilor. Vrăjile sunt magia pentru oameni, nu pentru zei. Magia pură nu e de noi. E ceva în neregulă cu ea, atâta doar că am uitat ce anume. Îmi plăcea vrăjitoria. Nu deranja lumea în care trăim. Se potrivea. Era de ajuns. Și nu îmi doream să fiu mai mult decât vrăjitor.

Se uită în jos și șopti:

— Ba da.

— Bun, spuse Monedă mulțumit.

Se duse până la marginea turnului și privi în jos către îndepărtata hartă a străzilor Ankh-Morporkului. Turnul Artelor de abia dacă se ridica la o zecime din înălțimea noului turn.

— Cred, continuă Monedă, cred că ceremonia va avea loc săptămâna viitoare, când va fi lună plină.

— Hm. Va fi lună plină abia peste trei săptămâni, spuse Cartoforescu.

— Săptămâna viitoare, repetă Monedă. Dacă spun că luna va fi plină, așa va fi.

Continuă să privească în jos la macheta Universității și apoi arătă cu degetul.

— Ce e aia?

Cartoforescu înțepeni.

— Ăă, Biblioteca. Da. Este Biblioteca. Hm.

Tăcerea era atât de apăsătoare încât Cartoforescu simți că se așteaptă ceva mai mult de la el. Orice comentariu ar fi fost mai bun decât acea tăcere.

— Știi, acolo păstrăm cărțile. Nouăzeci de mii de volume, nu-i așa, Zinc?

— Ce? A, da. Cam nouăzeci de mii, presupun.

Monedă se sprijini în toiag și îi privi atent.

— Ardeți-le, spuse el. Pe toate.

Miezul nopții pășea mândru pe coridoarele Universității Nevăzute atunci când Zinc, cu mult mai puțină convingere, se târa precaut către ușile impasibile ale Bibliotecii. Ciocăni și ecoul produs de sunet fu atât de puternic încât simți nevoia să se sprijine de zid și să aștepte ca bătăile inimii să-i revină la normal.

După un timp auzi un sunet ca și cum o piesă de mobilier masiv era mutată din loc.

— Uuuk?

— Sunt eu.

— Uuuk?

— Zinc.

— Uuuk.

— Fii atent, trebuie să ieși, o să dea foc la Bibliotecă.

Nu se mai auzi nimic. Zinc se lăsă în genunchi.

— O s-o facă, șopti el. Probabil o să mă pună *pe mine* să o fac, toiagul

ăla, ăă, știe tot ce se petrece, știe că știu de el... te rog ajută-mă...

— Uuuk?

— Noaptea trecută, l-am văzut în camera lui... toiagul, toiagul lumina, stătea acolo în mijlocul camerei ca un far și băiatul era pe pat și plângea, simțeam cum îl atinge, cum îl învață, cum îi șoptește lucruri îngrozitoare și apoi m-a văzut, trebuie să mă ajuți, ești singurul care nu e sub puterea...

Zinc se opri. Figura îi încremeni. Se întoarse foarte încet, împotriva voinței lui, pentru că ceva îl învârtea încet.

Știa că Universitatea e goală. Toți vrăjitorii se mutaseră în Noul Turn, unde până și cel mai neînsemnat student avea un apartament mai impunător decât avuseseră înainte vrăjitorii cu vechime.

Toiagul plutea în aer la câțiva metri depărtare. Era înconjurat de o palidă licărire octarină.

Zinc se ridică cu mare grijă, cu spatele lipit de perete și ochii țintă la obiect și alunecă ușor de-a lungul zidului până când ajunse în capătul culoarului. La colț observă că toiagul, deși nu se apropiase, se rotise în jurul propriei axe, urmărindu-l.

Țipă scurt, își apucă poalele robei și o luă la fugă.

Toiagul era acum în fața lui. Zinc rămase pe loc, trăgându-și respirația.

— Nu mă sperii tu pe mine, minți el și făcu stânga-mprejur, pornind în direcție opusă și pocnind din degete pentru a materializa o torță care ardea cu flacăra albă (doar penumbra ei octarină indica faptul că e de origine magică).

Din nou, toiagul se afla în fața lui. Lumina torței îi fu suptă într-un șuvoi subțire de foc alb, care scăpără și apoi dispăru cu un „pac”.

Zinc așteptă cu ochii umeziți din cauza imaginilor reziduale albastre, dar dacă toiagul se mai afla prin zonă, nu părea că dorește să profite de situație. După ce îi reveni vederea își dădu seama că distinge o umbră mai întunecată în partea stângă. Scara ce ducea către bucătărie.

Țâșni în direcția respectivă țopăind pe scările invizibile și ateriză tare și brusc pe niște dale inegale de piatră.

Lumina lunii pătrundea printr-un grilaj și el știa că pe acolo pe undeva se află o ușă către lumea exterioară.

Clătinându-se, cu dureri de glezne, cu sunetul propriei respirații bubuindu-i în urechi ca și cum și-ar fi băgat tot capul într-o scoică, Zinc o porni prin deșertul nesfârșit și întunecat al podelei.

Tot felul de chestii îi clămpăneau pe sub tălpi. Desigur, acum nu mai erau șobolani pe aici, după ce bucătăria căzuse în dizgrație – bucătarii Universității erau dintre cei mai pricepuți din lume, dar acum orice vrăjitor

putea să-și conjure mâncăruri de un rafinament culinar ce depășea priceperea lumească. Tingirile mari din cupru atârnavu neglijate pe perete, strălucirea lor aproape dispărută, iar rafturile ce încadrau imensa arcadă a șemineului nu mai conțineau nimic altceva în afară de câteva fire de cenușă.

Toiagul stătea de-a latul ușii din spate, ca un zăvor. Se roti pe măsură ce Zinc înainta înspre el și rămase suspendat în aer, la câțiva metri depărtare și radiind rea-voință mută. Apoi, foarte încet, începu să se apropie.

Zinc se trase înapoi, picioarele alunecându-i pe pietrele unsuroase. O împunsătură în spatele coapselor îl făcu să dea un țipăt scurt, dar când băjbâi cu mâinile prin spate descoperi că era vorba doar de unul din fundurile de lemn.

Mâna lui pipăi cu disperare suprafața scrijelită și în ciuda tuturor așteptărilor dibui un satâr. Cu un gest instinctiv, bătrân ca însăși omenirea, degetele i se încleștară în jurul mânerului.

Își pierduse suflul și răbdarea și noțiunea de timp și spațiu și era așa de speriat că mai avea puțin și își pierdea și mințile.

Așa că atunci când toiagul se bălângăni în fața lui, înșfăcă satârul și îl răsuci cu toată puterea pe care reuși s-o adune...

Și ezită... Vrăjitorul din el se revolta împotriva distrugerii unei puteri atât de mari, putere care ar fi putut fi folosită, poate chiar de el...

Și toiagul se roti astfel încât axa lui fu îndreptată pe direcția vrăjitorului.

Și la câteva culoare depărtare, Bibliotecarul rămase proptit cu spatele de ușa Bibliotecii, privind fulgerele albe și albastre care scăpărau pe podea. Auzi pocnetul îndepărtat al energiei brute și sunetul care începu de jos și sfârși în zone acustice în care nici Codiță, așezat pe jos cu lăbuțele peste ochi, nu putea auzi.

Și apoi se auzi încetșor un zdrăngănit obișnuit, ca unul ce ar putea fi produs de un satâr, topit și contorsionat, căzând pe dalele de piatră.

Era genul de zgomot care face ca liniștea ce îi urmează să dea năvală, ca o avalanșă călduță.

Bibliotecarul înfășură liniștea în jurul lui ca pe o cuvertură și ridică privirea la rândurile de cărți suprapuse, care pulsau vag în lumina propriei forțe magice. De pe toate etajerele, cărțile se uitau în jos¹ la el. Auziseră și

¹Sau în sus, sau oblic. Topografia Bibliotecii Universității Nevăzute era un coșmar, deoarece simpla prezență a unui asemenea volum de magie răsuca dimensiunile și

ele. Le putea simți frica.

Timp de câteva minute urangutanul rămase neclintit ca o statuie, iar apoi păru că ajunge la o concluzie. Înaintă pe încheieturile mâinilor până la birou și după ce scotoci intens scoase la iveală un inel plin de chei. Apoi se întoarse și se așază în mijlocul podelei și rosti cu hotărâre:

— Uuuk.

Cărțile de pe rafturi se înclină către el. Reușise să le capteze toată atenția.

— Ce-o fi locul ăsta? întrebă Conina.

Vânturache privi împrejur și făcu o presupunere.

Erau încă în inima Al Khaliului. Zumzetul metropolei se putea auzi în spatele zidurilor. Dar în mijlocul viermuelii orașului cineva curățase un spațiu imens, îl împrejmuise cu ziduri și plantase o grădină romantică, la fel de naturală ca un purcel din zahăr ars.

— Se pare că cineva a luat pe lung și pe lat câte opt kilometri din mijlocul orașului și i-a împrejmuțit cu ziduri și turnuri, se hazardă el.

— Ce ciudat, spuse Conina.

— Ei bine, unele religii de pe aici... ei bine, când mori, vezi tu, ei cred că ajungi într-un fel de grădină, unde e muzică și, și, șerbet și, și... femeii tinerele.

Conina evaluează splendoarea verde a grădinii împrejmuite, plină cu păuni, arcade sofisticate și fântâni clipocitoare. Douăsprezece femei tolănite o privă la rândul lor, impasibile. O orchestră de coarde ascunsă privirilor interpretează o complicată partitură a muzicii *bhong*, specifică zonei.

— Nu sunt moartă, spuse ea. Sunt sigură că mi-aș fi amintit. Și oricum, asta nu e imaginea *mea* despre paradis.

Privi cu un ochi critic la siluetele tolănite și adăugă:

— Mă întreb cine le face coafurile.

Un vârful de sabie o împunse în spate și amândoi porniră pe aleea ornamentală către un pavilion acoperit, înconjurat de măslini. Conina se încruntă.

— În afară de asta, mie nu-mi place șerbetul.

Vânturache nu comentă, prea ocupat cu examinatul propriei stări interioare, de care nu era prea încântat. Avea senzația oribilă că se îndrăgostise.

gravitația ca pe niște spaghete și l-ar fi făcut și pe M. C. Escher să se ducă să zacă puțin la orizontală, sau poate pe diagonală. (n.a.)

Era sigur că prezintă toate simptomele. Palmele umede, senzația de fierbințea din stomac, impresia generală că cineva i-a întins pielea de pe piept ca pe un elastic. Și de fiecare dată când Conina spunea ceva, avea senzația că cineva îi toarnă metal încins pe șira spinării.

Privi în jos către Bagaj, care pășea stoic pe lângă el și recunoscuse și la acesta simptomele.

— Nu și tu la fel?

Poate că de vină erau razele soarelui ce jucau pe capacul scrijelit al Bagajului, dar pentru o clipă acesta păru mai roșu ca de obicei.

Bineînțeles, lemnul de păr înțelept are un fel de legătură ciudată cu starea de spirit a stăpânului... Vânturache scutură din cap. Cu toate acestea, așa s-ar fi putut explica de ce obiectul nu era la fel de arțagos ca de obicei.

— N-ar ține, spuse el. Adică, ea e femeie și tu ești, ei bine, tu ești... Ei bine, orice ai fi, ești de natură lemnoasă. N-ar ține. Lumea ar comenta.

Se întoarse și privi către gardienii îmbrăcați în negru din spatele său.

— Nu știi la ce vă uitați, spuse el sever.

Bagajul se trase mai aproape de Conina, urmând-o la o distanță atât de mică încât ea își lovi glezna de el.

— Fă pași, izbucni ea și îl lovi, de data asta intenționat.

Pe cât era posibil ca Bagajul să aibă expresie, îi aruncă fetei una șocată de asemenea trădare.

Pavilionul din fața lor era un dom în formă de ceapă, bătut cu nestemate și susținut de patru coloane.

Interiorul era format dintr-o aglomerare de pernițe pe care stătea întins un bărbat gras între două vârste, înconjurat de trei tinere femei. Purta o robă mov cusută cu fir de aur; după părerea lui Vânturache aceasta demonstra că poți face multe cu o draperie și cu puțină imaginație, dar totuși nu destule.

Bărbatul părea că scrie. Își ridică privirea spre ei.

— Bănuiesc că nu puteți să-mi spuneți o rimă bună pentru „tălică”? îi întrebă el cu înfrigurare.

— „Mică”, spuse Vânturache. „Bucățică”?

— „Vițică”, sugeră Conina, forțându-se să zâmbească.

Bărbatul ezită.

— „Vițică” îmi place, spuse el. „Vițică” e un cuvânt cu potențial. „Vițică” ar putea să meargă. Luați loc pe pernițe. Gustați niște șerbet. De ce ați rămas așa?

— De vină sunt funiile astea, spuse Conina.

— Iar eu sunt alergic la metal rece, adăugă Vânturache.

— Serios? Ce obositor! spuse bărbatul gras și bătu din palmele lui atât de pline de inele încât rezultatul sună ca un zdrăngănit.

Doi gardieni forțoși se apropiară și le tăiară legăturile, iar apoi întregul batalion se topi, cu toate că Vânturache era pe deplin conștient că zeci de ochi întunecați îl priveau din frunzișul înconjurător. Instinctul îi spunea că deși pare că e singur cu bărbatul și cu Conina, orice manevră agresivă din partea lui ar face ca lumea să se transforme într-un loc plin de obiecte ascuțite și durere. Încercă să radieze tranchilitate și bunăvoință. Încercă să găsească ceva de spus.

— Ei bine, se aventură el, privind draperiile din brocart, pilonii bătuți cu rubine și pernițele cu filigran auriu, ați aranjat frumos aici. Este – se gândi la o descriere cât mai potrivită – ei bine, un miracol al lucrurilor deosebite.

— Am vrut să fie cât mai simplu, oftă bărbatul, mâzgălind preocupat. De ce sunteți aici? Nu că n-ar fi întotdeauna o plăcere să întâlnesc colegi în ale poeziei.

— Am fost aduși cu forța, spuse Conina.

— Bărbați cu săbii, adăugă Vânturache.

— Dragii de ei, le place să se mențină în formă. Vrei una din astea?

Pocni din degete către una din fete.

— Nu, ăă, chiar acum, începu Vânturache, dar fata ridicase deja un platou plin cu bețișoare maronii-aurii pe care îl întinse umilă către el.

Gustă un bețișor. Era delicios, era crocant și avea o aromă dulce, ca de miere. Mai luă două.

— Nu te supăra, spuse Conina, dar cine ești? Și unde ne aflăm?

— Numele meu e Creozot, Calif al Al Khaliului și aceasta este Sălbăția mea. Am făcut și eu ce am putut.

Vânturache se înecă cu bețișorul cu miere.

— Nu cumva acel Creozot din expresia „bogat ca Creozot”? întrebă el.

— Acela era dragul meu tată. Nu, eu sunt de fapt ceva mai bogat ca el. Când ai foarte mulți bani e cam greu să ajungi la simplitate. Am făcut și eu ce am putut, repetă cu un oftat.

— Ai putea să încerci să dai de pomană, spuse Conina.

Creozot oftă din nou.

— Să știi că nu e chiar așa de simplu. Nu, trebuie să te străduiești să faci foarte puțin cu foarte mult.

— Nu, nu, fii atent, spuse Vânturache scuipând bucățele de bețișor. Am auzit că se spune că tot ce atingi se transformă în *aur*, pentru numele zeilor!

— Asta înseamnă că mersul la baie poate pune probleme, interveni Conina veselă. Scuze.

— Am auzit povești din astea despre mine, spuse Creozot ignorând ultima remarcă. E așa obositor. De parcă bunăstarea ar conta. Adevăratele bogății se găsesc în zăcămintele literaturii.

— Acel Creozot de care auzisem eu, spuse Conina rar, era căpetenia unei bande de, ăă, ucigași demenți. Asasinii originali, temuți în întregul ținut Klatchian dinspre Miez. Nu te supăra.

— A, da, iubitul meu tată, spuse Creozot junior. Hașișimii¹. Ce idee revoluționară! Numai că nu erau foarte eficienți. Așa că i-am angajat pe Bandiți în locul lor.

— A, numiți așa după o sectă religioasă², spuse Conina în cunoștință de cauză.

Creozot se uită lung la ea.

— Nu, spuse el rar, nu cred. Am impresia că i-am denumit așa după modul în care le scot oamenilor fețele prin partea opusă a craniului. Oribil, vorbesc serios.

Apucă pergamentul pe care scria și continuă:

— Eu caut o viață mai cerebrală. Din acest motiv am transformat centrul orașului în Sălbăticie. E mult mai bine pentru fluxul cerebral. Am făcut și eu ce am putut. Îmi dați voie să vă citesc ultima mea *oeuvre*?

— Ou? întrebă Vânturache, care nu urmărise fraza.

Creozot ridică o mână grăsană și declamă după cum urmează:

Un palat de vară sub o frunzulică,

O sticlă de vin, o bucată de pâine, niște orez cu miel și castraveți, limbi de păun prăjite, kebabi, șerbet de la gheață, dulciuri asortate de la chioșc și tot ce vrei tălică,

Cântând alături de mine în Sălbăticie,

Și Sălbăticia e...

¹Hașișimii, al căror nume provenea de la vasta cantitate de hașiș pe care o consumau, se deosebeau de ceilalți criminali înrăiți prin faptul că erau letali și în același timp predispuși la chicoteli, entuziasmându-se din cauza interesantelor jocuri de umbre și lumini ce se formau pe înspăimântătoarele lor lame de cuțit, și în cazurile extreme tăvălindu-se pe jos de răs. (n.a.)

²În original Thugs, respectiv hoți, asasini, gangsteri, bandiți și în același timp denumirea unei organizații cu caracter religios de asasini profesioniști care a acționat în India timp de sute de ani, prima atestare documentară datând din 1356. (n. t.)

Se opri și rămase pe gânduri, cu creionul în mână.

— Poate că totuși „vițică” nu e o idee prea bună. Acum că mă gândesc mai bine...

Vânturache privi tufișurile tunse, pietrele aranjate cu grijă, zidurile înalte ce împrejmuiau zona. Un tălică îi făcu cu ochiul.

— Asta e o Sălbăticie? întrebă el.

— Cred că arhitectii mei peisagiști au inclus toate elementele esențiale. Le-a luat secole numai să facă pârâiașul suficient de sinuos. Am fost informat de către specialiști că peisajul conține elemente de grandoare zdrențuită de o frumusețe inegalabilă.

— Și scorpioni, spuse Vânturache luând încă un bețișor cu miere.

— Asta nu știu, spuse poetul. Scorpionii nu mi se par prea poetici. Mierea și lăcustele par mult mai potrivite, conform instrucțiunilor poetice standard, cu toate că nu am reușit să prind gustul acestor insecte până acum.

— Eu înțelesesem că lăcustele pe care le consumă oamenii în sălbăticie sunt de fapt fructele unui copac, spuse Conina. Tata îmi spunea că sunt foarte gustoase.

— Nu e vorba de insecte? întrebă Creozot.

— Nu cred.

Califul făcu un semn cu capul către Vânturache.

— Poți să le termini tu, atunci. Oribile chestii crocante, nu le vedeam deloc rostul.

— N-aș vrea să par nerecunoscătoare, spuse Conina acoperind tusea convulsivă a lui Vânturache, dar de ce ne-ai adus aici?

— Bună întrebare.

Creozot o privi inexpressiv preț de câteva secunde, ca și cum încerca să-și amintească de ce se aflau acolo.

— Ești o tânără foarte atrăgătoare, spuse el. Nu cumva știi să cânti la harpă?

— Câte lame are? întrebă Conina.

— Păcat, spuse Califul. Adusesem una din import, special.

— Tatăl meu m-a învățat să cânt la muzicuță, se oferi ea.

Buzele lui Creozot se mișcă fără sunet, în timp ce evalua ideea.

— Nu-mi folosește, spuse el. Nu se potrivește. Îți mulțumesc, oricum. Știi, ești într-adevăr foarte frumoasă, spuse privind-o gânditor. Ți-a mai spus cineva că ai gâtul aidoma unui turn de fildeș?

— Niciodată, spuse Conina.

— Păcat, spuse din nou Creozot.

Scormoni printre pernițe și scoase la iveală un clopoțel, din care sună.

După un timp, un bărbat înalt și foarte demn apăru în spatele pavilionului. Arăta ca cineva care ar putea să își strecoare mintea printr-un tirbușon fără să o încovoie și avea ceva în privire care ar fi făcut o rozătoare turbată să facă stânga-mprejur și să-și ia tălpășița descurajată.

Acest bărbat, ați fi spus, are scrise în frunte cuvintele Mare Vizir. Defraudarea văduvelor și închisul tinerilor în peșteri presupuse pline de nestemate nu aveau secrete pentru el. Pe tema treburi murdare, acest individ scrisese probabil manualul definitiv, sau mai degrabă îl plagiasse.

Purta un turban din care ieșea țuguilul unei pălării. Purta, bineînțeles și o mustață lungă și subțire.

— A, Abrim, spuse Creozot.

— Înălțimea-ta?

— Marele meu Vizir, spuse Califul.

Știam eu, își spuse Vânturache.

— Oamenii ăștia, de ce i-am adus aici?

Vizirul își răsuci mustața, lichidând probabil în gând vreo zece ipoteci.

— Pălăria, Înălțimea-ta. Pălăria, dacă îți amintești.

— A, da. Fascinant. Pe unde am pus-o?

— Așteaptă, spuse Vânturache grăbit. Pălăria asta... nu cumva e una ascuțită, cam jerpelită și cu multe chestii pe ea? Un fel de dantelă și chestii și, și... n-a încercat nimeni să și-o pună pe cap, nu-i așa?

— Ne-a avertizat chiar ea să nu o facem, spuse Creozot, așa că, firește, Abrim a pus un sclav să o probeze. A spus că i-a dat o durere de cap.

— Ne-a mai spus că veți sosi în curând, spuse vizirul înclinându-se întrucâtva către Vânturache și de aceea eu... adică vreau să spun Măria Sa, a gândit că poate veți putea să ne spuneți mai multe despre acest minunat obiect.

Există o tonalitate a vocii cunoscută drept interogativă și vizirul o folosea; vorbele oarecum tăioase sugerau că, dacă nu va afla în cel mai scurt timp lucruri noi despre pălărie, avea în minte diverse acțiuni care implicau cuvinte precum „fier încins” și „cuțit”. Desigur, toți Marii Viziri vorbesc în acest fel. Probabil că există o școală pentru așa ceva.

— O, ce mă bucur că ați găsit-o, spuse Vânturache. Pălăria aia este gngngnh...

— Poftim? întrebă Abrim, făcând semn câtorva gardieni discreți să se apropie. Mi-a scăpat ce ai spus după ce tânăra domnișoară – se înclină ușor către Conina – ți-a tras un cot în ureche.

— Cred, spuse Conina pe un ton politicos dar ferm, că mai bine ne-ai duce să o vedem.

Cinci minute mai târziu, din locul ei de odihnă de pe o masă din trezoreria Califului, pălăria spuse:

În sfârșit! De ce ați întârziat așa?

Într-un moment ca acesta, când Vânturache și Conina sunt probabil pe cale să devină victimele unui atac sângeros, și Monedă se pregătește să vorbească adunării de vrăjitori înspăimântați despre abjectul subiect al trădării, când întregul Disc e pe punctul de a cădea sub dictatura magiei, merită menționate poezia și inspirația.

De exemplu Califul, în bijuteria lui de Sălbăticie, tocmai răsfoise paginile cu versuri pentru a revizui rândurile ce încep astfel:

Ridică-te pentru că dimineața ielele
Au scăpat lingurița care alungă stelele.

... și oftă pentru că gândurile care îi traversau imaginația nu păreau niciodată să iasă la lumină așa cum își dorea. Este, de fapt, practic imposibil s-o facă vreodată. Din păcate, asemenea lucruri se întâmplă mereu.

Este bine cunoscut, în toate lumile multidimensionale ale multiversului, că majoritatea descoperirilor cu adevărat mărețe sunt datorate unui scurt moment de inspirație. La început e necesară o grămadă de muncă de târnăcop, bineînțeles, dar ceea ce declanșează toată treaba este vederea, să zicem, unui măr în cădere, unui ibric care fierbe sau unor stropi de apă revărsați din cadă. Se produce un declic în capul observatorului și totul se așează frumos la locul lui. Forma ADN-ului, se spune, își datorează descoperirea faptului că cercetătorul a văzut din întâmplare o scară în spirală exact atunci când mintea lui era la o temperatură receptivă potrivită. Dacă ar fi luat liftul, e posibil ca toată genetica să fi arătat altfel acum¹.

Se zice că acesta e un lucru minunat. Nu e adevărat. E tragic. Mici particule de inspirație plutesc mereu prin univers, trecând prin materia cea mai densă la fel cum un neutrino trece printr-o căpiță cu fân și cele mai multe dintre ele își ratează ținta.

Mai rău, majoritatea celor care ating o țintă cerebrală o nimeresc pe

¹Cu toate că e posibil să fi fost mai rapidă. Și să aibă licență de transport pentru numai patru persoane, (n.a.)

cea *greșită*.

De exemplu, visul ciudat despre o gogoasă de plumb atârnată de o balanță înaltă de un kilometru, care în mintea potrivită ar fi fost catalizatorul pentru inventarea generatorului electric cu represiune gravitațională (o sursă de energie ieftină, inepuizabilă și total nepoluantă pe care lumea respectivă o căuta de secole și în lipsa căreia a fost scufundată într-un oribil război civil) a fost visat de o rățușcă amețită.

Prin altă lovitură de ghinion, priveliștea unei herghelii de cai albi galopând pe o pajiște cu flori sălbatice ar fi inspirat un tânăr compozitor în curs de afirmare să scrie *Suita Zeului Zburător*, aducând astfel alinare pentru milioane de suflete, dacă respectivul nu s-ar fi aflat acasă în pat din cauza unei răceli. Așa că inspirația a căzut pe capul unei broaște care nu era tocmai în măsură să aducă o contribuție majoră în domeniul poeziei sunetelor.

Multe civilizații și-au dat seama de această șocantă risipă și au testat diverse mijloace de prevenire a ei, majoritatea constând în încercări plăcute dar ilegale de a plasa mintea pe lungimea de undă corespunzătoare prin folosirea unor ierburi exotice sau a unor produse fermentate. Dar astfel de metode nu funcționează niciodată așa cum ar trebui.

Și astfel Creozot, care a visat inspirația pentru un poem destul de bun despre viață și filozofie și despre cum arată amândouă mult mai bine dacă sunt văzute prin fundul unui pahar de vin, a fost total incapabil să facă ceva cu asta pentru că abilitățile lui poetice erau similare cu cele ale unei hiene.

Motivul pentru care zeii continuă să permită așa ceva constituie un mister.

De fapt, scânteia de inspirație necesară explicației a avut loc, numai că vietatea care a primit-o – o mică femelă de ciocănitore – nu a reușit să-și exprime clar poziția, nici chiar după epuizanta lăsare a mai multor mesaje cifrate pe trunchiuri de copaci. Printr-o stranie coincidență, un filozof care dedicase câteva nopți nedormite aceluiași mister s-a trezit în dimineața respectivă cu o nouă și minunată idee cu privire la extragerea alunelor din tăvițele cu mâncare pentru păsări.

Ceea ce ne aduce, în mod elegant, la subiectul magie.

La mare distanță, prin negura spațiului interstelar, o solitară particulă de inspirație plutește inconștientă de propriul destin, ceea ce nu are prea mare importanță deoarece destinul ei este să lovească, în câteva ore, o minusculă zonă din mintea lui Vânturache.

Va fi un destin greu de adus la îndeplinire, cu toate că nodul creativ al lui Vânturache are dimensiuni rezonabile, dar karma particulei trebuia să

rezolve problema nimeritului unei ținte de dimensiunile unui bob de strugure, în mișcare, la o distanță de câteva sute de ani lumină. Viața poate fi foarte dificilă pentru o mică particulă subatomică, într-un mare univers.

Dar dacă va reuși, lui Vânturache îi va veni o idee filozofică de mare importanță. Dacă nu, o cărămidă din apropiere va avea acces la niște informații cu care nu va ști ce să facă.

Palatul Califului, cunoscut în legende sub numele de Rhoxie¹, ocupa cea mai mare parte a centrului Al Khaliului care nu era ocupat de Sălbăticie. Majoritatea lucrurilor care aveau legătură cu Creozot erau mitologice și arcuitul, domatul și multi-pilonatul palat se spunea că are mai multe camere decât a putut vreodată să numere cineva. Vânturache nu știa ce număr avea camera în care se afla.

— E fermecată, nu-i așa? întrebă vizirul Abrim.

Îl înghionti pe Vânturache între coaste.

— Ești vrăjitor, spuse el. Zi-mi ce face.

— De unde știi că sunt vrăjitor? întrebă Vânturache disperat.

— Scrie pe pălăria ta, spuse vizirul.

— Ah.

— Și te aflai cu ea pe corabie. Oamenii mei te-au văzut.

— Califul angajează vânători de sclavi? izbucni Conina. Asta nu sună tocmai *simplu!*

— O, nu, eu angajez vânătorii de sclavi. Eu sunt vizirul, în definitiv, spuse Abrim. Așa ceva e de așteptat din partea mea.

Privi gânditor către fată și apoi făcu un semn cu capul către gardieni.

— Actualul Calif are viziuni cam *literare*. Ale mele, pe de altă parte, nu sunt așa. Duceți-o în harem, deși, își dădu ochii peste cap și oftă iritat, sunt sigur că unica soartă care o așteaptă acolo e plictisul și poate o durere în gât.

Se întoarse către Vânturache.

— Nu vorbi, spuse el. Nu-ți mișca mâinile. Nu încerca să mă surprinzi cu trucuri magice. Sunt protejat de amulete stranii și puternice.

— Ia stai puțin... începu Vânturache, dar Conina spuse:

— E în regulă, întotdeauna mi-am dorit să văd cum arată un harem.

Gura lui Vânturache începu să se deschidă și să se închidă, dar nu se auzea nimic. În cele din urmă reuși:

¹The Roxie - cel mai vechi cinematograf încă funcțional din San Francisco, construit în 1909 în stilul arhitectural art deco. (n.t.)

— Serios?

Fata ridică o sprânceană către el. Era probabil un fel de semnal. Vânturache se simțea dator să-l priceapă, dar trăiri ciudate îi răscoleau adâncurile ființei. Nu îi dădeau curaj, ci îl supărau. Dat pe repede înainte, dialogul din spatele ochilor săi decurgea cam așa:

Îih.

Cine e acolo?

Conștiința ta. Mă simt cumplit. Uite, o duc în harem.

Mai bine pe ea decât pe mine, gândi Vânturache, dar fără prea multă convingere.

Fă ceva!

Sunt prea mulți gardieni! Or să mă omoare!

Și ce dacă te omoară? Nu e sfârșitul lumii.

Ar fi, pentru mine, gândi Vânturache sumbru.

Dar gândește-te numai ce fericit ai fi în viața următoare...

Știi ceva, hai să mai și tac, am înțeles? M-am cam săturat de mine.

Abrim traversă camera către Vânturache și îl privi curios.

— Cu cine vorbești? întrebă el.

— Te previn, spuse Vânturache cu dinții încleștați, am o cutie fermecată cu picioare care e neîndurătoare cu atacatorii, un cuvânt numai să îi spun...

— Sunt impresionat, spuse Abrim. E invizibilă?

Vânturache riscă o privire în spate.

— Sunt sigur că o aveam când am intrat, spuse el dezumflat.

Ar fi greșit să spunem că Bagajul era de negăsit. El se găsea undeva, numai că locul în care se găsea nu era în apropierea lui Vânturache.

Răsucindu-și mustața, Abrim înconjură încet masa pe care se afla pălăria.

— Încă o dată, spuse el, îți poruncesc: acesta e un obiect cu putere, simt asta foarte clar și trebuie să îmi spui ce face.

— De ce n-o întrebi? spuse Vânturache.

— Refuză să-mi spună.

— Ei bine, de ce vrei să știi?

Abrim râse. Nu suna plăcut. Suna de parcă cineva îi explicase ce e râsul, probabil cu calm și în mod repetat, dar el personal nu auzise pe nimeni râzând vreodată.

— Ești vrăjitor, spuse el. Vrăjitoria înseamnă putere. Chiar și eu sunt interesat de magie. Am talent, să știi. O, da. Dar nu am fost acceptat la voi la Universitate. Au spus că am un psihic instabil. Îți vine să crezi?

— Nu, spuse Vânturache sincer.

Majoritatea vrăjitorilor de la Nevăzută nu păreau să aibă toți boii acasă. Abrid s-ar fi integrat perfect.

Vizirul îi oferi un zâmbet încurajator.

Vânturache privi cu coada ochiului la pălărie, care nu spunea nimic. Se uită înapoi la vizir. Cu toate că râsul fusese straniu, pe lângă zâmbet părea mai natural decât ciripitul de păsărele. Părea că vizirul învățase să zâmbească din diagrame.

— Nici caii sălbatici nu m-ar putea târî în ajutorul tău!

— A, o provocare, spuse vizirul și făcu un semn către un gardian din apropiere.

— Avem cai sălbatici în grajduri?

— Avem unii destul de mânioși, stăpâne.

— Înfurie patru dintre ei și du-i în curtea din sensul rotirilor de disc. A, da și adu și niște lanțuri.

— Imediat, stăpâne.

— Hm. Uite ce e... spuse Vânturache.

— Da?

— Ei bine, dacă o iei așa...

— Ai ceva de zis?

— E pălăria Arhicancelarului, dacă ții morțiș să știi. E simbolul vrăjitorimii.

— Puternică?

Vânturache se cutremură.

— Foarte.

— De ce i se spune pălăria Arhicancelarului?

— Vezi tu, Arhicancelarul este cel mai de seamă vrăjitor. Liderul. Dar fii atent...

Abrid luă pălăria în mâini și o răsuci pe toate părțile.

— Este, cum s-ar zice, simbolul funcției?

— Absolut, dar fii atent, dacă o pui pe cap, ar fi bine să te avertizez...

Taci.

Abrid făcu un salt înapoi, scăpând pălăria pe podea.

Vrăjitorul nu știe nimic. Lasă-l să plece. Trebuie să negociem.

Vizirul privi în jos la octarinele strălucitoare ce înconjurau pălăria.

— Eu, să *negociez*? Cu un obiect de garderobă?

Pe capul potrivit am multe de oferit.

Vânturache se albi la față. Am menționat deja că avea un instinct pentru primejdie ce nu mai poate fi găsit decât în unele specii de mici

rozătoare și pentru moment acest instinct îi ciocănea în timpane într-o încercare disperată de a ieși afară și de a da fuga spre o ascunzătoare.

— Nu asculta! țipă el.

Probează-mă, spuse pălăria pe un ton rugător, cu o voce străveche ce suna de parcă vorbitorul avea călți în gură.

Dacă într-adevăr exista o școală pentru viziri, Abrim o absolvise cu coroniță.

— Să vorbim, mai întâi.

Făcu un semn gardienilor, indicând în direcția lui Vânturache.

— Luați-l și aruncați-l în acvariul cu păianjeni.

— Nu, nu și păianjeni pe deasupra! gemu Vânturache.

Căpitanul gărzilor înaintă, înclinându-și fruntea respectuos.

— Nu mai avem păianjeni, stăpâne, spuse el.

— Ah.

Vizirul privi în gol pentru o clipă și apoi continuă:

— În cazul ăsta, închideți-l în cușca tigrului.

Gardianul ezită, încercând să ignore văicărelile izbucnite brusc în spatele lui.

— Tigru e bolnav, stăpâne. S-a zvârcolit toată noaptea.

— Atunci aruncă-l pe smiorcăitul ăsta fricos în cuptorul Focului Etern.

Câțiva gardieni schimbară priviri pe deasupra lui Vânturache, care se prăbușise în genunchi.

— Păi pentru asta ar fi trebuit să fim anunțați din timp, stăpâne...

— ... ca să-l aprindem din nou, cum ar veni.

Pumnul vizirului lovi cu putere în masă. Căpitanul gărzilor afișă un rânjet sinistru.

— Ar mai fi groapa cu șerpi, stăpâne, spuse el.

Ceilalți gardieni aprobară din cap. Întotdeauna le rămânea groapa cu șerpi.

Patru capete se întoarseră către Vânturache, care tocmai se ridicase și își scutura nisipul de pe genunchi.

— Ce părere ai despre șerpi? întrebă unul din gardieni.

— Șerpi? Nu prea îmi plac șerpii...

— Văgăuna șerpilor, decretă Abrim.

— Corect. Văgăuna șerpilor, aproară gardienii.

— ... adică unii șerpi nu mă deranjează... continuă Vânturache în timp ce doi gardieni îl înșfăcau de subțiori.

De fapt era vorba de un singur șarpe mai degrabă precaut, care se încăpățâna să rămână încolăcit într-un colț al văgăunii umbroase și să îl

privească pe Vânturache cu suspiciune, probabil fiindcă îi amintea de o mangustă.

— Bună, spuse el în cele din urmă. Ești vrăjitor?

Ca replică din partea unui șarpe era o îmbunătățire considerabilă față de obișnuitul șir de esuri, dar Vânturache era suficient de disperat ca să nu piardă timpul mirându-se, așa că răspunse pur și simplu:

— E scris pe pălăria mea, știi să citești?

— În șaptesprezece limbi. Am învățat singur.

— Serios?

— Am comandat niște cursuri. Dar mă străduiesc să nu citesc. Nu prea cadrează cu personajul.

— Asta cam așa e.

Aceasta era cu siguranță cea mai cultivată voce de șarpe pe care o auzise vreodată Vânturache.

— Și mi-e teamă că același lucru e valabil și pentru voce, adăugă șarpele. N-ar trebui să vorbesc cu tine acum. Oricum, nu așa. Presupun că ar trebui să sâsâi puțin. Și de fapt cred că ar trebui să încerc să te omor.

— Am puteri stranii și neobișnuite, spuse Vânturache.

Sunt destul de sincer, gândi. Incapacitatea aproape totală de a stăpâni orice formă de magie e destul de neobișnuită pentru un vrăjitor. Și oricum, nu contează dacă minți un șarpe.

— Vai de mine! Bun, atunci mă aștept că n-o să-ți faci veacul pe-aici.

— Hmm?

— Mă aștept să levitezi de-aici ca din pușcă, în orice moment.

Vânturache privi în susul celor cinci metri de adâncime ai gropii și își frecionă juliturile.

— S-ar putea, spuse el precaut.

— În cazul ăsta, nu mă iei și pe mine?

— Ai?

— Cer cam mult, știu, dar văgăuna asta e, ăă, o văgăună.

— Să te iau cu mine? Dar ești un șarpe, asta e văgăuna ta. Ideea e că tu stai aici și oamenii vin la tine. Crede-mă, mă pricep la de-astea.

O umbră aflată în spatele șarpelui se desfășură și se ridică în picioare.

— E foarte urât să spui așa ceva despre oricine.

Silueta înaintă în lumină.

Era un tânăr, mai înalt decât Vânturache. Adică, deși Vânturache stătea pe jos, băiatul ar fi fost mai înalt decât el chiar dacă ar fi stat în picioare.

Dacă am spune despre el că era suplu am rata ocazia perfectă de a folosi cuvântul „scheletic”. Arăta de parcă printre strămoșii lui s-ar fi

numărat câteva scaune pliante și motivul pentru care acest lucru era evident era îmbrăcămintea lui.

Vânturache se mai uită o dată.

Văzuse bine de prima oară.

Silueta filiformă din fața lui purta practic costumația tradițională a eroilor barbari – niște chiloți din piele bătuți în ținte, cizme mari din blană, o bocceluță din piele și, firește, propria sa piele care era ca de găină. Nimic neobișnuit până aici, puteai întâlni o grămadă de aventurieri îmbrăcați în același stil pe orice stradă din Ankh-Morpork, doar că niciunul dintre ei nu ar purta...

Tânăărul îi urmări privirea, se uită în jos și ridică din umeri.

— Nu am ce face, spuse el. I-am promis mamei.

— *Indispensabili din lână?*

Lucruri stranii se petreceau în Al Khali în acea noapte. O ceață argintie se rostogolea dinspre mare, ceea ce îi cam nedumerea pe astronomi, dar nu asta era cel mai straniu. Mici fulgere de magie brută se descărcau ca electricitatea statică atunci când întâlneau muchii ascuțite, dar nici asta nu era cel mai straniu.

Cel mai straniu lucru intră într-o tavernă de la marginea orașului, în care prin fiecare geam nechituit vântul neîntrerupt aducea mirosurile deșertului și se așează pe jos în mijlocul încăperii.

Clienții tavernei îl priviră un timp, sorbindu-și cafelele asezonate cu *orakh* – băutura deșertului. Această băutură, făcută din sevă de cactus și venin de scorpion, e una din cele mai virulente băuturi alcoolice din univers, dar nomazii deșertului nu o consumă pentru efectul ei intoxicant. Ci pentru a contracara cumva efectul cafelei klatchiene.

Nu pentru că puteai folosi cafeaua pentru a impermeabiliza acoperișurile. Nu pentru că trecea prin stomacurile neantrenate ca o bilă de fier încins prin unt topit. Ceea ce făcea era mai rău.

Te făcea taeb¹.

¹Într-un univers cu adevărat magic, totul are un opus. De exemplu, există anti-lumina. Ceea ce nu e același lucru cu întunericul, pentru că întunericul e doar absența luminii. Anti-lumina e ceea ce obții dacă treci prin întuneric și ieși pe partea cealaltă. Făcând un raționament similar, starea de taebie nu e ca trezia. Prin comparație, trezia e ca îmbăiatul în vată. Starea de taebie îți arată realitatea dezbrăcată de toate iluziile, de toată ceața rozalie în care oamenii își petrec de obicei viețile, făcându-i să vadă și să gândească clar pentru prima oară. Apoi, după

Fii deșertului privi ră cu suspiciune ceșcuțele de cafea cât niște degetare și se întrebară dacă nu cumva exageraseră cu orakhul. Oare și ceilalți vedeau același lucru? Ar fi o prostie să spună ceva? Acestea sunt problemele pe care ți le faci dacă vrei să-ți păstrezi reputația de fiu al deșertului cu privire oțelită. Să arăți cu un deget tremurător și să spui: „Ia uite, extraordinar, o cutie cu sute de picioare tocmai a intrat pe ușă!” este o dovadă clară a unei groaznice și posibil fatale lipse de bărbăție.

Băutorii încercară să nu-și intersecteze privirile, nici chiar atunci când Bagajul se îndreptă spre șirul de recipiente cu orakh sprijinite de zidul din spate. Bagajul avea un mod de a sta nemișcat care te speria chiar mai tare decât felul lui de a se mișca.

În cele din urmă unul dintre băutori spuse:

— Cred că vrea să bea ceva.

Urmă o tăcere prelungită și apoi unul dintre ceilalți spuse, cu precizia cu care un Mare Maestru al șahului face o mutare ucigătoare:

— Cine?

Ceilalți băutori privi ră impasibili în propriile pahare.

Pentru un timp nu se mai auzi nimic în afară de pașii clipociți ai unei șopârle pe tavan.

Primul băutor răspunse:

— La demonul care tocmai s-a mișcat în spatele tău mă refeream, O, frate al nisipurilor.

Actualul deținător al Cupei Campionatului Imperturbabilității zâmbi sticlos până când simți că îl trage ceva de robă. Zâmbetul îi rămase acolo unde era, dar restul feței părea că nu vrea să fie asociată cu acesta.

Bagajul se simțea trădat în amor și se comporta la fel cum ar fi făcut-o orice persoană rezonabilă aflată în aceeași situație, respectiv intenționa să se îmbete. Nu avea bani și nu avea cum să ceară ce vroia dar, cu toate astea, Bagajul nu părea să aibă vreodată probleme în a se face înțeleș.

Proprietarul tavernei petrecu o noapte foarte lungă turnând orakh într-o farfurioară, înainte ca Bagajul să plece bălăbănuindu-se, printr-un perete.

Deșertul era silențios. Nu era silențios în mod obișnuit. În mod obișnuit era plin de viață, de concerte de greieri, de bâzâit de țânțari, de șuierul șoptit al aripilor de prădători planând deasupra nisipurilor răcoroase. Dar în seara acesta era silențios, plin de liniștea groasă și agitată

ce trag câteva urlete, aceștia fac tot ce le stă în putință să nu mai ajungă taebi vreodată. (n.a.)

a zeci de nomazi care își împachetau corturile și plecau naibii de acolo.

— I-am promis mamei, spuse băiatul. Răcesc ușor, știi?

— N-ar fi mai bine să încerci să porți ceva mai multe haine?

— A, nu pot să fac așa ceva. Trebuie să port toate chestiile astea din piele.

— Eu nu le-aș numi *toate*. Nu sunt destule ca să le poți numi *toate*. Și de ce trebuie să le porți?

— Păi, ca să știe lumea că sunt erou barbar.

Vânturache se rezemă cu spatele de zidurile fetide ale văgăunii șarpelui și se holbă la băiat. Văzu niște ochi ca două boabe de strugure fierte, un smoc de păr roșcat și o față pe care se ducea o bătălie între pistrii băștinași și înspăimântătoarea forță cotropitoare a acneei.

Vânturache se simțea bine în momente ca acesta. Reușeau să îl convingă că nu e nebun, pentru că dacă *era* nebun nu mai rămânea niciun cuvânt potrivit pentru a descrie oamenii pe care îi întâlnea.

— Erou barbar, murmură el.

— E în regulă, nu-i așa? Toate chestiile astea din piele au costat cam mult.

— Da, dar, uite ce e... Cum te cheamă, băiete?

— Nijel...

— Vezi tu, Nijel...

— Nijel Distrugătorul, adăugă Nijel.

— Vezi tu, Nijel...

— ... Distrugătorul...

— În regulă, Distrugătorul... spuse Vânturache exasperat.

— ... fiul lui Dosdeiepure, Negustorul de Provizii...

— Ce?

— Trebuie să fii fiul cuiva, explică Nijel. Scrie aici pe undeva...

Se întoarse pe jumătate și răscoli printr-un sac jerpelit din blană, scoțând la iveală în cele din urmă o carte subțire, zdrențuită și îndoită.

— Scrie aici câte ceva și despre alegerea numelui, mormăi el.

— Și atunci cum de ai ajuns în văgăuna asta?

— Intenționez să fur din trezoreria lui Creozot, dar am avut o criză de astm, spuse Nijel răsfoind prin volumul dezmembrat.

Vânturache privi în jos către șarpele care încă mai încerca să nu stea în calea nimănui. Avea o viață bună în văgăună și putea recunoaște o belea atunci când o întâlnea. Nu vroia să agraveze lucrurile. Îi întoarse privirea lui Vânturache și ridică din umeri, o chestie foarte deșteaptă pentru o reptilă

fără omoplați.

— De când ești erou barbar?

— De-abia am început. Vezi tu, mi-am dorit întotdeauna să fac asta și m-am gândit că o să învăț pe parcurs.

Nijel se uită cu coada ochiului la Vânturache și continuă:

— E în regulă, nu-i așa?

— E o viață cam disperată, din câte se spune, oferi Vânturache.

— Te-ai gândit vreodată cum ar fi să vinzi legume pentru următorii cincizeci de ani? bombăni Nijel supărat.

Vânturache se gândi.

— Ar fi implicată și salata?

— O, da, oftă Nijel.

Îndesă cartea misterioasă înapoi în sac și începu să examineze cu atenție pereții gropii.

Vânturache oftă. Lui îi plăcea salata. Era incredibil de plicticoasă. El unul petrecuse ani de zile în căutarea plictiselii, dar n-o atinsese niciodată. Imediat ce credea că mai avea puțin până la ea, viața lui devenea interesantă într-o manieră aproape fatală. Gândul că cineva putea să renunțe de bunăvoie la perspectiva de a se plictisi preț de cincizeci de ani îi dădea ameteți. Cu cincizeci de ani la dispoziție, gândi el, ar putea ridica plictisul la rang de artă. Nu s-ar mai termina șirul de lucruri pe care nu le-ar face.

— Știi vreun banc cu fitile de lampă? întrebă el, așezându-se confortabil pe nisip.

— Nu cred, spuse Nijel politicoș, în timp ce ciocănea în perete.

— Eu știu cu sutele. Sunt foarte amuzante. De exemplu, știi de câți troli e nevoie ca să schimbe un fitil de lampă?

— Cărămida asta se mișcă, spuse Nijel. Uite, e un fel de ușă. Ajută-mă.

Împinse cu entuziasm, bicepsul lui încordat semănând cu două boabe de mazăre lipite pe un creion.

— Cred că e un fel de pasaj secret, adăugă el. Hai, fă ceva vrăji. S-a înțepenit.

— Nu vrei să știi cum se termină bancul? întrebă Vânturache cu o voce plângăcioasă.

Era cald și uscat în groapă, fără pericole iminente, dacă nu punem la socoteală șarpele, care încerca să nu dea de bănuț. Unii oameni nu sunt niciodată mulțumiți.

— Nu chiar acum, spuse Nijel. Cred că prefer un pic de asistență magică.

— Nu sunt prea priceput la așa ceva, spuse Vânturache. Nu îmi iese prea bine, vezi tu, e nevoie de mai mult, nu poți pur și simplu să arăți așa cu degetul și să spui „Zbang”...

Se produse un zgomot de parcă un fulger de lumină octarină ar fi izbit o cărămidă, spărgând-o și împrăștiind-o în mii de bucățele albe și încinse și pe bună dreptate.

După un timp, Nijel se ridică încet în picioare în timp ce încerca să stingă flăcările care îi ardeau vesta.

— Da, spuse el cu vocea unuia care e hotărât să nu se piardă cu firea. Bun. Foarte bine. Îl lăsăm să se răcească un pic, bine? Și după aia cred că putem să mergem.

Își drese glasul.

— Nnă, spuse Vânturache.

Privea fix vârful degetului său, ținându-l la distanță de un braț și după expresia pe care o avea era limpede că regretă că nu are brațe mai lungi.

Nijel aruncă o privire în gaura fumegândă.

— Se deschide spre un fel de cameră, spuse el.

— Nnă.

— După tine, spuse Nijel și îl îmbrânci ușor pe Vânturache.

Vrăjitorul se împletici, se lovi la cap într-o piatră dar nu păru să observe și apoi ricoșă în gaură.

Nijel își puse palma pe zid și ridică o sprânceană.

— Tu nu simți nimic? Întrebă el. E normal ca pietrele să vibreze așa?

— Nnă.

— Te simți bine?

— Nnă.

Nijel își puse urechea pe pietre.

— Se aude ceva straniu. Un fel de murmur.

Un fir de praf se eliberă din mortarul de deasupra capului său și pluti în jos.

Apoi câteva pietre mult mai grele se eliberară din pereții văgăunii și căzură cu zgomot pe nisip.

Vânturache o pornise deja, bălăbănindu-se, în josul tunelului, emițând mici sunete șocate și ignorând total pietrele care îl ratau de câțiva centimetri sau îl pocneau de câteva kilograme.

Dacă ar fi fost în stare să remarce, ar fi știut ce se petrecea. Aerul era unsuros și mirosea a fier încins. Curcubee transparente accentuau fiecare vârful și muchie. O încărcătură magică se acumula undeva foarte aproape de ei; era mare și căuta o cale de evadare.

Un vrăjitor aflat la îndemână, chiar și unul așa incompetent cum era Vânturache, ieșea în evidență ca un far din aramă.

Nijel ieși împleticindu-se din norul de praf zgomotos și încins și se lovi de Vânturache, care stătea pe loc într-o altă grotă, înconjurat de o aură octarină.

Vrăjitorul arăta groaznic. Creozot ar fi remarcat probabil ochii lui scânteietori și părul lui plutitor.

Arăta ca cineva care tocmai mâncase un pumn de glande pineale și băuse după ele un pahar cu adrenocrom. Plutea atât de sus că îl puteai confunda cu un satelit.

Fiecare fir de păr de pe capul lui stătea drept și scăpăra. Până și pielea lui arăta de parcă încerca să se îndepărteze de el. Ochii lui păreau că se învârt pe orizontală; atunci când deschise gura, dinții lui străluciră ca în reclamele pentru pastă de dinți. Pe unde pășise, pietrele ori se topiseră ori le crescuseră urechi ori se transformaseră în chestii mici și mov și solzoase și își luaseră zborul.

— Ia zi, te simți bine?

— Nnă, spuse Vânturache și silaba se transformă într-o mare gogoasă.

— Nu arăți prea bine, spuse Nijel cu ceea ce am putea numi, date fiind condițiile, o perspicacitate ieșită din comun.

— Nnă.

— De ce nu încerci să ne scoți de aici? adăugă Nijel și se aruncă la podea, înțelept.

Vânturache aprobă din cap ca o marionetă și își îndreptă degetul încărcat spre tavan, care se topi ca gheața sub efectul unui aparat de sudură.

Vibrațiile continuau, trimițând unde neliniștitoare prin întregul palat. Este un fapt binecunoscut că există frecvențe care provoacă panica și frecvențe care provoacă incontinențe stânjenitoare, dar piatra zguduită rezona cu frecvența care provoacă topirea realității și scurgerea ei pe la colțuri.

Nijel privi tavanul care picura și îl gustă precaut.

— Crustă din var, spuse el. Presupun că n-ai chef să faci niște scări, nu-i așa?

Altă flacăra țâșni din degetele răvășite ale lui Vânturache, materializând o scară rulantă aproape perfectă, atâta doar că probabil nicio altă scară rulantă din univers nu este tapisată cu piele de aligator.

Nijel îl înșfăcă pe vrăjitorul care se învârtea molcom și sări pe scară. Din fericire ajunseseră în vârf înainte ca vraja să dispară, foarte brusc.

Izvorând din centrul palatului și ieșind prin acoperiș, ca o ciupercă printr-un pavaj învechit, se înălța un turn alb, mai înalt decât orice clădire din Al Khali.

Imense uși duble se deschisera la baza lui și afară pășiră, ca și cum ar fi fost stăpânii locului, zeci de vrăjitori. Lui Vânturache i se păru că recunoaște câteva fețe, pe care le văzuse în trecut bombănind prin sălile de curs sau chiorându-se cu amabilitate la lumea dintre zidurile Universității. Nu erau fețe de oameni răi. Nu erau colțuroase. Dar expresiile lor aveau un numitor comun capabil să îngrozească orice persoană mai gânditoare.

Nijel se retrase în spatele unui perete aflat la îndemână. Se trezi privind în ochii îngrijorați ai lui Vânturache.

— Hei, asta e magie!

— Știu, spuse Vânturache. Nu e în regulă.

Nijel se uită în sus, la turnul strălucitor.

— Dar...

— Se *simte* aiurea, spuse Vânturache. Nu mă întreba de ce.

Șase gardieni ai Califului erupseră printr-o ușă arcuită și se aruncară către vrăjitori, înaintarea lor grăbită părând și mai sinistră din cauza tăcerii lor macabre de luptă. Pentru o clipă săbiile străluciră în soare și apoi câțiva vrăjitori se întoarseră, întinseră mâinile și...

Nijel își întoarse privirea.

— Îîu, spuse el.

Câteva iatagane căzură pe dalele de piatră.

— Cred că ar trebui să plecăm, în mare liniște, spuse Vânturache.

— Dar n-ai văzut în ce i-au transformat?

— În oameni morți. Știu. Nu vreau să mă gândesc la asta.

Nijel fu de părere că el unul nu se va putea împiedica să se gândească la asta, în special în jurul orei 3, în nopțile cu vânt. Ideea este că atunci când ești omorât de magie, lucrurile se petrec într-un mod mult mai *inventiv* decât atunci când ești omorât de, să zicem, oțel; există o grămadă de moduri noi și interesante de a muri, iar el nu-și putea scoate din minte formele pe care le văzuse, doar pentru o clipă, înainte ca pala de foc octarin să se milostivească și să le înghită.

— Nu credeam că vrăjitorii sunt așa, spuse el, în timp ce alergau printr-un culoar. Credeam că sunt mai mult fraieri decât siniștri. Mai degrabă amuzanți.

— Amuză-te atunci, bombăni Vânturache.

— Dar i-au omorât așa, fără ca măcar să...

— Aș vrea să nu îmi mai spui. Am văzut și eu.

Nijel se îndepărtă de Vânturache. Ochii i se îngustară.

— Și tu ești vrăjitor, spuse el acuzator.

— Nu sunt genul ăla de vrăjitor.

— Dar ce gen ești, atunci?

— Din ăla care nu omoară.

— Și cum s-au uitat la ei, de parcă n-ar fi contat... spuse Nijel dând din cap. Asta a fost cel mai rău.

— Da.

Silaba greoaie căzu în fața gândurilor lui Nijel ca un buștean pe o linie de cale ferată. Pe băiat îl trecu un fior, dar măcar tăcu din gură. Lui Vânturache începu chiar să-i fie milă de el, ceea ce era un lucru destul de neobișnuit – în mod normal simțea nevoia să-și păstreze toată mila pentru el însuși.

— E pentru prima oară când vezi pe cineva ucis? Întrebă el.

— Da.

— De cât timp anume zici că ești erou barbar?

— Păi... în ce an suntem?

Vânturache aruncă o privire după colț, dar cei care mai erau încă în poziție verticală erau mult prea ocupați să intre în panică pentru a se mai sinchisi de ei.

— Ai fost multă vreme pe drumuri? Întrebă el încet. Ai pierdut noțiunea timpului? Știi cum e. Suntem în anul Hienei.

— Aha. În cazul ăsta să tot fie vreo... buzele lui Nijel se mișcă fără sunet, vreo trei zile. Ascultă, adăugă el repede, cum pot oamenii să ucidă așa? Fără măcar să se gândească la ce fac?

— Nu știi, spuse Vânturache pe un ton care sugera că el *se gândea* la asta.

— Adică, chiar și atunci când vizirul m-a aruncat în groapa cu șarpe, părea că își dă cât de cât interesul.

— Așa e frumos. Cu toții ar trebui să ne dăm interesul.

— Adică, a și râs!

— Aha. Are și simțul umorului, pe deasupra.

Vânturache avea senzația că își poate vedea viitorul cu aceeași claritate cu care un om în cădere liberă vede fundul prăpastiei, și cam din aceleași motive. Iar când Nijel spuse: „Au întins degetele către ei fără ca măcar să...”, Vânturache izbucni: „Nu vrei să mai și taci? Eu cum crezi că mă simt? Și eu sunt vrăjitor!”

— Păi, da, tu n-o să ai probleme, bombăni Nijel.

Nu fu o palmă grea, pentru că nici la furie mușchii lui Vânturache nu erau mai tari ca mămăliga, dar atinse laterala capului lui Nijel și îl doborî mai mult prin forța surprizei decât prin energia intrinsecă.

— Da, sunt într-adevăr un vrăjitor, șuieră Vânturache. Un vrăjitor care nu se pricepe la vrăji! Am reușit să supraviețuiesc până acum fiindcă nu eram destul de important ca să mor! Și acum că toți vrăjitorii sunt detestați și temuți cam cât timp crezi că o să mai rămân în viață?

— Ridicol!

Vânturache nu ar fi fost mai uimit nici dacă Nijel l-ar fi lovit.

— Ce?

— Prostule! Nu trebuie decât să-ți dai jos roba asta stupidă și să scapi și de pălăria asta jerpelită și nimeni nu va ști că ești vrăjitor.

Gura lui Vânturache se deschise și se închise de câteva ori, imitând foarte bine expresia unui peștișor auriu care încearcă să înțeleagă conceptul de dans step.

— Să nu mai port roba? întrebă el.

— Sigur. Țechinii ăia amărâți și tot restul te cam dau de gol, spuse Nijel, străduindu-se să se ridice în picioare.

— Să mă descotorosesc de pălărie?

— Trebuie să recunoști că dacă umbli cu o pălărie pe care stă scris cuvântul „văjitor” dai un indiciu cam evident.

Vânturache îl privi îngrijorat.

— Scuză-mă, spuse el. Nu reușesc să te urmăresc.

— Scapă de ele. E simplu, nu? Aruncă-le undeva și după aia poți fi, ăă, ce vrei tu. Cineva care nu e vrăjitor.

Urmă o pauză întreruptă doar de zgomotele îndepărtate ale luptei.

— Hm, spuse Vânturache, scuturând din cap. Am pierdut șirul, pe undeva...

— Pe toți zeii, omule, e foarte ușor de înțeles!

— ... nu cred că pricep... murmură Vânturache, în timp ce fruntea i se umplea de broboane de transpirație.

— Poți pur și simplu să încetezi să mai fii vrăjitor.

Buzele lui Vânturache se mișcă fără zgomot pe măsură ce el repetă fiecare cuvânt în parte și apoi pe toate odată.

— Ce? spuse el și apoi continuă cu: Aha.

— Ai înțeles? Vrei să mai încercăm o dată?

Vânturache scutură din cap disperat.

— Eu cred că tu nu înțelegi. Vrăjitor nu e ceea ce faci, e ceea ce ești. Dacă nu aș fi vrăjitor, nu aș fi nimic.

Își scoase pălăria și zgândări steluța amețită din vârful, provocând desprinderea câtorva țechini.

— Adică, pe pălăria mea scrie că sunt vrăjitor, spuse el. E foarte important...

Se opri și se zgâi la pălărie.

— Pălărie, spuse el meditativ, conștient de o problemă urgentă care stătea cu nasul lipit de ferestrele minții lui.

— E o pălărie *bună*, spuse Nijel care simțea că se așteaptă ceva de la el.

— Pălărie, spuse Vânturache din nou și apoi adăugă: Pălăria! Trebuie să iau pălăria!

— Ai pălăria, îi atrase atenția Nijel.

— Nu pălăria asta, cealaltă. Și pe Conina!

Alergă aleatoriu pe un culoar și apoi se întoarse înapoi.

— Unde crezi că sunt? întrebă el.

— Cine?

— Trebuie să găsesc o pălărie fermecată. Și o fată.

— De ce?

— Îmi e cam greu să-ți explic. Cred că sunt implicate și niște țipete, pe undeva.

Nijel nu avea un maxilar prea pronunțat, dar așa cum era, îl împinse înainte.

— Trebuie salvată o fată? întrebă el cu hotărâre.

Vânturache ezită.

— O să aibă probabil nevoie de ajutor. S-ar putea. Sau oricum, cineva de prin preajma ei.

— De ce n-ai zis așa de la început? Așa mai merge, la așa ceva mă așteptam. Asta înseamnă eroism. Hai, să pornim!

Se mai auzi o bușitură, acompaniată de câteva urlete.

— Unde? întrebă Vânturache.

— Oriunde!

Eroii au de obicei capacitatea să gonească de nebuni prin palate total necunoscute, să salveze pe toată lumea și să își ia tălpășița înainte ca șandramaua să sară în aer sau să se scufunde în mlaștină. Dar Nijel și Vânturache vizitară bucătăriile, cele două camere ale tronului, grajdurile (de două ori), și ceea ce îi părură lui Vânturache câțiva kilometri de coridoare. Ocazional, grupuri de gardieni cu veșminte negre treceau pe lângă ei în grabă, fără să le arunce măcar o privire.

— E ridicol, spuse Nijel. De ce nu întrebăm pe cineva? Te simți bine?

Vânturache se sprijini de o coloană ornamentată cu sculpturi jenante și

gâfâi:

— Ai putea să pui mâna pe un gardian și să-l torturezi până îți zice, spuse el trăgând cu nesaț aer în piept.

Nijel îl privi contrariat.

— Așteaptă-mă aici, spuse și se îndreptă către un servitor care jefuia cu conștiinciozitate un dulap.

— Nu vă supărați, pe unde o iau ca să ajung la harem?

— A treia ușă pe stânga, îi răspunse bărbatul fără să se întoarcă.

— Aha.

Reveni și îi împărtăși informația lui Vânturache.

— Da, dar l-ai torturat?

— Nu.

— N-a fost foarte barbaric din partea ta, nu-i așa?

— Nu, dar mă străduiesc, spuse Nijel. Adică, nici nu i-am zis „mulțumesc”.

Treizeci de secunde mai târziu dădeau la o parte o draperie grea de mărgele și intrau în haremul Califului din Al Khali.

Erau acolo superbe păsări cântătoare, închise în colivii din aur. Erau fântâni șoptitoare, erau vase cu orhidee rare din care se înfruptau mici păsări colibri asemănătoare cu niște bijuterii fine și strălucitoare. Erau douăzeci de tinere femei care purtau haine suficiente pentru vreo șase, care se strânseseră tăcute la un loc.

Vânturache nu avea ochi pentru toate astea. Nu pentru că viziunea câtorva metri pătrați de șolduri și coapse în toate nuanțele de la roz pal la negru tuciuiri nu provocau un anumit zbucium în crevasele libidoului său, ci pentru că aceste crevase erau deja inundate de valuri de panică datorate celor patru gardieni echipați cu iatagane care tocmai se îndreptau către el, cu sclipiri ucigașe în priviri.

Fără niciun strop de ezitare, Vânturache făcu un pas înapoi.

— Preia legătura, prietene, spuse el.

— Este!

Nijel își scoase sabia și o ținu în fața lui, cu mâinile tremurându-i de la efort.

Urmară câteva momente de tăcere deplină în care toată lumea așteptă să vadă ce urma să se întâmple. Și apoi Nijel emise un strigăt de luptă pe care Vânturache nu avea să-l uite toată viața:

— Ăă, nu vă supărați...

— Mi se pare că e păcat, spuse un vrăjitor mărunțel.

Ceilalți nu spuseră nimic. Era păcat și niciunul dintre ei nu se putea lăuda că nu simte fiorul de vinovăție scurgându-i-se pe șira spinării. Dar, așa cum se întâmplă adesea datorită straniei alchimiei sufletești, senzația de vină îi făcu aroganți și imprudenți.

— Mai taci, spuse liderul temporar.

Numele lui era Benado Drojdiță, dar ceva din aerul acestei seri ne sugerează că nu merită să ne încercăm memoria cu numele lui. Aerul e întunecat și greu și plin de fantome.

Universitatea Nevăzută nu e goală, atâta doar că nu sunt oameni prin ea.

Dar desigur cei șase vrăjitori trimiși să dea foc Bibliotecii nu se tem de fantome, pentru că sunt într-atât de încărcăți de magie încât practic zbârâie în timp ce merg, poartă robe mai frumoase decât au purtat vreodată Arhicanțelarii, au părării mai ascuțite decât au fost vreodată părările, iar faptul că stau îngrămădiți unul în celălalt este o pură întâmplare.

— E îngrozitor de întuneric aici, spuse cel mai pipernicit dintre vrăjitori.

— E miezul nopții, spuse Drojdiță abrupt și singurele chestii periculoase de prin zonă suntem noi. Nu-i așa, băieți?

Îi răspunse un cor de bombăneli vagi. Cu toții îl admirau pe Drojdiță, despre care se zvonea că face exerciții de gândire pozitivă.

— Și nu ne speriem noi de niște cărți învechite, nu-i așa, băieți?

Se zgâi la pipernicit.

— Nu ți-e frică, nu-i așa? adăugă brusc.

— Mie? A, nu. Bineînțeles că nu. Sunt doar hârtii, cum zicea și *el*, spuse grăbit vrăjitorul.

— Bine, atunci.

— Sunt totuși nouăzeci de mii, spuse un alt vrăjitor.

— Eu auzisem că numărul lor e fără sfârșit, spuse altul. E vorba de dimensiuni, așa am auzit, ca și cum ce se vede e doar vârful ăluia, cum îi zice, ăla care e mai mult sub apă...

— Hipopotam?

— Aligator?

— Ocean?

— Hai, gura, toți! țipă Drojdiță.

Apoi ezită. Întunericul părea că-i absoarbe vocea. Ca și cum aerul era

împachetat în pene.

Se îmbărbătă puțin.

— Bun așa, spuse și se întoarse către ușile interzise ale Bibliotecii.

Își înălță mâinile, făcu vreo câteva gesturi complicate de parcă degetele lui treceau unele prin altele într-un fel care te făcea să lacrimi și transformă ușile în rumeguș.

Valurile de tăcere se revărsară din nou, strangulând sunetul bucățelelor de lemn în cădere. Nu exista niciun dubiu că ușile fuseseră sparte. Patru balamale atârnavu tremurând din ramă, iar în mijlocul devastării se putea vedea o grămadă de scaune și rafturi zdrobite. Până și Drojdiță era puțin surprins.

— Poftim, spuse el. A fost așa de ușor. Ați văzut? N-am pățit nimic. Bine?

Se auziră niște pași îngrămădindu-se. Întunericul din spatele ramei ușilor era plin de strălucirile dureroase ale radiațiilor magice, deoarece în câmpul de mare intensitate magică particulele posibilității depășeau viteza realității.

— Acuma, spuse Drojdiță vesel, cine dorește să aibă onoarea aprinderii focului?

După zece secunde de tăcere, spuse:

— În cazul ăsta, am să mă ocup eu. Serios, parcă vorbesc cu pereții.

Trecu prin cadrul ușii și se îndreptă spre cercul de lumină creat de razele lunii ce pătrundeau prin domul de sticlă de deasupra centrului Bibliotecii (cu toate că, desigur, au existat întotdeauna discuții cu privire la geografia exactă a locului; concentrația mare de magie distorsionează timpul și spațiul și este posibil ca Biblioteca să nu aibă nici măcar margini, darămite centru).

Își întinse mâinile.

— Poftim. Ați văzut? Nu s-a întâmplat absolut nimic. Acum intrați.

Ceilalți vrăjitori se conformară, dar cu multă reținere și cu tendința de a se feri atunci când treceau pe sub arcada răvășită.

— Bun, spuse Drojdiță cu o anumită doză de satisfacție. Acum, aveți cu toții chibritele la voi, conform instrucțiunilor? Focul magic nu arde cărțile astea, așa că așa vrea ca toată lumea să...

— S-a mișcat ceva acolo sus, spuse cel mai scund dintre vrăjitori.

Drojdiță clipi.

— Ce?

— S-a mișcat ceva sus, pe lângă dom, spuse vrăjitorul, adăugând în scop explicativ: am văzut.

Drojdiță se zgâi în sus printre umbrele amețitoare și decise să își exercite un pic autoritatea.

— Ce prostie, spuse el pe un ton răstit.

Scoase o grămadă de chibrite galbene urât mirositoare și continuă:

— Acum, vreau să facem o grămadă...

— Dar am văzut, să știi, spuse vrăjitorul mărunțel, îmbufnat.

— În regulă, ce ai văzut?

— Ăă, nu sunt tocmai sigur...

— Nu știi, nu-i așa? izbucni Drojdiță.

— Am văzut *cev*...

— Nu știi! repetă Drojdiță. Ai văzut niște umbre și încerci să-mi subminezi autoritatea, nu-i așa?

Drojdiță avu o ezitare și ochii săi sticliură.

— Sunt calm. Mă controlez pe deplin. Nu am să las...

— Dar era...

— Ascultă, piticanie, ce-ar fi să mai și taci?

Unul dintre ceilalți vrăjitori, care se uitase în sus ca să-și ascundă emoția, tuși strangulat:

— Ăă, Drojdiță...

— E valabil și pentru tine!

Se ridică în toată splendoarea înălțimii lui și răsfire chibritele.

— După cum spuneam, vreau să aprindeți chibritele și – presupun că va trebui să vă arăt cum se aprind chibritele, ca să învețe și piticanie asta aici de față – știți, *nu mă puteți vedea pe geam*. Of. Uitați-vă la mine. Luați câte un chibrit și...

Aprinse un chibrit, întunericul înflori ca o minge de lumină albă și sulfuroasă și Bibliotecarul căzu pe el precum Coborârea Omului.

Cu toții îl cunoșteau pe Bibliotecar, în acel mod definit dar difuz în care oamenii cunosc pereții și podelele și toată recuzita minoră dar necesară de pe scena vieții. Posibilele amintiri despre el erau în imaginea unui blând oftat umblător, care repara cărți stând așezat sub birou sau se deplasa pe încheieturile mâinilor printre rafturi, în căutarea fumătorilor ascunși. Orice vrăjitor suficient de imprudent să-și răsucescă o țigară clandestină nu ar fi sesizat nimic până în clipa în care o mână tăbăcită nu s-ar fi întins și i-ar fi confiscat produsul incriminator, dar Bibliotecarul nu făcea niciodată scandal, ci arbora o expresie extrem de rănită și îndurerată din cauza întregii tărășenii și apoi mânca chiștocul.

Pe când ceea ce încerca acum să deșurubeze capul lui Drojdiță răsucind de urechi era un coșmar urlător, cu buzele date peste cap pentru a

expune vederii colți lungi și îngălbeniți.

Vrăjitorii îngroziți se întoarseră să o ia la sănătoasa, dar se treziră izbindu-se de niște rafturi care pe nesimțite blocaseră culoarele. Cel mai pipernicit dintre vrăjitori țipă și se ascunse sub o masă plină de atlase, cu mâinile peste urechi pentru a bloca zgomotul asurzitor făcut de ceilalți vrăjitori în încercarea de a se salva.

În cele din urmă nu mai rămase nimic în afară de liniște, dar era acea liniște masivă creată de cineva care se mișca pe furiș, în căutarea altcuiva. Vrăjitorul mititel, înnebunit de groază, își mesteca vârful pălăriei.

Umblătorul silențios îl apucă de picior și îl trase blând dar ferm de sub adăpost. Vrăjitorul rămase o vreme cu pleoapele strâns lipite, iar apoi, după ce colți înfiorători nu îi sfâșiară beregata, se aventură și deschise ochii.

Bibliotecarul îl apucase de ceafă și îl bălăngănea la un metru deasupra podelei, adică exact în afara razei de acțiune a unui mic terier alb și bătrânel care tocmai încerca să-și amintească cum se mușcă gleznele oamenilor.

— Ăă... spuse vrăjitorul și apoi fu aruncat pe o traiectorie aproape orizontală prin cadrul ușii sparte, căzătura fiindu-i amortizată de podea.

După un timp o umbră de lângă el spuse:

— Ei bine, asta e. L-a văzut cineva pe bezmeticul ăla de Drojdiță?

Și o umbră aflată în cealaltă parte spuse:

— Cred că mi-am rupt gâtul.

— Cine e acolo?

— *Bezmeticul ăla*, spuse umbra pe un ton răutăcios.

— A. Scuze, Drojdiță!

Drojdiță se ridică în picioare, cu corpul învăluit de o aură magică. Tremura de furie, pe măsură ce își înălța mâinile.

— O să-i arăt eu coșcovitului ăluia ce înseamnă respectul față de superiorii evoluționari... pufni el.

— Pe el, flăcăi!

Și Drojdiță ajunse din nou la nivelul dalelor, sub greutatea celor cinci vrăjitori.

— Scuze, dar...

— ... știi că dacă faci...

— ... vrăji în apropierea Bibliotecii, cu toată magia acumulată acolo...

— ... poți să faci o greșală și...

— BANG! Noapte bună, lume!

Drojdiță mârâi. Vrăjitorii de deasupra lui deciseră că momentul acela nu putea fi prea potrivit pentru a se ridica de pe el.

Într-un târziu el spuse:

— Corect. Aveți dreptate. A fost o greșeală din partea mea să îmi pierd cumpătul așa. Am avut mintea întunecată. E esențial să fim calmi. Vă mulțumesc. Aveți dreptate. Dați-vă jos.

Ei risară. Drojdiță se ridică în picioare.

— Maimuța aia și-a mâncat ultima banană. Aduceți-mi...

— Ăă, antropoidul, Drojdiță, spuse cel mai pipernicit vrăjitor, incapabil să se abțină. Vezi tu, e antropoid. Nu e maimuță.

Se ofili sub privirea fixă.

— Ce contează? Antropoid, maimuță, care e diferența? Care e diferența, domnule zoolog?

— Nu știu, Drojdiță, spuse vrăjitorul timorat. Cred că e vorba de clase.

— Taci.

— Da, Drojdiță.

— Piticanie imposibilă ce ești.

Se întoarse și adăugă, cu o voce netedă ca o lamă de sabie:

— Mă controlez pe deplin. Mintea mea e rece ca un mamut spân. Intellectul meu e stăpân absolut. Care dintre voi s-a așezat pe capul meu? Nu, nu trebuie să mă supăr. Nu sunt supărat. Gândesc pozitiv. Facultățile mele funcționează pe deplin... are cineva chef să mă contrazică?

— Nu, Drojdiță, răspunseră vrăjitorii în cor.

— Atunci aduceți-mi șase butoaie cu ulei și tot ce găsiți pentru ațâțat focul. Antropoidul ăla e ca și fript.

Din înaltul tavanului Bibliotecii, cămin al bufnițelor, liliacilor și altor chestii, se auzi un zdrăngănit de lanț și sunetul unui geam spart într-o manieră respectuoasă.

— Nu par a fi foarte îngrijorați, spuse Nijel oarecum ofensat.

— Cum să-ți explic eu ție? spuse Vânturache. Când se va scrie lista marilor strigăte de luptă ale lumii, „Ăă, nu vă supărați”, nu va figura printre ele.

Făcu un pas în lateral.

— Eu nu sunt cu el, spuse cu onestitate unui gardian care rânjea. L-am întâlnit de curând undeva. Într-o văgăună. Haha. Mereu mi se întâmplă chestii din astea.

Gardienii priveau prin el.

— Ăă... spuse Vânturache.

— Bine, spuse Vânturache.

Se trase din nou lângă Nijel.

— Știi cât de cât să mânuiești sabia aia?

Fără să-și ia ochii de la gardieni, Nijel scormoni prin bocceluță și îi înmână cartea lui Vânturache.

— Am citit tot capitolul trei. Are și ilustrații.

Vânturache răsfoi paginile mototolite. Cartea fusese folosită așa de intens încât acum o puteai amesteca de parcă ar fi fost un pachet de cărți de joc; ceea ce fusese probabil cândva coperta avea pe ea ilustrația unui bărbat musculos. Avea brațele ca doi saci plini cu mingi de fotbal și stătea scufundat până la genunchi într-un morman de femei languroase și victime măcelărite, cu o expresie mulțumită întipărită pe chip.

Despre el era legenda: *În Numai Șapte Zile Voiu face Din Tine Un Erou Barbaru*. Mai jos, scris cu litere ceva mai mici, era numele autorului: *Cohen Barbarrul*.

Vânturache nu era convins. Îl cunoscuse pe Cohen, care deși știa cum să se uite pe poze nu era foarte priceput cu penița și care încă se mai semna cu un „X”, pe care de obicei îl scria greșit. Pe de altă parte, gravita rapid în jurul oricărei chestii care conținea bani.

Vânturache se mai uită o dată la ilustrație și apoi la Nijel.

— Șapte zile?

— Ei bine, eu citesc mai încet.

— Aha, spuse Vânturache.

— Și nu mi-am bătut capul cu capitolul șase pentru că i-am promis mamei că mă voi îndeletnici doar cu jafuri și furtișaguri până întâlnesc fata potrivită.

— Și cartea asta te învață cum să devii erou?

— O, da. E foarte bună, spuse oarecum îngrijorat. E în regulă, nu-i așa? A costat foarte mult.

— Ei bine, ăă... Cred că mai bine ai continua, atunci.

Nijel își îndreptă, în lipsa unui cuvânt mai potrivit, umerii și își bălăngăni din nou sabia.

— Voi patru ar trebui să fiți atenți, spuse el, că altfel... stați puțin.

Luă cartea de la Vânturache, o răsfoi până găsi ce căuta și continuă:

— Da, că altfel „vântul înghețat al sorții va sufla printre scheletele voastre albite/legiunile iadului vor scufunda sufletele voastre în acid”. Poftim. Acum ce mai... scuzați-mă o clipă... aveți de zis?

Se auzi un sunet metalic, produs de cei patru bărbați care își scosese ră iataganele la unison.

Sabia lui Nijel deveni o nebuloasă. Urmă o traiectorie complexă în formă de opt prin aerul din fața lui, sări peste brațul lui, sări dintr-o mână în cealaltă pe la spate, păru că orbitează în jurul pieptului de două ori și

apoi făcu un salt ca de păstrăv.

Câteva dudui din harem începură să aplaude, spontan. Chiar și gardienii păreau impresionați.

— Asta a fost o Triplă Împunsătură de Orc cu Supra-împingere, spuse Nijel mândru. Am spart multe oglinzi învățând-o. Uite, se opresc.

— Cred că n-au mai văzut așa ceva în viața lor, spuse Vânturache slăbit, estimând distanța până la ușă.

— Cred și eu.

— În special ultima parte, când s-a înfipt în tavan.

Nijel se uită în sus.

— Ciudat, așa mi se întâmpla și acasă. Mă întreb unde greșesc.

— N-aș putea spune.

— Vai, îmi pare rău, spuse Nijel, în timp ce gardienii păreau că realizează că distracția s-a terminat și se pregăteau de atac.

— Nu te învinovăți singur... spuse Vânturache, în timp ce Nijel se întindea, încercând fără succes să-și recupereze sabia.

— Mulțumesc.

— ... am s-o fac eu pentru tine.

Vânturache se gândi la următorul pas. De fapt, se gândi la mulți pași. Dar ușa era prea departe și oricum, din câte se auzea, viața nu era cu mult mai sănătoasă pe afară.

Nu-i mai rămânea decât un singur lucru de făcut. Trebuia să încerce vrăji.

Își ridică mâna și doi bărbați căzură la pământ. Își ridică și cealaltă mână și căzură și ceilalți doi.

Chiar când începea să își pună întrebări, Conina păși peste trupurile prăbușite masându-și mâinile, oarecum absentă.

— Credeam că n-o să mai apari, spuse ea. Cine e prietenul tău?

După cum a mai fost arătat, Bagajul dă foarte rar semne de emoție, sau în orice caz de emoții mai puțin intense decât furia oarbă sau ura, și de aceea e greu să ghicim care îi erau sentimentele atunci când se trezi pe capac, într-o albie secată, la câțiva kilometri distanță de Al Khali, cu picioarele în sus.

Chiar la numai câteva minute după răsărit, aerul era ca un suflu de furnal. După câteva balansări, Bagajul reuși să-și aducă majoritatea picioarelor pe direcția bună și se ridică, făcând mișcări complicate în încercarea de a ține cât mai puține tălpi pe nisipul încins.

Nu se pierduse. Știa întotdeauna unde se află. Se afla întotdeauna *aici*.

Numai că tot restul universului părea că fusese rearanjat, pentru moment.

După un timp de gândire, Bagajul se întoarse și începu să umble foarte încet, până se lovi de o stâncă.

Ricoșă și se așeză, uimit. Se simțea de parcă ar fi fost umplut cu pene fierbinți, și conștientiza vag beneficiile umbrei și ale unei băuturi răcoritoare.

După câteva tentative eșuate reuși să ajungă în vârful unei dune din apropiere, care oferea o priveliște de neegalat asupra altor câteva sute de dune.

În adâncul inimii sale de lemn, Bagajul era mâhnit. Fusese respins. I se spusese să *facă pași*. Fusese alungat. Iar cantitatea de orakh pe care o băuse era suficientă pentru otrăvirea unei țări mai micuțe.

Dacă există un lucru de care un accesoriu de voiaj are nevoie mai mult decât de orice altceva, atunci acela este cineva căruia să-i aparțină. Bagajul o porni nesigur, dar plin de speranță, pe nisipul fierbinte.

— Nu cred că avem timp să facem prezentări, spuse Vânturache în timp ce o aripă îndepărtată a palatului se prăbușea, făcând podeaua să vibreze. Cred că a venit vremea să...

Realiză că vorbește singur.

Nijel uitase de spadă.

Conina făcuse un pas în față.

— O, nu, spuse Vânturache, dar era mult prea târziu.

Deodată, lumea se împărțise în două – o parte care îi conținea pe Nijel și pe Conina și o parte care conținea tot restul. Aerul dintre cei doi scăpăra. Probabil că în jumătatea lor o orchestră cânta în surdina, păsărelele ciripeau, norișori rozalii pluteau pe cer, și se petreceau și alte chestii care se petrec în astfel de momente. Când se întâmplă așa ceva, banala prăbușire a palatelor în lumea vecină n-are nicio șansă.

— Uite, hai să facem totuși rapid prezentările, spuse Vânturache în disperare de cauză, Nijel...

— ... Distrugătorul... spuse Nijel ca prin vis.

— În regulă, Nijel Distrugătorul, spuse Vânturache și continuă, fiul lui Dosdeiepure...

— Cel Măreț, spuse Nijel.

Vânturache rămase cu gura căscată, apoi se scutură.

— Așa, cum zici tu, cedă el. În orice caz, ea este Conina. Ceea ce e chiar o coincidență, pentru că vei fi foarte surprins când o să afli că tatăl ei este

mmpf...

Conina, fără să-și întoarcă privirea, întinsese o mână cu care apucase fața lui Vânturache, cu o blândețe care puțin amplificată i-ar fi putut transforma capul într-o bilă de bowling.

— Cu toate că s-ar putea să mă înșel, adăugă el după ce fata își retrase mâna. Cine știe? Cui îi pasă? Ce importanță are?

Cei doi nu-l băgară în seamă.

— O să mă duc să văd dacă găsesc pălăria aia pe undeva, bine?

— Bună idee, murmură Conina.

— Probabil că voi fi ucis, dar nu mă deranjează, spuse Vânturache.

— Foarte bine, spuse Nijel.

— Presupun că nimeni n-o să-mi simtă lipsa, spuse Vânturache.

— Bine, bine, spuse Conina.

— Mă aștept să fiu făcut bucăți, spuse Vânturache îndreptându-se spre ușă cu viteza unui melc muribund.

Conina clipi.

— Ce pălărie? spuse ea, și apoi: A, pălăria aia.

— Presupun că nu sunt șanse să primesc vreun ajutor de la voi doi, se aventură Vânturache.

Undeva în interiorul lumii private a lui Nijel și a Coninei păsărelele plecară la culcare, norii fură împrăștiați de vânt și băieții din orchestră își luară instrumentele și plecară la o cântare într-un club de noapte. Un strop de realitate se strecură înăuntru.

Privirea admirativă a Coninei se dezlipi de pe fața fermecată a lui Nijel și se întoarse către Vânturache, unde deveni ceva mai rece. Fata traversă încăperea și îl apucă de braț pe vrăjitor.

— Auzi, să nu-i spui cine sunt *cu adevărat*, bine? Băieții au idei cam ciudate și... ei bine, dacă o faci am să-ți rup cu mâna mea fiecare...

— O să fiu mult prea ocupat, spuse Vânturache, în timp ce tu o să mă ajuți să recuperăm pălăria. Nu că aș înțelege ce găsești la el, adăugă cu dispreț.

— E drăguț. Eu nu prea întâlnesc oameni drăguți.

— Da, în sfârșit...

— Se uită la noi!

— Și ce dacă? Doar nu ți-o fi frică de el!

— Dacă îmi spune ceva?

Vânturache privi în gol. Nu era pentru prima oară când simțea că zone întregi de experiență umană pur și simplu trecuseră pe lângă el, asta cu condiția ca zonele să poată trece pe lângă oameni. Poate că *el* trecuse pe

lângă *ele*. Ridică din umeri.

— De ce i-ai lăsat să te ducă în harem fără să te lupți? întrebă el.

— Întotdeauna mi-am dorit să știu ce se petrece într-un harem.

Urmă o pauză.

— Ei bine, și? întrebă Vânturache.

— Ei bine, stăteam toate în cerc și după un timp a intrat Califul, și apoi m-a chemat la el și a zis că din moment ce sunt nou venită e rândul meu, și după aia, n-o să-ți vină să crezi ce vroia să fac. Fetele mi-au spus că e singurul lucru care îl interesează.

— Aăă...

— Te simți bine?

— Bine, bine, mormăi Vânturache.

— Te-ai aprins la față.

— Nu, sunt bine, bine.

— Mi-a cerut să-i spun o poveste.

— Despre ce? întrebă Vânturache suspicios.

— Celelalte fete mi-au spus că le preferă pe cele cu iepuri.

— Aha. Iepuri.

— Mici, pufoși și albi. Dar singurele povești pe care le știu eu sunt cele pe care mi le spunea tata când eram mică, și nu cred că erau tocmai potrivite pentru ocazie.

— Nu sunt despre iepuri?

— Sunt despre multe mâini și picioare retezate, spuse Conina și oftă. De-aia nu trebuie să-i spui lui despre mine, înțelegi? Eu nu sunt făcută pentru o viață normală.

— Spusul poveștilor în harem nu e normal, spuse Vânturache. N-o să prindă, ideea asta.

— Iar se uită la noi! spuse Conina și îl apucă de braț.

Vânturache se smuci.

— O, pe zei! spuse și se duse grăbit în celălalt colț al camerei, unde Nijel îl apucă de celălalt braț.

— Nu i-ai spus despre mine, nu-i așa? întrebă el. Am să mor dacă i-ai zis că eu de abia acum învăț cum să...

— Nununu. Ea vrea numai să ne ajuți. Suntem prinși într-un fel de aventură.

Ochii lui Nijel străluciră.

— Așa, ca sub o legătoare?¹
— Ce?
— Scrie în carte. Ca să devii un erou adevărat trebuie să fii sub o legătoare.

Fruntea lui Vânturache se încreți.

— Legătorea asta e ca un fel de ouătoare?
— Cred că e mai mult un fel de obligație, sau cam așa ceva, spuse Nijel fără prea multă convingere.

— Mie îmi sună mai mult a pasăre, spuse Vânturache. Sunt sigur că am citit despre ea într-un bestiar, cândva. E mare. Nu zboară. Și are picioare lungi și roz.

Rămase fără expresie preț de câteva secunde, pe măsură ce urechile lui digerau ce auziseră de la propriile buze.

Cinci secunde mai târziu cei trei părăseau camera, lăsând în urma lor pe cei patru gardieni chircoți și pe duduile din harem, care se așezară la povestit.

Deșertul dinspre Margine față de Al Khali e traversat de râul Tsort, renumit în legende și minciuni, ce se insinuează prin peisajul maroniu ca un lung și umed pasaj descriptiv presărat cu bancuri de nisip. Și fiecare banc de nisip e acoperit de trunchiuri de copac arse de soare, și o mare parte din trunchiuri sunt din cele cu dinți ascuțiți, și auzind pleoscăielile ce veneau din susul râului o mare parte din trunchiuri deschiseră câte un ochi, și deodată se dovedi că o mare parte din trunchiuri aveau picioare. O duzină de corpuri solzoase alunecară în apa învolburată, care le înghiți. Apele întunecate erau complet calme, cu excepția unor minuscule încrețituri în formă de V.

Bagajul pedala lent, în jos pe râu. Apa îl făcea să se simtă mai bine. Se roti încet în curentul slab, fiind centrul atenției câtorva mici vârtejuri misterioase care înaintau rapid pe suprafața apei.

Încrețiturile se întâlniră.

Bagajul se smuci. Capacul i se deschise. Dispăru cu totul sub apă, cu un scârțâit disperat.

Apele ciocolatii ale râului Tsort acoperiră locul. Erau experte la treaba

¹În original *geas*, cuvânt de origine irlandeză ce desemnează un legământ, un blestem sau un tabu. Cei care se află sub un astfel de legământ suferă consecințe de natură supranaturală în cazul în care nu-l respectă. *Geas* sună asemănător cu *geese*, găște. (n.t.)

asta.

Și turnul magic trona deasupra Al Khaliului ca o ciupercă mare și frumoasă, de genul celor care apar în cărțile de specialitate alături de un craniu și două oase încrucișate.

Gardienii Califului ripostaseră atacului, și acum la baza turnului era plin de broaște confuze și de salamandre, care reprezentau pe cei mai norocoși dintre ei. Încă mai posedau mâini și picioare și aveau majoritatea organelor esențiale pe dinăuntru.

Orașul se afla sub stăpânirea magiei pure... domnea înțelepciunea marțială.

Unele clădiri din apropierea turnului se transformau deja în marmură albă, pe care vrăjitorii în mod evident o preferau. Cei trei priveau printr-o gaură din zidul palatului.

— Foarte impresionant, spuse Conina pe un ton critic. Vrăjitorii tăi sunt mai puternici decât credeam.

— Nu sunt vrăjitorii *mei*, spuse Vânturache. Nu știu ai cui sunt. Și nu îmi place povestea asta. Niciunul din vrăjitorii pe care îi cunosc *eu* nu era în stare să așeze o cărămidă peste alta.

— Nu-mi place ideea că vrăjitorii stăpânesc toată lumea, spuse Nijel. Desigur, fiind un erou, toată filozofia mea de viață e împotriva vrăjitorilor. Va veni o vreme când... își miji ochii ca și cum încerca să-și amintească ceva ce văzuse mai demult, va veni o vreme când toată vrăjitorimea va dispărea de pe lumea asta și fii lui, lui... oricum, putem vedea lucrurile într-un mod mai practic, încheie jalnic.

— Ai citit asta într-o carte, nu-i așa? întrebă Vânturache acru. Scria acolo ceva și despre legătoare de-astea?

— Are dreptate, spuse Conina. Nu am nimic contra vrăjitorilor, dar nu prea folosesc la nimic. Sunt ca un fel de decor. Cel puțin așa erau, până acum.

Vânturache își scoase pălăria. Era terfelită, pătată și plină de praf. Bucăți din ea fuseseră smulse, țuguiul se pleoștise și steaua își scutura țechinii ca pe polen, dar cuvântul „văjitor” era încă lizibil pe sub stratul de mizerie.

— Vezi asta? întrebă el roșu la față. O vezi? O vezi? Ce îți spune?

— Că nu știi să scrii? spuse Nijel.

— Ce? Nu! Spune că sunt vrăjitor, asta spune. Douăzeci de ani în spatele toiagului, cu mândrie. Mi-am făcut datoria, așa să știți! Am trecu... am asistat la zeci de examene! Dacă toate vrăjile pe care le-am citit ar fi

puse una peste alta, s-ar face cât... ar fi... am vedea o grămadă de vrăji.

— Da, dar... încep Conina.

— Ce?

— Nu te prea pricepi la vrăji, ca atare, nu?

Vânturache îi aruncă o privire mânioasă. Încearcă să se gândească ce să răspundă, și astfel o mică zonă receptoare se deschise în mintea lui exact în momentul în care o particulă de inspirație, cu traiectoria deviată de un trilion de evenimente aleatoare, traversează atmosfera și se înfipse exact în locul potrivit.

— Talentul definește numai ceea ce faci, spuse el. Nu definește ceea ce ești. În interior, vreau să zic. Când știi ce ești poți face orice.

Se mai gândi puțin și adăugă:

— Asta îi face pe magicieni așa puternici. Cel mai important lucru este să știi ce ești cu adevărat.

Urmă o pauză încărcată de filozofie.

— Vânturache? spuse Conina cu blândețe.

— Hmm? spuse Vânturache care încă se mai întreba cum îi ajunseseră cuvintele în cap.

— Ești complet idiot. Știai asta?

— *Veți rămâne cu toții nemișcați.*

Vizirul ieși de după o arcadă în ruine. Purta pălăria Arhicancelarului.

Deșertul clocotea sub soarele arzător. Nimic nu se mișca în afară de aerul fierbinte ca un vulcan și uscat ca un craniu.

Un basilisc¹ zăcea gâfâind la umbra unei stânci, bălind o salivă galbenă, corozivă. În ultimele cinci minute urechile lui detectaseră sunetul vag a sute de piciorușe ce înaintau peste dune, ceea ce de obicei indica faptul că cina era pe drum.

Clipi din ochii săi legendari și își descolăci pe nisip douăzeci de metri de trup flămând, fremătând ca o moarte fluidă.

Bagajul se opri și își deschise capacul, amenințător. Basiliscul șuieră, dar fără multă convingere, pentru că nu mai văzuse până atunci o cutie umblătoare, și în niciun caz una cu dinți de crocodil înfipti în capac. Bucăți de piele atârnav de Bagaj, ca și cum fusese implicat într-o bătaie într-o fabrică de poșete, și într-un fel pe care basiliscul nu l-ar fi putut descrie chiar dacă ar fi putut vorbi, simțea că este privit cu mânie.

¹Basilisc – creatură mitologică, asemănătoare cu o șopârlă, cu abilitatea de a împietri oamenii cu răsuflarea sau cu privirea (n.t.)

Bine, gândi reptila, dacă așa vrei tu să joci...

Întoarse către Bagaj o privire ca un sfredel de diamant, o privire care fora în globii oculari ai privitului și îi jupuia creierul pe dinăuntru, o privire care sfâșia draperiile ce acopereau ferestrele sufletului, o privire care...

Basiliscul realizează că ceva nu e în regulă. O nouă și extrem de neplăcută senzație începea să prindă contur în spatele ochilor săi ca două farfurii. Începu lejer, ca o mâncărime în zona aceea a spatelui pe care oricât te-ai contorsiona nu reușești s-o scarpini, și cresc până ce deveni un soare interior, roșu și incandescent.

Basiliscul simțea o nevoie înfiorătoare, copleșitoare și irezistibilă de a clipi...

Și făcu ceva incredibil de imprudent. Clipi.

— Vorbește prin pălărie, spuse Vânturache.

— Hă? spuse Nijel care începea să realizeze că lumea eroilor barbari nu era locul acela simplu și curat pe care și-l imaginase pe vremea când cel mai periculos lucru pe care îl făcea era stivuirea păstârnacului.

— Vrei să zici că pălăria vorbește prin el, spuse Conina și se trase înapoi, așa cum ar face oricine la vederea unei asemenea grozăvii.

— Hă?

— *Nu am să vă fac niciun rău. M-ați ajutat într-o oarecare măsură,* spuse Abrim înaintând cu mâinile întinse. *Dar aveți dreptate. A crezut că poate câștiga putere dacă mă poartă. Bineînțeles, a fost exact invers. O minte uimitor de inteligentă și parsivă.*

— Așa că i-ai probat capul să vezi dacă ți se potrivește? întrebă Vânturache.

Se cutremură. *El* purtase pălăria. Evident, nu avusese mintea potrivită. Abrim avusese mintea potrivită, iar acum ochii lui erau inexpresivi și cenușii, pielea îi era palidă, și umbla de parcă întregul corp îi era atârnat de cap.

Nijel își scosese cartea și răsfoia paginile cu frenezie.

— Ce naiba faci? întrebă Conina fără să-și ia ochii de la silueta fantomatică.

— Caut în Tabelul cu Monștri Umblători, răspunse Nijel. Crezi că e un mort-viu? Țștia sunt foarte greu de ucis, îți trebuie usturoi și...

— N-o să găsești acolo, spuse Vânturache încet. Asta e... e o pălărie vampir.

— Desigur, ar putea fi un Zombi, spuse Nijel, plimbându-și degetul în josul paginii. Aici spune că avem nevoie de piper negru și sare de mare,

dar...

— Trebuie să te lupți cu afurisiții de monștri, nu să îi mănânci!

— *Asta e o minte pe care o pot folosi, spuse pălăria. Acum pot să ripostez. O să reunesc vrăjitorimea. E loc pentru un singur fel de magie pe lumea asta, și eu sunt simbolul acesteia. Magicieni, temeți-vă!*

— O, nu, spuse Vânturache în barbă.

— *Vrăjitorii au învățat multe în ultimele douăzeci de secole. Puștiul ăsta arogant poate fi învins. Voi trei mă veți urma.*

Nu era o cerere. Nu era nici măcar un ordin. Era un fel de previziune. Vocea pălăriei se înfipsea direct în creierul mic, fără să se deranjeze să treacă prin starea de conștiență, iar picioarele lui Vânturache începură să se miște singure.

Și ceilalți doi fură smuciți înainte, avansând fragmentat ca niște păpuși, ceea ce sugera că și ei erau conduși de fire invizibile.

— De ce „o, nu”? întrebă Conina. Adică „o, nu” la modul general înțeleg, dar ai avut vreun motiv special?

— Dacă avem ocazia trebuie să fugim, spuse Vânturache...

— Te-ai gândit unde anume?

— Probabil că nu va conta. Suntem oricum pierduți.

— De ce? întrebă Nijel.

— Ei bine, spuse Vânturache, ai auzit vreodată de Războaiele Magilor?

Existau multe lucruri pe Disc care își datorau originile Războaielor Magilor. Lemnul de păr înțelept era unul dintre ele.

Pomul original era probabil perfect normal, își petrecea zilele bând apă din pământ și mâncând lumină solară într-o stare de binecuvântată necunoștință de cauză, și apoi izbucniseră Războaiele Magilor și genele îi fuseseră aruncate într-o stare de perspicacitate acută.

Și de asemeni îi însămânțaseră, cum s-ar spune, un caracter dificil. Dar părul înțelept se numără printre cei care au scăpat ușor.

Cândva, pe când fundalul de magie de pe Disc era tânăr și neliniștit și își căuta pretexte să țâșnească în lume, vrăjitorii erau puternici ca magicienii și își construiau turnuri pe fiecare vârf de deal. Și dacă există ceva sub soare ce un mare vrăjitor nu poate suporta, acel ceva este alt vrăjitor. Înclinația lor instinctivă către diplomație este de tipul îi vrăjim până încep să lumineze și apoi îi blestemăm până se sting.

Asta nu putea însemna decât un lucru. Două lucruri. Bine, hai, trei.

Război. Taumaturgic. Total.

Și desigur nu existau alianțe, tabere, înțelegeri, milă sau armistiții.

Cerul se răsucea, marea fierbea. Țipetele și șuierăturile mingilor de foc preschimbau noaptea în zi, dar era în regulă pentru că norii de fum rezultați transformau ziua în noapte. Peisajul se înălța și cădea la loc ca un divan în luna de miere, și însăși textura spațiului era încălțită în noduri multidimensionale și bătută pe o piatră netedă în râul Timpului. De exemplu, o vrajă foarte la modă în vremurile acelea era Compresorul Temporal al lui Pelepel, care la un moment dat a dat naștere unei specii de reptile uriașe care pe parcursul a cinci minute au evoluat, s-au răspândit, s-au dezvoltat și apoi au fost distruse, lăsându-și osemintele în pământ pentru a deruta complet generațiile viitoare. Copacii înotau, peștii umblau, munții treceau pe la magazin să-și ia un pachet de țigări, și existența zilnică era într-atât de schimbătoare încât primul lucru pe care îl făcea un om prudent dimineața era să verifice câte brațe și picioare avea.

Și asta era, de fapt, problema. Toți vrăjitorii erau cam la fel de puternici și oricum trăiau în turnuri înalte și bine protejate de vrăji, ceea ce însemna că majoritatea proiectilelor magice ricoșau și în cele din urmă se spărgeau tot în capul oamenilor de rând, care încercau să-și ducă traiul de pe urma a ceea ce temporar era solul și să-și trăiască viețile într-o manieră decentă (deși cam scurtă).

Cu toate astea luptele continuau, distrugând însăși structura ordinii universale, slăbind pereții realității și amenințând să arunce întregul edificiu zdruncinat al spațiului și timpului în întunecimea Dimensiunilor Subterane...

Una din povești spunea că zeii au intervenit, dar zeii de obicei nu se bagă în problemele muritorilor decât ca să se amuze. Altă poveste – asta e cea pe care o spun vrăjitorii, și pe care au scris-o în cărțile lor – era aceea că vrăjitorii s-au adunat și au decis, pentru binele omenirii, să își rezolve problemele pe cale amiabilă. Aceasta era versiunea general acceptată ca fiind adevărată, în ciuda faptului că era la fel de probabilă ca existența unui colac de salvare din plumb.

Adevărul nu e prea ușor de pus în pagină. În cada Istoriei, adevărul se ține în mână mai greu decât un săpun și este și cu mult mai greu de găsit.

— Și după aia ce s-a întâmplat? întrebă Conina.

— Nu contează, spuse Vânturache sumbru. O să înceapă din nou. O simt. Am instinctul ăsta. S-a scurs deja prea multă magie în lume. Va fi un război oribil. O să se întâmple. Discul e prea bătrân ca să-l suporte și de data asta. Totul e prea fragil. Suntem condamnați la întuneric și distrugere. Apocalipsa e aproape.

- Moartea bate la ușă, adăugă Nijel amabil.
- Ce? izbucni Vânturache, deranjat din cauza întreruperii.
- Am spus că Moartea bate la ușă, spuse Nijel.
- Nu-mi pasă de ușă, spuse Vânturache. E lemn, nu simte nimic. Ce m-ar deranja ar fi să mă bată pe umăr.
- E doar o metaforă, spuse Conina.
- Ce știi tu? Eu l-am întâlnit.
- Și cum arată? întrebă Nijel.
- Păi, cum să-ți spun...
- Da?
- Nu are nevoie de frizer.

Acum soarele era ca un aruncător de flăcări lipit de cer, și nisipul nu diferea de cenușă roșie și incandescentă decât prin culoare.

Bagajul tropăia haotic de-a lungul dunelor încinse. Avea câteva urme de bale galbene pe capac, dar se uscau rapid.

Micuța și singuratica ladă era privită din vârful unei grămezi de bolovani de forma și temperatura unei cărămizi refractare de către o himeră¹. Himera este o specie foarte rară, și acest exemplar nu va face nimic să remedieze situația.

Își alege momentul cu atenție, pocni din pinteni, își strânse aripile pietoase pe lângă corp și țâșni către victima sa.

Tactica himerei era să treacă razant pe deasupra prăzii, pârjolind-o ușor cu răsuflarea sa de foc, pentru ca apoi să se întoarcă și să sfâșie cina cu colții. Partea cu pârjolitul i-a ieșit bine dar apoi, deși experiența îi spunea că ar trebui să se afle față-n-față cu o victimă doborâtă și îngrozită, se trezi pe nisipul din calea unui Bagaj fumegând și furios.

Singura armă incandescentă pe care o avea Bagajul era furia. Își petrecuse câteva ore în compania unei dureri de cap, timp în care i se păruse că toată lumea încearcă să-l atace. Se săturase.

După ce transformă himera ghinionistă într-o băltoacă unsuroasă se opri un moment, aparent evaluându-și viitorul. Devenea din ce în ce mai clar că să nu aparții nimănui era mult mai greu decât crezuse. Avea amintiri

¹Pentru o descriere completă a himerei vom apela la faimosul bestiar al lui Măturăceață, *Anima Nonnalurak*: „Are picioare dă sireună, păr ca dă broască țestoasă, dinți dă păsăruică și aripi dă șerpe. Desigur va trebui să mă credeți pă cuvânt pentru că bestia are răsuflarea ca furnalul și comportament ca un balon dă gumă pă timp dă uragan.” (n.a.)

vagi și plăcute despre serviciu și despre o garderobă care îi aparținea.

Se răsuci foarte încet, făcând pauze dese ca să-și deschidă capacul. Poate că adulmea aerul, dacă avea nas. În cele din urmă luă o decizie, dacă avea o minte cu care s-o ia.

Pălăria și purtătorul ei traversau ruinele – care odinioară fuseseră legendarul Rhoxie – de la picioarele turnului magic de parcă ar fi avut un scop, anturajul lor urmându-i fără niciun entuziasm.

La baza turnului erau niște uși. Contrar obiceiului de la Universitatea Nevăzută, unde ușile erau mereu deschise, acestea erau ferm închise. Păreau că strălucesc.

— *Voi trei sunteți privilegiați să vă aflați aici, spuse pălăria prin gura lui Abrim. Acesta e momentul în care vrăjitorimea încetează să mai fugă – privi cu subînțeles către Vânturache – și începe contra-ofensiva. Vă veți aminti acest moment tot restul vieții.*

— Adică până la prânz? întrebă Vânturache slăbit.

— *Priviți cu atenție, spuse Abrim și întinse mâinile.*

— La prima ocazie fugim, îi șopti Vânturache lui Nijel, s-a făcut?

— Unde?

— De unde, spuse Vânturache, de unde, asta contează.

— Nu am încredere în omul ăsta, spuse Nijel. Încerc să nu judec pe nimeni după prima impresie, dar sunt convins că ăsta nu-mi inspiră nimic bun.

— A pus să fii aruncat în groapa cu șarpe!

— Probabil că ar fi trebuit să pricep aluzia.

Vizirul începu să mormăie. Nici Vânturache, printre ale cărui puține talente se număra un anume dar pentru limbi străine, nu recunoștea cuvintele, dar părea a fi un limbaj special creat pentru mormăială, silabele plutind ca zmeiele la nivelul gleznelor, întunecate și roșii și nemiloase. Făceau rotiri complicate prin aer și apoi pluteau ușor către ușile turnului.

Acolo unde atingeau marmura albă o înnegreau și o fărâmițau.

Pe când cenușa plutea spre sol, un vrăjitor ieși prin cadrul ușii și îl măsură pe Abrim din cap până în picioare.

Vânturache era obișnuit cu eleganța vrăjitorilor, dar acesta era cu adevărat impresionant, roba lui fiind atât de încărcată și crenelată și umflată cu falduri fantastice și pliuri încât probabil că fusese creată de un arhitect. Pălăria asortată arăta ca un tort de nuntă care suferise o coliziune intimă cu un pom de Crăciun.

Fața propriu-zisă, care se ițea prin mica fantă dintre gulerul baroc și

dantela filigranată a borurilor pălăriei, constituia o oarecare dezamăgire, într-un anumit moment din trecut vrăjitorul crezuse că aspectul îi va fi îmbunătățit de o mustață subțire și țeapănă. Se înșelase.

— Aia era nenorocita noastră de ușă, spuse fața. Ai să regreți ce-ai făcut.

Abrim își încrucișă brațele.

Ceea ce păru să-l înfurie pe vrăjitor. Care își ridică brațele, își descâlci mâinile din manșetele de dantelă și aruncă o flacăra urlătoare.

Aceasta îl lovi pe Abrim în piept și ricoșă cu o flamă incandescentă, dar când imaginile reziduale albastre se risipiră Vânturache văzu că Abrim era nevătămat.

Oponentul său bătători frenetic ultimele mici incendii de pe propriile haine și îi aruncă lui Abrim o privire ucigătoare.

— Cred că nu înțelegi, îi spuse iritat. Ai de-a face cu magie pură. Nu poți lupta cu așa ceva.

— *Mă pot foloside magia pură.*

Vrăjitorul materializă și lansă o minge de foc, care explodează fără consecințe la câțiva centimetri de rânjetul sinistru al lui Abrim.

O expresie de uimire acută apără pe fața vrăjitorului. Încercă iarăși, trimițând fâșii albastre de magie din infinit spre inima lui Abrim. Fură deviate cu o simplă fluturare de mână.

— *Ai de făcut o alegere simplă. Mi te alături sau mori.*

Acela fu momentul în care Vânturache auzi un hârșăit regulat în apropierea urechii sale. Avea un neplăcut efect metalic.

Se întoarse pe jumătate și avu sentimentul familiar și crunt de neplăcut al Timpului care încetinește în jurul său.

Moartea se opri în plin proces de ascuțire a coasei și înclină capul spre el, într-un salut ca de la un profesionist la altul. Își ridică un deget osos către buze, sau mai exact acolo unde i-ar fi fost buzele dacă ar fi avut așa ceva.

Toți vrăjitorii pot vedea Moartea, dar asta nu înseamnă că și vor să-l vadă.

Lui Vânturache îi pocniră urechile și spectrul se evaporă.

Abrim și vrăjitorul rival erau înconjurați de o aură de magie arbitrară care în mod evident n-avea niciun efect asupra lui Abrim. Vânturache alunecă înapoi în lumea celor vii chiar la timp ca să-l vadă pe vizir cum îl apucă pe vrăjitor de gulerul său de un gust îndoielnic.

— *Nu mă poți învinge, spuse el cu vocea pălăriei. Timp de două mii de ani am acumulat putere, numai pentru mine. Pot să îmi iau putere din*

puterea ta. Supune-mi-te, că de nu, nici n-o să apuci să regreti.

Vrăjitorul se zbătu în strânsoare și, din nefericire, lăsă mândria să învingă prudența.

— Niciodată! spuse el.

— *Mori*, îi sugeră Abrim.

Vânturache văzuse multe lucruri stranii la viața lui, pe cele mai multe fără să vrea, dar nu văzuse niciodată pe cineva omorât de magie.

Vrăjitorii nu omorau oameni obișnuiți pentru că a) îi remarcă foarte rar și b) considerau că nu e sportiv și c) în plus, cine ar mai fi gătit și ar mai fi cultivat chestii? Iar omorârea unui confrate vrăjitor era aproape imposibilă datorită învelișurilor de vrăji protectoare pe care orice vrăjitor prudent le menținea întotdeauna asupra propriei persoane¹. Primul lucru pe pe care îl învăța un tânăr vrăjitor la Universitatea Nevăzută – în afară de care e bagheta lui și cum se ajunge la baie – era că trebuie să fie mereu protejat.

Unii ar putea crede că asta e o formă de paranoia, dar nu este. Paranoicii doar cred că toată lumea le vrea capul. Vrăjitorii știu că e așa.

Micul vrăjitor se protejase cu echivalentul mental al unui blindaj de oțel gros de un metru, care acum se topea ca untul sub atacul unui aparat de sudură. Se scurse și apoi se evaporă.

Dacă există cuvinte care să descrie ce i s-a întâmplat mai apoi vrăjitorului, atunci ele sunt închise în interiorul vreunei enciclopedii sălbatice din Biblioteca Universității Nevăzute. Poate că e mai bine să lăsăm imaginația să lucreze, numai că oricine e capabil să-și imagineze forma pe care a văzut-o Vânturache zvârcolindu-se dureros pentru câteva secunde înainte de a dispărea spre un loc mai bun, cu siguranță ar candida cu succes la purtarea faimoasei cămăși din pânză albă cu opțiune pentru mâneci lungi.

— *Așa vor pieri toți dușmanii*, spuse Abrim.

Își întoarse privirea către înălțimile turnului.

— *Vă provoc, spuse el. Și cei care nu mă vor înfrunța vor trebui să mi se alăture, după cum cere Tradiția.*

Urmă o tăcere lungă și groasă, provocată de o mulțime de oameni care ascultau cu atenție. În cele din urmă, din vârful turnului, o voce tremurată strigă:

¹Bineînțeles, vrăjitorii se omorau adesea între ei prin mijloace comune, ne-magice, dar așa ceva era permis și asasinarea era considerată o moarte naturală pentru un vrăjitor, (n.a.)

— Arată-ne unde scrie asta, în Tradiție.

— *Eu reprezint Tradiția.*

Se auzi o şușoteală la distanță și apoi aceeași voce strigă:

— Tradiția a murit. Magia pură e mai presus de Tradi...

Propoziția se încheie printr-un urlet, pentru că Abrim își ridicase mâna și trimisese către vorbitor, cu precizie, o rază subțire de lumină verde.

Cam în acest moment Vânturache realizează că își poate mișca singur articulațiile. Pălăria își pierduse deocamdată interesul pentru ei. Privi într-o parte spre Conina. Printr-o înțelegere mută și instantanee ambii înșfăcăară câte un braț de-al lui Nijel, se întoarseră și o luară la fugă, și nu se opriră până nu ajunseră la câteva ziduri distanță de turnul vrăjitorilor. Vânturache fugise așteptându-se în orice clipă să-l plesnească ceva după ceafă. Posibil întreaga lume.

Toți trei aterizară în moloz și rămaseră acolo, gâfâind.

— Nu era nevoie să faceți asta, mormăi Nijel. Mă pregăteam să-i arăt eu lui. Cum o să mai pot acum să...

Se produse o explozie în spatele lor, și acum bucățele de foc multicolor le țipau pe deasupra capetelor, distrugând zidăria. Urmă un sunet ca și cum un dop gigantic ar fi fost scos dintr-o sticlă micuță și apoi o cascadă de râsete care, cumva, nu erau amuzante. Pământul se cutremură.

— Ce se întâmplă? întrebă Conina.

— Război magic, spuse Vânturache.

— Și asta e bine?

— Nu.

— Dar cu siguranță tu vrei ca vrăjitoria să triumfe? spuse Nijel.

Vânturache ridică din umeri și se feri în timp ce un obiect mare și invizibil îi zbură pe deasupra capului, cotcodăcind.

— N-am mai văzut vrăjitori luptându-se, spuse Nijel.

Începu să se cațere pe moloz și protestă atunci când Conina îl trase de un picior.

— Nu cred că e o idee prea bună, spuse ea. Vânturache?

Vrăjitorul scutură din cap muștrător și ridică o pietricică de pe jos. O aruncă deasupra zidului dărăpănat, unde se transformă într-un mic ceainic albastru. Când căzu la pământ se făcu țândări.

— Vrăjile reacționează una la alta. Nu se poate ști ce se va întâmpla.

— Dar suntem în siguranță în spatele zidului? întrebă Conina.

Vânturache se mai însenină puțin.

— Suntem? întrebă el.

— Te întrebam pe tine.

- A. Nu. Nu cred. E doar piatră obișnuită. Cu vraja potrivită... zbang.
- Zbang?
- Corect.
- Atunci n-ar fi mai bine să fugim?
- Merită încercat.

Ajunseră la baza unui alt zid rămas vertical cu câteva secunde înainte ca o bilă aleatoare de foc galben să aterizeze acolo unde stătuseră ei și să transforme locul în ceva cumplit. Toată zona din jurul turnului era o tornadă de aer strălucitor.

- Avem nevoie de un plan, spuse Nijel.
- Putem încerca să fugim din nou, spuse Vânturache.
- Asta nu rezolvă nimic!
- Ba rezolvă majoritatea problemelor, spuse Vânturache.
- Cât de departe trebuie să ajungem ca să fim în afara pericolului? întrebă Conina.

Vânturache riscă o privire după zid.

— Interesantă întrebare filozofică, spuse el. Eu unul am fost până foarte departe, dar n-am ajuns niciodată în afara pericolului.

Conina oftă și privi la o grămadă de moloz din apropiere. Se mai uită o dată. Era ceva ciudat acolo, dar nu își putea da seama ce anume.

— Aș putea să mă arunc asupra lor, spuse Nijel încet și privi pierdut spatele Coninei.

— N-ar ține. Nimic nu ține împotriva magiei. Cu excepția unei magii mai puternice. Și apoi ceea ce bate magia mai puternică e magia și mai puternică și uite așa, din una în alta...

— Zbang? sugeră Nijel.

— S-a mai întâmplat și înainte. A continuat vreme de mii de ani, până când...

— Știi ce e ciudat la grămada aia de pietre? întrebă Conina.

Vânturache se uită la grămadă. Ochii i se încrucișară.

— Adică, în afară de picioare? întrebă el.

Dură câteva minute până îl scoaseră la suprafață pe Calif. Încă mai avea mâinile încheștate pe o sticlă de vin, care era aproape goală. Clipi către ei, recunoscându-i vag.

— Tare, spuse el și după un oarecare efort adăugă, vinul din anul ăsta. Am avut impresia că au căzut pereții pe mine.

— Așa s-a și întâmplat, spuse Vânturache.

— Aha. Așa se explică, deci.

Creozot își concentrează privirea la Conina și după câteva sforțări se

rostogoli pe spate.

— Vai, vai, spuse el, din nou tânăra domniță. Foarte impresionant.

— Ascultă... începu Nijel.

— Părul tău, spuse Califul legănându-se înainte și înapoi, este la fel ca, la fel ca o turmă de capre care pasc pe Muntele Gebra.

— Uite ce e...

— Sâniii tăi sunt aidoma, aidoma, Califul se legănă ușor în lateral și aruncă o privire scurtă și plină de regret către sticla goală, aidoma pepenilor pârguiți din fabuloasele grădini ale răsăritului.

Conina făcu ochii mari...

— Chiar așa sunt?

— Nici nu încape îndoială. Știu eu cum arată pepenii pârguiți. Albe ca spuma mării sunt coapsele tale, care...

— Ăă, nu vă supărați... spuse Nijel tușind cu obrăznicie premeditată.

Creozot se legănă în direcția lui.

— Hmm? întrebă el.

— De unde vin eu, spuse Nijel demn, nu se vorbește în felul acesta cu o domnișoară.

Conina oftă în timp ce Nijel se îngrămădi protector în fața ei. Această afirmație, gândi ea, era absolut adevărată.

— De fapt, spuse el împingându-și bărbia în față, ceea ce o făcu să arate ca o bubiță, mă gândeam...

— Că mai putem dezbate această temă, spuse Vânturache băgându-se în față. Ăă, Domnule, Mărite, trebuie să ieșim de aici. Presupun că știți o cale de ieșire?

— Știi, sunt mii de camere pe-aici, spuse Califul cu un sughiț. N-am mai ieșit pe-afară de ani de zile. Decade chiar. Ioni. De fapt, nu am fost niciodată afară.

Figura îi încremeni, în plin proces de creație.

— Pasărea Timpului mai are, ăă, puțin până să umble și uite! Pasărea e în picioare.

— E o legătoare, bombăni Vânturache.

Creozot se legănă înspre el.

— Vezi tu, Abrim conduce totul. E o muncă foarte grea.

— Momentan, spuse Vânturache, nu are cine știe ce realizări.

— Și noi am cam vrea să scăpăm de aici, spuse Conina, care încă mai răsuca în minte fraza despre capre.

— Iar eu am această legătoare, spuse Nijel, privind către Vânturache.

Creozot îl bătu încet pe mână.

— Foarte frumos, spuse el. Toată lumea ar trebui să aibă un animal de companie.

— Așa că dacă îți amintești cumva să ai niște grajduri pe undeva... îi atrase atenția Vânturache.

— Sute. Posed unii dintre cei mai buni și cei mai... buni cai din lume, spuse Califul ridicând o sprânceană. Sau cel puțin așa mi s-a spus.

— Dar nu cumva știi și unde sunt?

— Nu chiar, recunosc Creozot.

O pulbere magică apărută din senin transformă zidul din apropiere într-o beza din arsenic.

— Cred că ne-ar fi fost cu mult mai bine în văgăuna șarpelui, spuse Vânturache întorcându-se cu spatele.

Creozot aruncă încă o privire plină de regret către sticla goală și oferi:

— Știu unde e un covor zburător.

— Nu, spuse Vânturache ridicând mâinile în semn de protest. Nici nu mă gândesc. Nici vor...

— A fost al bunicului meu...

— Un covor zburător autentic? Întrebă Nijel.

— Ascultă, spuse Vânturache precipitat. Mie mi se face rău numai dacă mă gândesc la înălțimi.

— Da, e foarte, Califul râgâi ușor, autentic. Are un model foarte frumos.

Privi din nou sticla și oftă.

— Era de un albastru plăcut, adăugă el.

— Și nu cumva îți amintești pe unde este? Întrebă Conina încet, ca și cum s-ar fi apropiat cu atenție de un animal sălbatic care s-ar fi putut speria în orice clipă.

— E în trezorerie. Drumul până acolo îl știu. Sunt foarte bogat, după cum știți. Cel puțin așa mi s-a spus.

Își coborî vocea și încercă să-i facă semn cu ochiul Coninei, în final reușindu-i figura cu ambii ochi.

— Am putea să ne așezăm pe covor, spuse el, broboane de sudoare curgându-i pe frunte. Și ai putea să-mi spui o poveste...

Vânturache încercă să urle printre dinții încleștați. Genunchii începeau să-i transpire.

— Nu mă urc pe niciun covor magic, șuieră el. Mi-e frică de pământ.

— Vrei să zici că ți-e frică de înălțime. Și nu te mai prosti.

— Știu eu mai bine ce vreau să spun. Pământul e cel care te omoară.

Bătălia din Al Khali era un nor întunecat în formă de ciocan, în ale cărui adâncimi se auzeau forme ciudate și se vedeau sunete stranii. Ocazionalele ratări vuiau pe deasupra orașului. Acolo unde aterizau lucrurile deveneau... *altfel*.

De exemplu, o mare parte din *soah* se transformase într-o pădure impenetrabilă de gigantice ciuperce galbene. Nimeni nu știa ce efect avusese acest lucru asupra locuitorilor din zonă, cu toate că e posibil ca aceștia să nici nu fi observat schimbarea.

Templul lui Offler, Zeul Crocodil ce patrona orașul, devenise o chestie urâtă și zaharisită ce exista acum în cinci dimensiuni. Dar era în regulă, pentru că o colonie de furnici gigantice tocmai o mâncau.

Pe de altă parte, nu mai rămăseseră foarte mulți oameni care să aprecieze acest manifest împotriva alterării civice necontrolate, pentru că cei mai mulți dintre ei fugeau unde vedeau cu ochii. Acopereau într-un flux continuu câmpiile fertile. Unii se îndreptaseră către bărci, dar această metodă de salvare încetase să mai funcționeze atunci când o mare parte a zonei portuare se transformase într-o mlaștină în care, fără niciun motiv aparent, doi elefanți roz își construiau un cuib.

Dedesubtul străzilor cuprinse de panică, Bagajul înota încetișor de-a lungul unui canal de scurgere. Ceva mai în fața lui un val agitat de mici aligatori, șobolani și țestoase cu cioc păraseau apa, escaladând malul cu frenezie, cu toții mânați de un vag dar absolut corect instinct animal.

Capacul Bagajului era încremenit într-o expresie de hotărâre neclintită. Nu își dorea multe de la viață, cu excepția extincției complete a tuturor celorlalte specii, dar lucrul de care avea nevoie disperată acum era stăpânul său.

Se vedea cu ochiul liber că încăperea era o trezorerie după faptul că era incredibil de goală. Ușile erau scoase din țâțâni. Gratiile fuseseră smulse. O grămadă de cufer devastate zăceau pe podea, ceea ce îl făcu pe Vânturache să se simtă vinovat preț de vreo două secunde și să se întrebe pe unde umblă Bagajul.

Urmă un moment de reculegere, așa cum se întâmplă de obicei atunci când sume impresionante de bani trec în neființă. Nijel umbla de colo colo și împungea cuferele, căutând cu disperare compartimente secrete, conform instrucțiunilor Capitolului Unsprezece.

Conina se aplecă și ridică o mică monedă din aramă.

— Ce oribil, spuse în cele din urmă Vânturache. O trezorerie fără tezaur.

Califul zâmbi.

— Nu vă îngrijorați, spuse el.

— Dar toți banii tăi au fost furați! spuse Conina.

— Cred că servitorii sunt de vină. Foarte neloial din partea lor.

Vânturache îi aruncă o privire ciudată.

— Nu ești îngrijorat?

— Nu prea. N-am cheltuit niciodată nimic. M-am întrebat adesea cum e să fii sărac.

— O să ai marea șansă de a descoperi.

— E nevoie de pregătire specială?

— Vine de la sine, spuse Vânturache. O să te înveți pe parcurs.

Se auzi o explozie îndepărtată și o parte din acoperiș se transformă în jeleu.

— Ăă, nu vă supărați, spuse Nijel, covorul acela...

— Da, spuse Conina, covorul.

Creozot îi oferi fetei un zâmbet binevoitor, puțin cam turmentat.

— A, da. Covorul. Împinge nasul statuii din spatele tău, bijuterie a deșertului de apus cu șolduri ca două piersici.

Conina, roșind, execută acest minor sacrilegiu asupra unei mărețe statui verzi ce îl reprezenta pe Offler, Zeul Crocodil.

Nu se întâmplă nimic. Compartimente secrete eșuară cu asiduitate să se deschidă.

— Ăă. Încearcă mâna stângă.

Ea roti mâna experimental. Creozot se scărpină în cap.

— Poate era mâna dreaptă...

— Eu în locul tău aș încerca să-mi amintesc mai repede, spuse Conina cu severitate, când nici mâna dreaptă nu produse rezultate. N-au mai rămas prea multe chestii de care aș vrea să trag.

— Chestia aia ce e? întrebă Vânturache.

— Dacă nu e coada n-o să scapi ușor de gura mea, spuse Conina dând un șut chestiei.

Se auzi un răget metalic îndepărtat, ca de tigaie în suferință. Statuia se zdruncină. Din perete se auziră câteva cloncăneli și Offler Zeul Crocodil se răsuci zgomotos și greoi într-o parte. În spatele lui se căsca un tunel.

— Bunicul meu a construit asta pentru tezaurul nostru mai special, spuse Creozot. Era foarte... ingenios.

— Dacă vă imaginați că am să pun piciorul acolo... începu Vânturache.

— Dă-te la o parte, spuse Nijel cu un aer superior. O să merg eu primul.

— Ar putea fi capcane, spuse Conina cu îndoială și îi aruncă o privire lui Creozot.

— O, probabil că sunt, gazelă a Paradisului. Nu am mai fost înăuntru de când aveam șase ani. Cred că erau câteva dale pe care nu trebuia să calci.

— Nu-ți face probleme, spuse Nijel în timp ce se chiora prin bezna tunelului. Nu cred că există capcană pe care *eu* să n-o pot depista.

— Ai foarte multă experiență în domeniu, nu-i așa? făcu Vânturache acru.

— Ei bine, știi Capitolul Paisprezece pe dinafară. Și avea și ilustrații, spuse Nijel și dispăru printre umbre.

Așteptară câteva minute în ceea ce ar fi fost o liniște tensionată, dacă din tunel nu s-ar fi auzit icnete înăbușite și ocazionale bufnituri. În cele din urmă, vocea lui Nijel reverberă înspre ei de la distanță:

— Nu e absolut nicio problemă. Am controlat peste tot. E foarte sigur. Cred că s-au tocit sau ceva.

Vânturache și Conina făcură schimb de priviri.

— Nu știe nimic despre capcane, spuse ea. Când aveam cinci ani, tata m-a pus să cobor printr-un pasaj pe care îl construise în mod special ca să mă învețe...

— Dar a ajuns până la capăt, nu-i așa? spuse Vânturache.

Se auzi un sunet de parcă un deget ud ar fi fost plimbat pe marginea unui pahar, amplificat de un miliard de ori, și podeaua începu să se miște.

— Oricum, nu prea avem de ales, adăugă el și intră în tunel.

Ceilalți îl urmară. Mulți dintre cei care îl cunoșteau pe Vânturache ajunseseră să-l considere un fel de canar biped de mină¹ și aveau tendința să presupună că dacă Vânturache era încă în poziție verticală și nu fugea, mai rămânea o speranță.

— Ce amuzant, spuse Creozot. Îmi jefuiesc propriul tezaur. Dacă mă prind pot să mă arunc în văgăuna șarpelui.

— Dar ai putea să te arunci la picioarele tale și să-ți ceri îndurare, spuse Conina măturând cu o privire paranoică pietrele prăfuite.

— A, nu, cred că ar trebui să-mi dau un exemplu ca să îmi fie învățătură de minte.

Se auzi un clinchet deasupra lor. O mică dală se dădu la o parte și un cârlig metalic ruginit coborî încet și cu mișcări zdruncinate. O altă bară scrâșni afară din perete și îl bătu pe umăr pe Vânturache. Pe măsură ce el se răsuci, primul cârlig îi atârână un bilet îngălbenit pe spate și se retrase înspre

¹În regulă. Dar ați înțeles care e ideea. (n.a.)

tavan.

— Ce-a făcut? Ce-a făcut? urlă Vânturache încercând să-și citească de pe umeri.

— Scrie *Dați-mi Șuturi*, spuse Conina.

O bucată de perete alunecă pe lângă vrăjitorul îngrozit. O gheată mare de la capătul unei complicate serii de încheieturi metalice se bălăngăni fără prea multă tragere de inimă și apoi toată șandramaua plesni în dreptul genunchiului.

Cei trei priveră în tăcere. Apoi Conina spuse:

— După câte îmi dau eu seama, avem de-a face cu o minte tulburată.

Vânturache desprinsă cu mare atenție biletul și îi dădu drumul pe jos. Conina își făcu loc pe lângă el și o porni pe culoar cu un aer prudent și furios, iar când o mână metalică pe un arc se întinse deodată și începu să îi facă semne prietenoase ea nu răspunse la salut, ci îi urmări firele încâlcite până când găsi câțiva electrozi corodați într-un mare borcan de sticlă.

— Bunicul tău era un om cu simțul umorului? întrebă ea.

— O, da. Era oricând gata de-o chicoteală, spuse Creozot.

— Bun, spuse Conina.

Împunse cu grijă o dală care, în opinia lui Vânturache, nu se deosebea cu nimic de colegele ei. Generând un mic zgomot trist, ca de arc întins, un pământuf năpârlit ieși din perete la nivelul subrațului.

— Cred că mi-ar fi făcut plăcere să-l cunosc pe bătrânul Calif, spuse ea printre dinți, cu toate că nu mi-aș fi dorit să dau mâna cu el. Ajută-mă cu piciorul ăsta, vrăjitorule.

— Poftim?

Conina îi arătă iritată o ușă de piatră pe jumătate deschisă, la mică distanță în fața lor.

— Vreau să mă uit deasupra ei. Fă-mi o scară din mâini să mă înalț, bine? Cum reușești să fii atât de inutil?

— Când mă fac util mereu dau de bebele, bombăni Vânturache încercând să ignore căldura trupului care se freca de el.

O auzea pe față pipăind deasupra ușii.

— Exact cum mă așteptam, spuse ea.

— Ce e? Cuțite suspendate diabolic, gata să cadă pe noi?

— Nu.

— Un grilaj cu țepi gata să cadă peste...

— E o găleată, spuse Conina pe un ton plat, împingând-o.

— Plină cu otravă încinsă...

— Var alb. O grămadă de var alb, tare și uscat.

Conina sări pe podea.

— Așa era bunicul. Nu ne plictiseam cu el, spuse Creozot.

— Ei bine, eu una m-am săturat, spuse fata cu hotărâre, arătând spre capătul tunelului. Haideți, voi doi.

Mai aveau trei metri până la capăt când Vânturache simți o mișcare prin aerul de deasupra lui. Conina îl lovi în spate, îmbrâncindu-l în camera din față. Se rostogoli când atinse podeaua și ceva îi juli un picior în același moment în care fu asurzit de o bufnitură.

Întregul tavan, un bloc imens de piatră de patru metri grosime, căzuse în tunel.

Vânturache se târî printre norii de praf și cu un deget tremurător pipăi literale de pe dala de piatră.

— *Râzi Și De Asta Dacă-ți Dă Mâna*, citi el.

Se retrase.

— Țsta era bunicul, spuse Creozot fericit, întotdeauna...

Interceptă privirea Coninei, care avea forța unei țevi de plumb, și avu inteligența să tacă din gură.

Nijel apăru printre nori, tușind.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă el. Sunteți teferi? Când am trecut eu prin tunel nu s-a întâmplat așa ceva.

Vânturache se gândi la o replică, dar nu găsi nimic mai bun decât:

— Zău?

Lumina se strecura până în mijlocul încăperii printr-o mică fereastră cu gratii din apropierea tavanului. Nu exista nicio cale de ieșire în afara trecerii prin cele câteva sute de tone de piatră care blocau tunelul, sau ca să punem problema în stil Vânturache, erau fără nicio urmă de îndoială blocați. Vânturache se relaxă un pic.

Cel puțin nu existau dubii cu privire la covorul zburător. Odihnea făcut sul pe un suport înalt din mijlocul camerei. Lângă el se afla o mică lampă cu ulei unsuroasă și – Vânturache miji ochii să vadă mai bine – un mic inel din aur. Vrajitorul oftă zgomotos. O slabă aură octarină învăluia cele trei obiecte, indicând faptul că erau fermecate.

Când Conina derulă covorul căzură pe podea alte câteva mici obiecte, printre care un hering din alamă, o ureche de lemn, câțiva țechini pătrați, și o cutie de plumb care păstra în interior un balon de săpun.

— Ce naiba sunt astea? întrebă Nijel.

— Ei bine, spuse Vânturache, înainte de a încerca să mănânce covorul erau probabil molii.

— Aoleu.

- Asta nu pricepeți voi, spuse Vânturache obosit. Voi credeți că magia e ca o chestie pe care o culegi și o folosești, ca o, ca o...
- Țelină? întrebă Nijel.
- Sticlă de vin? întrebă Califul.
- Cam așa ceva, spuse Vânturache precaut, dar își reveni și continuă: Dar adevărul este, este...
- Altul?
- Seamănă mai mult cu o sticlă de vin? întrebă Califul plin de speranță.
- Magia îi folosește pe oameni, spuse Vânturache grăbit. Te afectează la fel de mult cât o afectezi tu pe ea, sau cam așa ceva. Nu poți umbla cu obiecte magice fără ca lucrul ăsta să te influențeze. Am vrut doar să vă previn.
- Ca o sticlă de vin, spuse Creozot, care...
- ... te bea și ea pe tine, spuse Vânturache. Așa că pentru început lăsați jos lampa aia și inelul și pentru numele zeilor, nu frecați nimic.
- Bunicul meu a construit averea familiei cu ele, spuse Creozot visător. Unchiul lui cel rău l-a încuriat într-o peșteră, așa să știți. A trebuit să se descurce cu ce avea la îndemână. Nu avea nimic pe lume în afară de un covor zburător, o lampă fermecată, un inel fermecat și o grotă plină de bijuterii.
- A pornit de jos, nu-i așa? spuse Vânturache.
- Conina desfășură covorul pe podea. Avea un model complex, cu dragoni aurii pe fond albastru. Erau niște dragoni foarte complicați, cu bărbi lungi, urechi lungi și aripi lungi, și păreau să fie încremeniți în mișcare, prinși în tranzit dintr-o stare în alta, sugerând că războiul care îi țesuse avusese mai multe dimensiuni decât cele trei obișnuite, dar cel mai rău era că dacă priveai covorul suficient de mult timp, modelul devenea unul cu dragoni albaștri pe fond auriu și dacă încercai să vezi ambele versiuni de dragoni în același timp aveai senzația cumplită că ți se scurge creierul prin urechi.
- Vânturache își luă cu mare dificultate privirea de la el, în timp ce o explozie îndepărtată zguduia clădirea.
- Cum funcționează? întrebă el.
- Creozot ridică din umeri.
- Nu l-am folosit niciodată. Presupun că îi spui pur și simplu „sus” și „jos” și lucruri de genul ăsta.
- Ce ziceți de „zboară prin zid”? întrebă Vânturache.
- Toți trei priviră la zidurile înalte, întunecate și mai ales solide ale

încăperii.

— Putem încerca să stăm pe el și să spunem „urcă”, se oferi Nijel. Și după aia, înainte să ne lovim de tavan, putem să spunem, ei bine, „oprește-te”. Se gândi la asta un pic și apoi adăugă: Dacă ăsta o fi cuvântul potrivit.

— Sau „cazi”, spuse Vânturache, sau „coboară”, „dă-ți drumul”, „scufundă-te”. Sau „plonjează”.

— Sau „vrie”, sugeră Conina pesimistă.

— Bineînțeles, spuse Nijel, cu atâta magie plutind pe aici ai putea să încerci s-o folosești cât de cât.

— A... spuse Vânturache și apoi: Păi...

— Pe pălăria ta scrie „văjitor”, spuse Creozot.

— Oricine poate să-și scrie orice pe pălărie, spuse Conina. Nu trebuie să crezi tot ce citești.

— Ia stai puțin, spuse Vânturache înfierbântat.

Stătură puțin.

Stătură încă puțin.

— Vedeți voi, e mai greu decât credeți, spuse el.

— Ce v-am zis? Întrebă Conina. Hai mai bine să scurmăm mortarul cu unghiile.

Vânturache îi făcu semn să tacă, își scoase pălăria, suflă cu importanță praful de pe stea, își puse pălăria la loc, îi ajustă bordura, își suflecă mânecile, își trosni degetele și intră în panică.

În lipsă de altceva mai bun de făcut se sprijini de pietre.

Acestea vibrau. Nu fiindcă le zgâlțâia cineva, ci ca și cum tremuriciul provenea din interiorul peretelui. Era același tip de vibrație pe care o simțise la Universitate cu puțin timp înainte de sosirea magicianului. Era clar că pietrele erau nemulțumite de ceva. Vânturache alunecă pe lângă perete și își puse urechea pe următoarea piatră, care era mai mică și triunghiulară, tăiată astfel încât să astupe un unghi din zid; nu era o piatră mare și deosebită, ci mai degrabă o piatră minusculă, care își făcea datoria cu răbdare pentru binele comun al zidului ca un întreg. Și ea tremura.

— Șșt! spuse Conina.

— Nu aud nimic, spuse Nijel cu voce tare.

Nijel era unul din acei oameni cărora dacă le spui „nu te uita acum”, vor întoarce capul cu viteza unei bufnițe pe o masă rotativă. Aceștia sunt aceiași oameni cărora, când vrei să le arăți, să zicem, un crin imperial aflat lângă ei, se întorc neatenți și pun piciorul jos strivindu-l cu un zgomot trist. Dacă ar fi pierduți în deșert i-ai putea localiza așezând pe nisip ceva mic și

fragil, cum ar fi un vas care a aparținut familiei tale timp de mai multe generații, și apoi așteptând să vezi cum se preface în cioburi.

În sfârșit.

— Asta e ideea! Ce s-a întâmplat cu războiul?

O mică avalanșă de mortar se revărsă din tavan în capul vrăjitorului.

— Se întâmplă ceva cu pietrele, spuse el încet. Încearcă să se elibereze.

— Sunt foarte multe deasupra noastră, observă Creozot.

Se auzi un hârșăit deasupra lor, apoi o rază de lumină pătrunse în interior. Spre mirarea lui Vânturache aceasta nu fu acompaniată de moarte subită prin strivire. Urmă încă o scurgere de silicon și spărtura se mări. Pietrele se desprindeau și cădeau în sus.

— Cred că în acest punct ar merita să încercăm covorul, spuse vrăjitorul.

Peretele de lângă ei se scutură ca un câine și se risipi, tencuiala lui oferindu-i lui Vânturache câteva lovituri puternice pe măsură ce dispărea.

În plină furtună de pietre zburătoare, cei patru se aruncară pe covorul auriu cu albastru.

— Trebuie să ieșim de aici, spuse Nijel confirmându-și reputația de fin observator.

— Țineți-vă bine, spuse Vânturache, am să zic...

— N-ai să zici nimic, îl repezi Conina îngenunchind lângă el. Am să zic eu. În tine n-am încredere.

— Dar...

— Gura, spuse Conina.

Mângâie covorul, și îi porunci:

— Covor - ridică-te!

Urmă o pauză.

— Sus!

— Poate nu înțelege limba, spuse Nijel.

— Urcă. Levitează. Zboară.

— Sau ar putea să reacționeze doar la o anumită voce...

— Gura. Sus!

— Ai încercat deja cu sus. Încearcă ascensiune.

— Sau plutește, spuse Creozot în timp ce câteva tone de dale de piatră îi trecură razant pe lângă cap.

— Dacă ar fi răspuns la cuvintele astea ar fi pornit deja, nu-i așa? spuse Conina.

Aerul din jurul ei era îngroșat de praf de la pietrele zburătoare care se fărâmițau. Fata lovi covorul.

— Ia-o din loc, preș blestemat! Aargh!

O bucată de cornișă îi ciupi umărul. Își frecă iritată zgârietura și se întoarse către Vânturache, care stătea cu genunchii sub bărbie și cu pălăria trasă peste ochi.

— De ce nu funcționează? întrebă ea.

— Nu zici cuvintele potrivite, spuse el.

— Nu înțelege limba?

— Limba n-are a face aici. Ai neglijat ceva fundamental.

— Ei bine?

— Ei bine, ce? pufni Vânturache.

— Ascultă, nu e momentul să faci o criză de orgoliu.

— Atunci mai încearcă, nu mă băga în seamă.

— Fă-l să zboare!

Vânturache își îndesă și mai mult pălăria pe cap.

— Te rog? spuse Conina.

Pălăria se ridică un pic.

— Ți-am fi cu toții recunoscători, spuse Nijel.

— Așa e, întări Creozot.

Pălăria se mai ridică un pic.

— Sunteți absolut siguri de asta? întrebă Vânturache.

— Da!

Vrăjitorul își drese glasul.

— Jos! porunci el.

Covorul se ridică de la pământ și pluti în expectativă, la câțiva metri deasupra prafului.

— Cum ai... începu Conina, dar Nijel o întrerupse:

— Vrăjitorii au cunoștințe despre ocultism, asta trebuie să fie explicația, spuse el. Probabil că e sub o legătoare care îl face să execute opusul oricărei comenzi. Poți să-l faci să urce mai mult?

— Da, dar n-am să-o fac, spuse Vânturache.

Covorul pluti încet înainte și, așa cum se întâmplă de obicei în asemenea momente, o bucată de perete se prăbuși peste locul din care tocmai plecase.

O secundă mai târziu cei patru pluteau în aer liber, lăsând în urma lor furtuna de pietriș.

Palatul se prefăcea singur în bucăți, iar bucățile se roteau în aer ca printr-o pâlnie, asemenea unei erupții vulcanice dată înapoi. Turnul magicienilor dispăruse complet, dar pietrele dansau spre locul unde fusese acesta și...

— Construiesc un alt turn! spuse Nijel.
— Și îl fac din palatul meu, spuse Creozot.
— Pălăria a câștigat, spuse Vânturache. Din cauza asta își construiește propriul turn. E un fel de reacție. Vrăjitorii obișnuiau să construiască turnuri în jurul lor ca cheștiile alea... cum se cheamă cheștiile alea care stau pe fundul râului?

— Broaște.

— Pietre.

— Gangsteri care n-au avut noroc.

— Muște de mătase, la asta mă refeream, spuse Vânturache. Când un vrăjitor se pregătea de luptă, primul lucru pe care-l făcea era să construiască un turn.

— E foarte mare, spuse Nijel.

Vânturache aprobă, sumbru.

— Unde mergem? întrebă Conina.

Vânturache ridică din umeri.

— Cât mai departe.

Zidul exterior al palatului dispăru chiar sub ochii lor. După ce trecură pe deasupra lui începu să se clatine, iar micile cărămizi o porniră săltat spre furtuna de pietre zburătoare ce zumzăiau în jurul turnului cel nou.

În cele din urmă Conina spuse:

— În regulă. Cum ai făcut covorul să zboare? Chiar face opusul a ceea ce îi ceri?

— Nu. Am fost doar atent la anumite detalii fundamentale de aranjare în spațiu.

— Aici m-ai pierdut, recunosc eu.

— Vrei să-ți explic în limbaj ne-vrăjitoresc?

— Da.

— Îl pusesei pe podea cu fața în jos, spuse Vânturache.

Conina rămase nemișcată un timp. Apoi spuse:

— Trebuie să recunosc că e foarte confortabil. E prima dată când zbor cu un covor.

— Și pentru mine e prima dată când pilotez unul, spuse Vânturache încet.

— Te descurci foarte bine, spuse ea.

— Mulțumesc.

— Ziceai că ți-e frică de înălțime.

— Sunt îngrozit.

— Nu o arăți.

— Nu mă gândesc la asta.

Vânturache se întoarce și se uită la turnul din spatele lor. Crescuse destul de mult în ultimul minut, iar vârful îi înflorise într-o complexitate de turnulețe și creneluri. Un roi de țigle pendula deasupra lui, și din când în când câte una plonja spre locul ei, ca o albină ceramică în raid aerian. Turnul era imposibil de înalt – pietrele de la bază ar fi fost strivite fără magia care scăpăra printre ele.

Ei bine, cam asta fusese toată treaba în ceea ce privea magia organizată. Două mii de ani de vrăjitorie pașnică se duseseră pe apa sâmbetei, turnurile se înălțau din nou, și cu toată magia pură care plutea prin aer cineva urma să aibă în mod clar de suferit. Probabil universul. Prea multă magie putea să facă timpul și spațiul să se întoarcă pe dos, ceea ce nu era o veste bună pentru ceva care se obișnuise ca lucruri de genul efectelor să urmeze unor lucruri de genul cauzelor.

Și, desigur, va fi imposibil să le explice toate astea tovarășilor lui. Păreau că nu au astfel de noțiuni; în mod special nu aveau noțiunea de dezastru total. Sufereau de iluzia că s-ar putea face ceva. Păreau pregătiți să construiască lumea așa cum și-o doreau sau să moară încercând, iar problema cu muritul încercând era aceea că mureai încercând.

Toată ideea organizării din vechea Universitate era păstrarea unui fel de pace între vrăjitori, care în mod normal se înțelegeau unii cu alții ca niște mâțe într-un sac. Acum că mânușa fusese aruncată, oricine ar fi încercat să intervină s-ar fi umplut inevitabil de zgârieturi. Nu mai era vorba de magia veche, amabilă și oarecum prostească cu care se obișnuise Discul, ci de război magic strălucitor, alb și fierbinte.

Vânturache nu se prea pricepea la previziuni; de fapt de abia reușea să vadă prezentul. Dar știa cu o certitudine obositoare că într-un moment nu foarte îndepărtat, probabil peste vreo treizeci de secunde, cineva o să spună: „Desigur, se mai poate face ceva, nu-i așa?”

Deșertul trecu pe sub ei, luminat de razele palide ale soarelui care apunea.

— Nu sunt prea multe stele, spuse Nijel. Poate se tem să răsară.

Vânturache privi în sus. În înaltul cerului se vedea o ceață argintie.

— E magia pură care fuge. Atmosfera e saturată. Douăzeci și șapte, douăzeci și opt, douăzeci și...

— Desigur, se mai poate...

— Nu, nu se mai poate, spuse Vânturache pe un ton plat, cu doar o mică notă de satisfacție în voce. Vrăjitorii se vor lupta între ei până când va rămâne un singur învingător. Nu se mai poate face nimic.

— Mi-ar prinde bine ceva de băut, spuse Creozot. Presupun că nu ne putem opri undeva să cumpăr un han?

— Cu ce? întrebă Nijel. Ești sărac, ai și uitat?

— Cu sărăcia mă împac, spuse Califul, cu trezia asta am probleme.

Conina îl împunse ușor în coaste pe Vânturache.

— Tu conduci chestia asta? întrebă ea.

— Nu.

— Păi atunci unde ne duce?

Nijel privi în jos.

— Din câte se vede ne duce înspre Margine. Spre Marea Circulară.

— *Cineva* totuși îl controlează.

Hai salut, spuse o voce prietenoasă în capul lui Vânturache.

Nu ești tot conștiința mea?

Mă simt chiar prost.

Ei bine, îmi pare rău, gândi Vânturache, dar nu e vina mea. Sunt o victimă a circumstanțelor. Nu văd de ce ar trebui să iau toată vina asupra mea.

Pentru că tu ai putea să faci ceva.

Ca de exemplu, ce?

Ai putea să-l distrugi pe magician. Și atunci totul s-ar termina.

Dar nu am nicio șansă.

Măcar ai putea muri încercând. Ar fi preferabil unui război magic.

— Știi ce? Mai taci!

— Ce? întrebă Conina.

— Hm? spuse Vânturache absent.

Se uită prost în jos, la modelul albastru cu auriu, și adăugă:

— Tu pilotezi chestia asta, nu? Prin intermediul meu! Ce șmecherie!

— Ce tot spui acolo?

— A, nimic. Vorbeam singur.

— Eu una cred că ar fi mai bine să aterizăm.

Plutiră spre o plajă în formă de semilună, unde deșertul se întâlnea cu marea. Într-o lumină normală ar fi fost de un alb orbitor, deoarece nisipul era format din miliarde de scoici zdrobite, dar în acest moment al zilei era de un roșu sângerieu și primordial. Stive de lemne eșuate pe mal, sculptate de valuri și albite de soare, stăteau îngrămădite pe țărm ca oasele unor pești străvechi sau ca cea mai mare teighea de accesorii florale din univers. În afară de valuri nimic nu mișca. Erau câteva stânci prin zonă, dar erau încinse ca niște cărămizi de cuptor și nu aveau pe ele niciun fel de moluscă sau creatură marină.

Până și marea părea aridă. Dacă vreun proto-amfibian ar fi descins pe o plajă ca aceasta, ar fi renunțat la idee atunci și acolo, s-ar fi întors în apă și le-ar fi spus tuturor neamurilor lui să uite de picioare că nu merită efortul. Aerul parcă ar fi fost proaspăt scos dintr-un ciorap.

Cu toate acestea, Nijel insistă să facă un foc.

— Ar fi o atmosferă mai intimă, spuse el. Și în afară de asta, ar putea fi monștri pe aici.

Conina privi către micile valuri uleioase, care se rostogoleau pe plajă de parcă încercau fără tragere de inimă să evadeze din mare.

— Unde, acolo? întrebă ea.

— Nu poți ști niciodată.

Vânturache se plimba de colo colo pe malul apei, culegând distrat pietre de pe jos și aruncându-le în mare. Una sau două dintre ele fură aruncate înapoi.

După un timp Conina reuși să aprindă focul, iar lemnul uscat și saturat de sare producea flăcări verzi și albastre ce se unduiau sub o fântână de scânteii. Vrajitorul se așează printre umbrele săltărețe, cu spatele rezemat de o stivă de lemne albite, înfășurat atât de tare într-un nor de pesimism impenetrabil încât până și Creozot încetă să se mai plângă de sete și tăcu din gură.

Conina se trezi după miezul nopții. La orizont se vedea luna urcând pe cer, iar nisipul era acoperit de o ceață răcoroasă. Creozot dormea pe spate și sforăia. Nijel, care teoretic făcea de pază, dormea și el adânc.

Conina rămase nemișcată, cu toate simțurile încordate la maxim, încercând să depisteze ce anume o trezise.

În cele din urmă auzi din nou. Era un mic clinchet timid, care de abia se putea auzi peste plescăiala șoptită a mării.

Se ridică în picioare, sau mai degrabă se undui în poziție verticală ca o meduză fără oase, și luă sabia din mâna lui Nijel, care nu opuse nicio rezistență. Apoi se strecură tiptil prin ceață.

Focul se scufunda în continuare în patul său de cenușă. După un timp Conina se întoarse și, cu câteva zgâlțâieli, îi trezi pe ceilalți doi.

— Imjeseântâmplă?

— Cred că ar trebui să vedeți asta, șopti ea. Cred că poate fi important.

— Am închis și eu ochii o secundă... protestă Nijel.

— Nu contează. Haide.

Creozot privi chiorâș prin tabăra improvizată.

— Unde e băiatul ăla, vrajitorul?

— O să vezi. Și nu faceți gălăgie. Ar putea fi periculos.

Se împleticiră toți trei înspre mare, cufundați în abur până la genunchi.

În cele din urmă Nijel spuse:

— Dar ce pericol...

— Șșt! Auzi?

Nijel ascultă.

— E un fel de clinchet?

— Privește...

Vânturache umbla ca teleghidat pe plajă, cărând cu ambele mâini o piatră mare, rotundă. Trecu pe lângă ei fără niciun cuvânt, privind fix înainte.

Îl urmară de-a lungul plajei răcoroase până când ajunse în dreptul unei zone aride dintre dune, unde se opri și, cu grația unui cal de pluș, lăsă piatra să cadă. Se auzi un clinchet.

Acolo era un cerc larg format din pietre. Doar o mică parte din ele stăteau unele peste altele.

Cei trei se așezară pe jos și continuară să privească.

— E adormit? întrebă Creozot.

Conina aprobă cu o mișcare a capului.

— Ce încearcă să facă?

— Cred că încearcă să construiască un turn.

Vânturache se întoarse împleticindu-se în inelul de pietre și, cu mare grijă, așeză un alt bolovan pe aer. Aceasta căzu.

— Nu e foarte priceput, nu-i așa? spuse Nijel.

— E foarte trist, spuse Creozot.

— Poate că ar trebui să-l trezim, spuse Conina. Numai că eu am auzit că dacă îi trezești pe somnambuli le cad picioarele, sau ceva. Voi ce ziceți?

— Poate fi riscant, cu vrăjitorii, spuse Nijel.

Încercară să se așeze mai comod pe nisipul rece.

— E jalnic, nu-i așa? spuse Creozot. Nici măcar nu e vrăjitor cu adevărat.

Conina și Nijel încercară să-și evite privirile. În cele din urmă băiatul tuși și spuse:

— Știi, eu nu sunt chiar un erou barbar adevărat. Probabil că ai remarcat.

Pentru un timp, priviră către silueta chinuită a lui Vânturache și apoi Conina spuse:

— Dacă tot am ajuns la discuția asta, cred că și eu am unele lipsuri în domeniul coafurilor.

Amândoi îl fixară cu privirea pe somnambul, adânciți în propriile

gânduri și roșii la față, jenându-se unul de celălalt.

Creozot își drese glasul.

— Dacă vă face să vă simțiți mai bine, spuse el, aflați că și eu am uneori impresia că poeziilor mele le lipsește ceva.

Vânturache încercă, cu mare atenție, să echilibreze o piatră mare pe una minusculă. Cea mare căzu, dar el păru satisfăcut de rezultat.

— Din punct de vedere poetic, spuse Conina cu precauție, ce ai putea să spui despre această situație?

Creozot se foi stânjenit.

— Ciudat lucru și viața asta, spuse el.

— Destul de corect.

Nijel se lăsă pe spate și privi în sus către stelele difuze. Apoi se ridică brusc.

— Ați văzut? întrebă el.

— Ce?

— O lumină puternică, un fel de...

Orizontul dinspre miez înflori mut într-o mulțime de culori, care trecură rapid prin tot spectrul convențional înainte de a deveni un octarin strălucitor. Imaginea li se întipări pe retină înainte de a se estompa și de a dispărea complet.

După un timp se auzi un bubuit îndepărtat.

— Un fel de armă magică, spuse Conina clipind.

O rafală de vânt cald ridică ceața și o scurse pe lângă ei.

— Dați-o naibii, spuse Nijel ridicându-se în picioare. Eu mă duc să-l trezesc, chiar dacă asta înseamnă că vom ajunge să-l cărăm în spinare.

Încercă să-l apuce pe Vânturache de umăr când ceva trecu foarte repede și la mare înălțime pe deasupra lor, cu un zgomot ca de stol de rațe îndopate cu oxid de azot. Dispăru în deșertul din spatele lor. Urmară apoi un sunet care ar fi strepezit până și niște dinți falși, o licărire verzuie și o bufnitură.

— Îl trezesc eu, spuse Conina. Tu ia covorul.

Se cățăra peste inelul de pietre și îl apucă pe vrăjitorul adormit de mână, cu blândețe, ceea ce ar fi fost un model perfect de trezire a unui somnambul dacă Vânturache nu ar fi scăpat piatra pe care o căra pe propriul picior.

Deschise ochii.

— Unde sunt? întrebă el.

— Pe plajă. Tocmai... ăă... visai.

Vânturache clipi înspre ceață, înspre cer, înspre cercul din pietre,

înspre Conina, iarăși înspre cercul din pietre, și în final din nou la cer.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

— Un fel de artificii fermecate.

— Aha. Înseamnă că a început.

Leși bălăbănindu-se din cerc, într-un mod care îi sugeră Coninei că s-ar putea să nu se fi trezit pe deplin, și se împletici spre ceea ce mai rămăsese din foc. Făcu doi pași și apoi păru că își amintește ceva.

Privi în jos către picior și spuse:

— Au!

Aproape că ajunsese în dreptul focului când suflul ultimei vrăji se prăvăli peste ei. Fusese ațintită asupra turnului din Al Khali, care era la o distanță de douăzeci de kilometri, așa că își pierduse ceva din forță. Nu mai afecta în mod dramatic natura lucrurilor pe măsură ce trecea pe deasupra dunelor cu un sunet ciudat ca de sorbitură; focul se coloră în roșu și apoi pentru o secundă în verde, una din sandalele lui Nijel se transformă într-un bursuc mic și iritat, și un porumbel își luă zborul din turbanul Califului.

Apoi totul se liniști.

— Ce a fost asta? întrebă Nijel și îi trase un șut bursucului, care îi adulmeca piciorul.

— Hmm? întrebă Vânturache.

— Asta!

— A, asta, spuse Vânturache. Suflul exploziei unei vrăji. Probabil că au țintit turnul din Al Khali.

— Înseamnă că a fost destul de puternică, dacă ne-a afectat până și pe noi, aici.

— Probabil că a fost.

— Măi, ăla era palatul meu, spuse Creozot slăbit. Vreau să zic, știu că era mult, dar era tot ce aveam pe lume.

— Ne pare rău.

— Dar erau și oameni în oraș!

— Probabil că au rămas în viață, spuse Vânturache.

— Bun așa.

— Indiferent ce-or fi acum.

— Ce?

Conina îl apucă de mână.

— Nu țipa la el, spuse ea. Nu e în apele lui.

— A, spuse Creozot indispus, e un progres.

— Aș zice că ești un pic nedrept, protestă Nijel. Adică, totuși m-a scos din văgăuna șarpelui și, ei bine, știe multe...

— Da, vrăjitorii se pricep să te scoată din belelele în care te bagă tot ei, spuse Creozot. Și după aia se așteaptă să le mulțumești.

— A, păi eu cred...

— Trebuia să o spun, spuse Creozot, agitându-și mâinile iritat în vreme ce o altă vrajă lumină dunele în trecerea ei peste deșert.

— Ia uitați-vă la asta! izbucni el. O, știu, e *bine intenționat*. Cu toții sunt bine intenționați. Probabil că sunt de părere că Discul ar fi un loc mai bun dacă ei l-ar conduce. Ascultați-mă pe mine, nu există nimic mai groaznic decât cineva care vrea să facă lumii întregi o favoare. Vrăjitori! La urma urmelor, la ce sunt buni? Vreau să zic, poate cineva să-mi spună un lucru bun făcut vreodată de un vrăjitor?

— Am impresia că ești cam răutăcios, spuse Conina, dar o nuanță din vocea ei sugera că s-ar putea lăsa convinsă.

— Ei bine, mie îmi fac scârbă, spuse Creozot care se simțea extrem de treaz și în consecință extrem de nemulțumit.

— Cred că ne-am simți cu toții mai bine dacă am mai dormi puțin, spuse Nijel cu diplomație. Lucrurile arată întotdeauna mai bine la lumina zilei. Mă rog, aproape întotdeauna.

— Și am un gust oribil în gură, bombăni Creozot hotărât să se agațe de rămășițele mâniei lui.

Conina se întoarse către foc și realizează că peisajul avea o gaură. În formă de Vânturache.

— A plecat!

Vânturache se afla deja la jumătate de kilometru depărtare, deasupra mării întunecate, așezat pe covor în poziția lotusului ca un buddha mânios, iar în mintea lui clocotea o supă de turbare, umilință și furie, garnisită cu consternare.

Nu își dorise niciodată prea multe. Rămăsese în domeniul vrăjitoriei cu toate că nu era foarte priceput, dar măcar se străduise și acum toată lumea conspira împotriva lui. Ei bine, o să le arate el lor. Cine anume erau „lor” și ce anume urma să li se arate erau numai detalii lipsite de importanță.

Întinse mâna și își pipăi pălăria, ceea ce îl făcu să se simtă mai bine, cu toate că ultimii țechini tocmai erau luați de vânt.

Bagajul se confrunta cu propriile probleme. Zona din jurul turnului din Al Khali, aflată sub bombardament magic neconținut, plutea deja sub orizontul realității, acolo unde timpul, spațiul și materia își pierd identitățile separate și încep să-și schimbe hainele între ele. Era imposibil de descris. Uite cam cum arăta.

Arăta ca sunetul pe care îl face un pian la scurt timp după ce e aruncat într-o fântână. Era galben la gust și ca o broboadă¹ la pipăit. Mirosea ca o eclipsă totală de lună. Bineînțeles, în apropierea turnului lucrurile deveneau *într-adevăr* ciudate.

Să te aștepți ca ceva neprotejat să supraviețuiască în acel mediu e ca și cum te-ai aștepta să găsești zăpadă pe o supernovă. Din fericire, Bagajul nu știa acest lucru și se strecură prin vârtej, în timp ce magia sălbatică i se cristaliza pe capac și pe balamale. Era prost dispus, ceea ce, din nou, nu era neobișnuit, și furia năprasnică ce se scurgea spectaculos peste el sub forma unei aure multicolore îi dădea aspectul unui foarte timpuriu amfibian ieșit la mal dintr-o mlaștină în flăcări.

În interiorul turnului aerul era fierbinte și închis. Nu existau nivele intermediare, ci doar niște pasarele pe lângă ziduri, ticsite cu vrăjitori. Spațiul central era o coloană de lumină octarină ce pârlia zgomotos pe măsură ce se alimenta cu putere. La baza turnului stătea Abrim, pietrele octarine de pe pălăria lui strălucind atât de puternic încât arătau mai degrabă ca niște găuri căscate spre un alt univers în care, în ciuda oricărei probabilități, fuseseră fixate în interiorul unui soare.

Vizirul stătea cu mâinile întinse, cu degetele răsfirate, cu ochii închiși, cu gura ca o linie subțire din cauza concentrării, și se străduia să păstreze un echilibru între forțe. În mod normal un vrăjitor putea controla puterea până la limita abilităților sale fizice, dar Abrim învăța repede.

Te transformai în gâtul clepsidrei, în talerul balanței, în chifla din jurul cârnatului.

Și dacă o făceai ca lumea *deveneai* puterea, făcea parte din tine și erai capabil să...

S-a arătat deja că picioarele lui erau la câțiva centimetri deasupra pământului? Picioarele lui erau la câțiva centimetri deasupra pământului.

Abrim își aduna potența pentru o vrajă care urma să brăzdeze cerul și să lovească turnul din Ankh cu forța a mii de diavoli urlători, când cineva ciocăni cu putere în ușă.

Există un clișeu care se cere rostit în astfel de ocazii. Nu contează dacă ușa e un fermoar de cort, o piele de animal ce acoperă intrarea unei iurte, stejar masiv cu grosime de trei centimetri și bătut cu imense ținte de fier ori un dreptunghi placat cu furnir de mahon care are deasupra o oribilă lustră confecționată din mii de bucățele de sticlă colorată și o sonerie care cântă

¹În original Paisley, oraș din sud-vestul Scoției care a dat numele unui tip de țesătură brodată. (n.t.)

aleator douăzeci de șlagăre pe care niciun iubitor al muzicii nu și-ar dori să le asculte nici măcar după cinci ani de privațiuni senzoriale.

Unul dintre vrăjitori se întoarce către altul și întrebă, corespunzător:

— Mă întreb cine o fi, la ora asta târzie din noapte.

Urmă o altă serie de ciocăneli în lemn.

— Nu se poate să fi rămas nimeni în viață pe afară, spuse alt vrăjitor, și o spuse cu nervozitate pentru că dacă excludeai de la bun început varianta că ar putea fi cineva în viață, nu îți mai rămânea decât să suspectezi că probabil era cineva mort.

De data asta, ciocăneala făcu balamalele să zornăie.

— Ar fi bine ca unul din noi să iasă să vadă despre ce-i vorba, spuse primul vrăjitor.

— Așa te vreau!

— A... 'Opa... Bine.

Voluntarul o porni încet prin culoarul scurt de sub arcadă.

— O să mă duc să văd cine e, bine? întrebă el.

— Super.

O siluetă ciudată își croi cu ezitare drum până la ușă. Robele obișnuite nu ofereau destulă protecție în câmpul de înaltă energie din interiorul turnului, așa că deasupra brocartului cu catifea vrăjitorul purta o pelerină groasă, burdușită cu frunze de pomul-ursului¹ și brodată cu amulete de capacitate industrială. Pe pălăria țuguiată își fixase un vizor din sticlă fumurie, iar mănușile din zale extrem de mari pe care le purta sugerau că e implicat într-un joc de baseball la viteze supersonice. Licăririle și pulsațiile actinice provenite din măriștea activitate ce se desfășura în încăperea principală produceau umbre colțuroase în jurul lui pe măsură ce se împleticea către clanță, își trase vizorul peste ochi și întredeschise ușa.

— Nu vrem să cumpărăm niciun fel de... începu el, și ar fi trebuit să își aleagă cu mai multă grijă cuvintele, pentru că acesta îi fu epitaful.

Trecu ceva timp până când colegul său îi remarcă lipsa neîntreruptă și o porni prin pasaj să îl caute. Ușa fusese aruncată în lături, iar infernul taumaturgic de afară se izbea cu virulență de păienjenişul de vrăji care îl ținea la distanță. De fapt, ușa nu fusese dată chiar de perete; vrăjitorul trase

¹Pomul-ursului (*S.aucuparia*) are o prezență importantă în folclorul european. Era considerat fermecat și o bună protecție împotriva forțelor răului. Toiegele druizilor și clarvăzătorilor erau odinioară confecționate din lemnul acestui arbust. Puterile sale erau considerate a transcende simpla protecție, deoarece puteau spori potențialul mistic al celor care îl foloseau. (n.t.)

de ea ca să vadă de ce și scoase un mic strigăt.

Se auzi ceva în spatele lui. Se întoarce.

— Ce... începu el, cu o silabă care nu era cea mai potrivită pentru sfârșitul vieții.

Foarte sus deasupra Mării Circulare, Vânturache se simțea cam fraier.

Ni se întâmplă tuturor, mai devreme sau mai târziu.

De exemplu, într-o cărciumă cineva te bate pe umăr și tu te întorci rapid și pe măsură ce turui o grămadă de cuvinte abuzive, conștientizezi cu încetinitorul că în fața ochilor tăi se află o cataramă ce aparține cuiva care a fost mai degrabă fătat decât născut.

Sau o mașinuță lovește spatele mașinii tale și tu cobori grăbit, cu pumnii strânși, la celălalt șofer care, realizezi după cantitatea de corp pe care o extrage ca prin minune din mașinuța respectivă, stătea de fapt pe bancheta din spate.

Sau, să zicem, îți conduci colegii de răzmeriță către cabina căpitanului și bocăni în ușă cu putere, iar el își scoate capul ăla mare afară și are câte o macetă în fiecare mână și tu îi spui: „Vezi că preluăm corabia, mizerabile, băieții sunt cu mine!” și el întreabă: „Care băieți?” și tu simți deodată un mare gol în spatele tău și spui: „Păi...”

Cu alte cuvinte, este acel sentiment familiar de scufundare în ceva călduț, trăit de oricine a lăsat valurile propriei furii să îl poarte până hăt pe plaja pedepsei și să-l scufunde, ca să folosim o expresie poetică de zi cu zi, în rahat până în gât.

Vânturache era încă supărat și umilit și așa mai departe, dar aceste emoții se mai estompaseră un pic și câte ceva din personalitatea lui obișnuită revenise pe poziții. Nu era foarte mulțumit să se trezească deodată pe câteva fire albastre și aurii în înaltul cerului, deasupra valurilor fosforescente.

Se îndreptase spre Ankh-Morpork. Încercă să-și amintească de ce.

Bineînțeles, acela era locul unde începuse totul. Poate de vină era prezența Universității, atât de încărcată cu magie că parcă ar fi fost o ghiulea pe pătura incontinenței Universului, capabilă să întindă realitatea până la punctul de rupere. Povestea începuse în Ankh, și tot acolo avea să se termine.

Așa cum era, era totuși căminul lui, și îl chema.

După cum s-a mai arătat și înainte, Vânturache părea să aibă printre strămoși niște rozătoare: în vremuri de restriște simțea nevoia de nestăvilite să se ascundă în vizuină.

Lăsa covorul să plutească o vreme pe curenții de aer, în timp ce răsăritul, pe care Creozot l-ar fi descris ca având degețele roz, produse un inel de foc pe marginea Discului. Lumina leneșă se revărsa peste o lume care era în mod subtil diferită.

Vânturache clipi. Era o lumină ciudată. Nu, acum că se gândea mai bine, nu era ciudată ci ciudoasă, ceea ce era cu mult mai ciudat. Era ca și cum ai privi lumea printr-un abur calduț, dar un abur care avea o viață proprie. Dansa și se răspândea și dădea de înțeles că nu e doar o iluzie optică, ci că însăși realitatea era întinsă și încordată ca un balon de cauciuc în care a fost pompăt prea mult gaz.

Fluctuația cea mai mare era în direcția Ankh-Morporkului, unde fulgerele și tornadele de aer torturat indicau faptul că lupta nu încetase. O coloană similară plutea și deasupra Al Khaliului, și Vânturache realiză că mai erau și altele.

Nu se vedea oare un turn și în Quirm, acolo unde Marea Circulară se revărsa în Oceanul Mărginaș? Și se vedeau și altele.

Situația devenise critică. Vrăjitorimea se destrăma. Adio Universitate, Nivele și Ordine; în adâncul sufletelor lor toți vrăjitorii știu că unitatea de bază a vrăjitorimii este un vrăjitor. Turnurile se vor multiplica și se vor lupta până când nu va mai rămâne decât un singur turn, și apoi vrăjitorii se vor lupta între ei până când nu va mai rămâne decât un singur vrăjitor.

Moment în care se va lupta probabil cu sine însuși.

Întregul edificiu care funcționa pentru a menține un echilibru în magie se dezmembra. Lui Vânturache nu-i convenea deloc. El nu fusese niciodată prea bun la magie, dar asta nu conta. Știa unde se încadra. Era chiar la fund, dar măcar avea locul lui. Se uita în sus și vedea toată mașinăria delicată ticăind mai departe cu blândețe, scotocind prin magia naturală generată de rotația Discului.

Ce avusese el fusese nimic, dar era și asta ceva, și acum până și asta îi luaseră.

Vânturache întoarse covorul spre strălucirea îndepărtată a Ankh-Morporkului, o pată luminoasă în soarele dimineții, și o parte din mintea lui care nu avea altceva mai bun de făcut se întrebă de ce strălucea așa de tare. Părea să fie lună plină, și chiar și Vânturache, a cărui expertiză în ce privește natura era cel mult vagă, era sigur că mai fusese lună plină și cu o zi înainte.

Ei bine, nu mai conta. Se săturase. Nu se va mai chinui să înțeleagă nimic de acum înainte. Se ducea acasă.

Numai că vrăjitorii nu se pot duce acasă niciodată.

Aceasta e una din cele mai vechi și mai profunde zicale despre vrăjitori, și faptul că ei n-au prea înțeles ce înseamnă spune multe despre ei. Vrăjitorilor nu le e permis să aibă neveste, dar le e permis să aibă părinți, și mulți dintre ei se întorc în orașul natal de Lăsata Porcului sau în Joia Prăjiturii de Suflet pentru ceva lălăială și pentru sentimentul minunat pe care-l au atunci când toți foștii bătauși din școala primară îi evită grăbiți când îi întâlnesc pe stradă.

E cam ca celălalt proverb pe care n-au reușit să-l înțeleagă vreodată, care spune că nu poți traversa același râu de două ori. Experimentele cu vrăjitori lungi de picioare și râuri micuțe au arătat că poți traversa același râu de treizeci până la treizeci și cinci de ori pe minut.

Vrăjitorilor nu le place prea mult filozofia. Din punctul lor de vedere, atunci când aplauzi cu o singură mână scoți un sunet de genul „apl”.

În acest caz particular, însă, Vânturache nu se putea duce acasă pentru că acel loc nu mai exista. Exista un oraș care încadra râul Ankh, dar pentru Vânturache era total necunoscut; era alb și curat și nu mirosea ca o privată plină cu pești morți.

Ateriză în ceea ce odată fusese Piața Lunilor Sparte și, de asemenea, într-o mică stare de șoc. Acolo erau *fântâni*. Fuseseră fântâni și înainte, desigur, dar alea mai degrabă emanau decât țâșneau și apa lor arăta ca o supă subțiată. Erau și dale de piatră albe ca spuma laptelui, brăzdate de mici vinișoare strălucitoare. Și, cu toate că soarele se vedea la orizont ca o jumătate de portocală, nu prea era nimeni prin zonă. În mod obișnuit Ankhul era foarte aglomerat, culoarea cerului fiind un simplu detaliu de fundal.

Rotocoale mari și unsuroase de fum, generate de aerul fierbinte de deasupra Universității, pluteau în derivă pe deasupra orașului. Era singura mișcare în afară de apa fântânilor.

Vânturache fusese întotdeauna mai degrabă mândru de faptul că se simțea singur, chiar și în orașul supra-aglomerat, dar era cu mult mai rău când se simțea singur de capul lui.

Strânse covorul, îl aruncă pe umăr și o porni pe străzile fantomatice înspre Universitate.

Porțile erau larg deschise. O mare parte a clădirii părea distrusă de ratări și ricoșeuri. Turnul magicienilor, mult prea înalt pentru a fi real, părea să nu aibă nicio zgârietură. Vechiul Turn al Artelor dimpotrivă. Jumătate din magia țintită în turnul vecin părea că ricoșase în el. Unele părți păreau că se topiseră sau o luaseră la fugă, altele bucăți străluceau, altele se cristalizaseră, câteva păreau că se răsuciseră parțial în exteriorul celor

trei dimensiuni. Ți se făcea milă până și de pietre că fuseseră supuse unui asemenea tratament. De fapt, Turnul pășise tot ce se putea păși în afară de prăbușirea efectivă. Arăta atât de distrus încât era posibil ca până și forța gravitațională să-l fi abandonat.

Vânturache oftă și ocoli turnul, îndreptându-se către Bibliotecă.

Către locul unde fusese cândva Biblioteca.

Rămăsese arcada de la ușă, și majoritatea pereților erau încă verticali, dar o foarte mare parte din tavan se prăbușise și totul era înnegrit de cenușă.

Vânturache rămase pe loc și privi îndelung.

Apoi lăsă covorul pe jos și o luă la fugă împiedicându-se de și dând la o parte molozul care bloca parțial cadrul ușii. Simțea prin picioare că pietrele încă mai degajau căldură. Pe ici pe colo rămășițe de rafturi încă mai ardeau mocnit.

Un privitor l-ar fi putut vedea pe Vânturache agitându-se prin mormanul de resturi fumegânde, scurmând disperat printre ele, azvârlind cu mobilă arsă, dislocând bucăți de tavan prăbușit cu o forță nu tocmai supraomenească.

L-ar fi văzut oprindu-se o dată sau de două ori să-și recapete răsuflarea, apoi plonjând din nou, zdrelindu-și mâinile în cioburile de sticlă topită provenite din domul acoperișului. Și ar fi observat că plânge.

În cele din urmă, degetele lui neînfricate atinseră ceva moale și cald.

Vrăjitorul agitat aruncă o bucată de acoperiș carbonizat într-o parte, scormoni printr-o grămadă de țigle prăbușite și privi în jos.

Acolo, pe jumătate strivite sub o grindă, maronii și pârjolite de foc, zăceau niște banane răSCOapte și storcoșite.

Ridică una dintre ele cu mare grijă și o privi, până când îi căzu vârful.

Apoi o mănacă.

— Nu trebuia să-l lăsăm să plece așa, spuse Conina.

— Și cum am fi putut să-l oprim, O, minunată șoimiță cu ochi de porumbel?

— Dar ar putea face o prostie!

— Cred că e foarte probabil, spuse Creozot încântat.

— În timp ce noi facem un lucru tare inteligent rămânând pe o plajă încinsă unde n-avem nimic de mâncat și de băut, nu-i așa?

— Ai putea să-mi spui o poveste, zise Creozot tremurând ușor.

— Mai taci.

Califul își trecu limba peste buze.

— Presupun că o anecdotă scurtă nici nu intră în discuție? șopti el.

Conina oftă.

— Viața înseamnă mai mult decât narațiuni, așa să știi.

— Scuze. Mi-am pierdut firea, pentru o clipă.

Acum că soarele se ridicase în înaltul cerului, plaja de scoici pisate sclipa ca un cristal de sare. Marea nu arăta mai bine la lumina zilei. Se mișca precum uleiul diluat.

Plaja se întindea în ambele direcții, descriind două linii deprimant de plate, și nu conținea nimic altceva în afară de câteva smocuri de iarbă uscată care se hrăneau cu umezeala din aer. Nu era nicăieri nici cea mai mică idee de umbră.

— Uitați cum văd eu lucrurile: asta e o plajă, ceea ce înseamnă că mai devreme sau mai târziu vom descoperi un râu, deci tot ce avem de făcut este să continuăm să mergem într-o direcție.

— Dar cu toate astea, zăpada mea de pe pârtiile Muntelui Eritor, nu știm care e direcția bună.

Nijel oftă și își băgă mâna în geantă.

— Aă, nu vă supărați. Asta folosește la ceva? Am furat-o. Îmi pare rău.

Scoase la iveală lampa care fusese în trezorerie.

— E fermecată, nu-i așa? întrebă el plin de speranță. Am auzit eu despre astea, nu merită să încercăm?

Creozot scutură din cap.

— Dar ai zis că bunicul tău a folosit-o ca să facă avere! spuse Conina.

— O lampă, spuse Califul, a folosit o lampă. Nu lampa asta. Nu, cea adevărată era veche și într-o zi un vânzător ambulant parșiv a venit oferind lămpi noi în schimbul celor vechi și străbunica mea a făcut schimb cu el. Familia a păstrat lampa cea nouă în seif în amintirea ei. O femeie cu adevărat proastă. Bineînțeles că nu funcționează.

— Ai încercat-o?

— Nu, dar nu i-ar fi dat-o dacă era bună de ceva, nu-i așa?

— Freac-o puțin, spuse Conina, nu se poate întâmpla nimic rău.

— Eu nu m-aș risca, îi avertiză Creozot.

Nijel ținea lampa cu multă grijă. Avea un aspect aerodinamic, de parcă fusese construită pentru viteză.

O frecă.

Efectul fu deosebit de neimpresionant.

Se auzi un pocnet slab și un firicel rahitic de fum apărură lângă picioarele lui Nijel. Pe plajă apărură o linie, la câțiva metri distanță de fumul respectiv. Linia se întinse rapid pentru a forma un pătrat, care dispărură repede.

O siluetă ieși din nisip, întinzându-se și mormăind. Purta un turban, un bronz costisitor de solar, un mic medalion din aur, pantaloni scurți și lucioși și pantofi de atletism, cu vârful răsucit.

Spuse:

— Vreau să mă lămuresc. Unde sunt?

Conina își reveni prima.

— Asta e o plajă, spuse ea.

— Mda, spuse duhul. Vroiam să știu care lampă. Și care lume?

— Nu știi?

Creatura luă lampa din mâna moale a lui Nijel.

— A, vechitura asta, spuse el. Lucrez în ture. Două săptămâni în fiecare lună august, dar de obicei nu reușesc să mă eliberez.

— Ai mai multe lămpi? întrebă Nijel.

— Sunt întrucâtva suprasolicitat în lămpi, confirmă duhul. De fapt mă gândeam să mă bag și la inele. Inelele sunt pe val în momentul de față. Piața inelelor e în plină dezvoltare. Ia spuneți, oameni buni, ce pot să fac pentru voi?

Ultima frază fusese rostită pe acel ton autoironic pe care unii îl folosesc în speranța că nu vor mai părea atât de antipatici.

— Noi... începu Conina.

— Eu vreau ceva de băut, izbucni Creozot. Iar tu *ar trebui* să spui că dorința mea e poruncă pentru tine.

— O, în ziua de azi nu se mai zice așa, spuse duhul și produse un pahar, din neant.

Îl oferi lui Creozot, împreună cu un zâmbet strălucitor care dură un foarte mic procent dintr-o secundă.

— Vrem să ne treci peste mare ca să ajungem în Ankh-Morpork, spuse Conina cu hotărâre.

Duhul o privi interzis. Apoi extrase o carte¹ foarte groasă din aer și începu să o consulte.

— E un concept interesant. Te fac o cafea marțea viitoare, bine?

¹Era un dicționar Mitologicus, un instrument de o inegalabilă valoare pentru cei cu afaceri obscure și oculte. Conținea liste cu lucruri care nu există și, într-un mod extrem de semnificativ, nu au importanță. Unele pagini nu puteau fi citite decât după miezul nopții sau doar la iluminări stranii și improbabile. Erau descrise constelații subterane și vinuri încă nefermentate. Pentru oculțiștii care țineau pasul cu descoperirile de ultimă epocă, și care își puteau permite ediția legată în piele de păianjen, era și o ilustrație reprezentând metrul londonez cu cele trei stații pe care nimeni nu îndrăznește să le includă pe hărțile publice. (n.a.)

— Ce faci?

— Sunt cam prea energetic acum.

— *Ești cam prea...?* începu Conina.

— Super, spuse duhul cu sinceritate și se uită la încheietura mâinii. Hei, ia uite cât s-a făcut ceasul!

Dispăru.

Cei trei priviră la lampă într-o liniște semnificativă, și într-un târziu Nijel spuse:

— Ce s-a întâmplat cu tipul grăsan în pantaloni bufanți și cu Mă Supun O Preamărite Stăpân?

Creozot pufni. Tocmai își terminase băutura. Se dovedise a fi apă cu bule în ea și cu gust de fier de călcat încins.

— Eu nu suport așa ceva, izbucni Conina.

Luă lampa din mâna lui Nijel și începu să o frece ca și cum îi părea rău că nu are niște șmirghel la îndemână.

Duhul reapăru într-un alt loc, care și de data asta reuși să se afle la câțiva metri depărtare de explozia firavă și norul de fum obligatoriu.

Acum ținea la ureche o chestie curbată și strălucitoare, și asculta cu atenție. Se uită în grabă la figura supărată a Coninei și reuși să-i sugereze mișcându-și sprâncenele și agitându-și mâna liberă că pentru moment e prins, într-un mod deloc convenabil și inoportun, de anumite probleme care în mod regretabil îl împiedică să îi acorde întreaga sa atenție dar, de îndată ce se va dezbăra de această persoană pisăloagă, ea poate să stea liniștită pentru că dorința ei, care în mod clar era o dorință extraordinară, va fi poruncă pentru el.

— O să zdrobesc lampa, spuse ea încet.

Duhul îi oferă un zâmbet strălucitor și vorbi rapid în obiectul pe care îl strivea între bărbie și umăr:

— Bine. Super. Suntem pe felie, crede-mă. Oamenii tăi să vorbească cu ai mei. Și mergi pe burtă, bine? Pa!

Coborî instrumentul și spuse printre dinți:

— Ce ticălos!

— Serios, am să zdrobesc lampa, spuse Conina.

— Ce lampă e asta? întrebă duhul grăbit.

— Câte ai? întrebă Nijel. Eu credeam că fiecare duh are doar câte o singură lampă.

Duhul îi explică plictisit că de fapt are mai multe lămpi. Avea o lampă mică dar bine poziționată în care locuia în timpul săptămânii, o lampă cochetă la țară, o altă lampă țărănească cu fitil, restaurată cu grijă, într-o

zonă vinicolă neinvadată de turiști, și de curând niște lămpi abandonate în zona docurilor din Ankh-Morpork, cu mare potențial odată ce lumea bună va ajunge și acolo, care vor deveni echivalentul ocult al unei clădiri de birouri cu cramă.

Îl ascultară cu uimire, ca niște pești care nimeriseră din greșeală într-un loc în care se țineau lecții de zbor.

— Cine sunt oamenii tăi cu care trebuie să vorbească ceilalți oameni? întrebă Nijel, care era impresionat, cu toate că nu știa de cine sau de ce.

— De fapt eu încă nu am oamenii mei, spuse duhul și făcu o grimasă cu tendințe vădite de ridicare a colțurilor gurii. Dar în curând o să-i am.

— Tăceți cu toții din gură, spuse Conina cu fermitate, iar *tu* du-ne în Ankh-Morpork.

— Eu dacă aș fi în locul tău, spuse Creozot, așa aș face. Când gura tinerei domnițe arată ca o cutie de scrisori, e mai bine să faci ce îți spune.

Duhul ezită.

— Nu mă prea pricep la transporturi, spuse el.

— Învață, spuse Conina învârtind lampa în mâini.

— Teleportarea îmi dă dureri de cap, spuse duhul cu un aer disperat. Nu vrei mai bine să te fac o caf...

— Bun, asta este, spuse Conina. Trebuie doar să găsec niște bolovani mari și plăți...

— Bine, bine. Țineți-vă de mâini. O să fac tot ce îmi stă în putință, dar asta s-ar putea să fie o mare greșeală.

Astro-filozofii din Krull au reușit la un moment dat să dovedească fără nicio umbră de îndoială că toate locurile sunt de fapt un singur loc și deci că distanța dintre ele e doar o iluzie, dar această noutate a fost jenantă pentru toți filozofii gânditori deoarece, printre altele, nu explica existența semnelor indicatoare. După ani de dispute problema i-a fost pasată lui Cea lîn Sân, despre care se susținea că ar fi cel mai mare filozof al Discului¹, care după un timp de gândire proclamă că e adevărat că toate locurile sunt un singur loc, dar acel loc e *foarte mare*.

Și așa ordinea ocultă a lucrurilor fu reinstaurată. Oricum distanța e un fenomen subiectiv, iar creaturile fermecate o pot ajusta conform nevoilor proprii.

Ceea ce nu înseamnă că sunt și foarte pricepute la asta.

Vânturache zăcea abătut printre rămășițele înnegrite ale Bibliotecii,

¹El așa susținea. (n.a.)

încercând să-și dea seama ce e în neregulă cu ele.

Ei bine, totul, pentru început. Era de neconceput că Biblioteca arse. Fusesse cea mai mare acumulare de magie de pe Disc. Fusesse fundația vrăjitorimii. Fiecare vrajă care fusesse cândva folosită era scrisă pe undeva. Să arzi așa ceva era, era, era...

Nu exista niciun pic de scrum. Erau o mulțime de așchii de lemn, o mulțime de lanțuri, o mulțime de pietre înnegrite, mult deranj. Dar mii de cărți nu ard așa ușor. Ar fi trebuit să lase în urmă rămășițe de coperti și mormane de cenușă. Dar așa ceva nu se vedea nicăieri.

Vânturache scurmă prin moloz cu degetul mare de la picior.

Biblioteca avea o singură ușă. Apoi mai erau pivnițele – vedea în fața ochilor scările sufocate de dărâmături care coborau acolo – dar nu puteai ascunde acolo toate cărțile. Nici nu le puteai teleporta, ar fi opus rezistență unei asemenea forme de magie. Oricine ar fi încercat așa ceva s-ar fi trezit că-și poartă creierii pe dinafara pălăriei.

Deasupra lui se auzi o explozie. Un inel de foc portocaliu apăru cam la jumătatea înălțimii turnului magicianului, urcă rapid și apoi o porni spre Quirm.

Vânturache alunecă de pe scaunul său improvizat și privi în sus, către Turnul Artelor. Avu impresia că și turnul îl privește înapoi. Clădirea nu avea nicio fereastră, dar pentru o clipă avu impresia că deslușește o mișcare printre crenelurile fărâmițate.

Se întrebă cât de vechi era, realmente, turnul. Mai vechi decât Universitatea, cu siguranță. Mai vechi decât orașul care se formase în jurul său ca un morman de bolovani în jurul unui munte. Poate că era mai vechi decât geografia. Pe vremuri continentele erau altfel, cel puțin așa înțelesese Vânturache, dar se amestecaseră între ele găsindu-și poziții mai confortabile, ca niște cățeluși într-un coș. Poate că turnul venise pe valuri de piatră din cu totul altă parte. Poate că fusesse acolo înainte de însăși apariția Discului, dar Vânturache nu vroia să se gândească la asta pentru că ieșeau la iveală întrebări incomode despre cine îl construise și cu ce scop.

Își examinează conștiința.

Aceasta îi spuse: Nu mai am opțiuni. Fă ce vrei.

Vânturache se ridică și își scutură praful și scamele de pe robă, înlăturând și o bună parte din puful roșu de pluș. Își scoase pălăria, încercă preocupat să-i îndrepte țuguiul și apoi și-o puse la loc pe cap.

Apoi o porni nesigur către Turnul Artelor.

Care avea la bază o ușă veche și foarte mică. Nu fu deloc surprins când aceasta se deschise, în timp ce el se apropia.

— Ce loc straniu, spuse Nijel. Pereții ăștia au o curbura ciudată.

— Unde suntem? întrebă Conina.

— Și aș vrea să știu dacă există alcool pe aici, spuse Creozot. Probabil că nu, adăugă tot el.

— Și de ce se clatină? Nu am mai fost niciodată într-un loc cu pereți de metal, spuse Conina și trase aer în piept. Simțiți miros de ulei? adăugă ea cu suspiciune în glas.

Duhul reapăru, numai că de data asta fără fum și fără efectul neașteptat al ușiței cu trapă. Era evident că încearcă să se țină, în limitele politeții, cât mai departe de Conina.

— Toată lumea e bine? se interesă el.

— Suntem în Ankh? întrebă fata. Atunci când ți-am cerut să ne duci acolo speram că ne vei lăsa într-un loc care să aibă și ușă.

— Suntem pe drum, spuse duhul.

— În ce?

Ezitatea duhului îl făcu pe Nijel să ajungă la o concluzie foarte îndepărtată față de punctul de pornire. Privi în jos către lampa din mâinile sale.

O scutură experimental. Podeaua se clatină.

— O, nu, spuse el. Așa ceva e imposibil din punct de vedere fizic.

— Suntem în *lampă*? întrebă Conina.

Podeaua se zgudui din nou în timp ce Nijel încerca să se uite prin gâtul lămpii.

— Nu vă faceți probleme, spuse duhul. Dacă puteți, nici nu vă gândiți la asta.

Le explică – cu toate că „a explica” e o expresie prea pozitivă și în acest caz însemna că nu a reușit să explice nimic – faptul că este posibil să călătorești de la un capăt al lumii la celălalt, într-o mică lampă ținută în mâini de unul dintre ei, lampa mișcându-se tocmai datorită faptului că e susținută de unul din oamenii care se află înăuntrul ei datorită a) faptului că realitatea e de natură fractală ceea ce înseamnă că totul poate fi considerat în interiorul a tot ceea ce rămâne și b) unor relații cu publicul inspirate. Șmecheria se baza pe faptul că legile fizicii nu vor observa anomalia înainte de finalul călătoriei lor.

— În aceste condiții e mai bine să nu ne gândim la asta, bine?

— Așa cum nu ne gândim nici la rinoceri roz, spuse Nijel și apoi râse jenat când ceilalți întoarseră capetele către el.

— E un joc pe care îl jucam mai demult, spuse el și își dresе glasul.

Trebuia să eviți să te gândești la rinoceri roz. Nu zic că era un joc foarte interesant.

Se zgâi din nou prin gâtul lămpii.

— Nu, spuse Conina, nu prea.

— Așa, spuse duhul, vrea cineva o cafea? Niște sunete? Sau vreți să jucăm Căutări Semnificative¹?

— Ceva de băut? întrebă Creozot.

— Vin alb?

— Poșircă.

Duhul păru șocat.

— Vinul roșu face rău...

— ... mai puțin unui port în vreme de furtună, spuse Creozot în grabă.

Chiar și un sauterne². Dar să nu-mi pui umbreluță.

Apoi Califul își aminti că nu așa se vorbește cu un duh.

— Fără umbrelă, în numele celor Cinci Luni ale lui Nasrim. Și fără bucățele de fructe sau măslina sau paie cu burduf sau maimuți ornamentele, îți poruncesc în numele celor Șaptesprezece Meteorii ai lui Sarudin.

— Mie nu-mi plac umbrelele, spuse duhul îmbufnat.

— E cam spartan pe aici, spuse Conina. De ce nu ți-ai pus mobilă?

— Ce nu înțeleg eu, spuse Nijel, este chestia următoare: dacă suntem cu toții în lampa pe care eu o țin în mână, atunci eu cel din lampă țin în mână o lampă mai mică, iar în acea lampă...

Duhul își flutură mâinile grăbit.

— Nu vorbi despre asta, îi ceru el. Te rog.

Fruntea cinstită a lui Nijel se încreți.

— Da, dar sunt mai mulți de eu, sau ce?

— E o chestie ciclică, dar nu mai atrage atenția asupra acestui detaliu, bine? ... Of, la naiba...

Se auzi sunetul neplăcut și subtil al unui univers care tocmai se prinsese care e faza.

În turn era întuneric, un nucleu antic de beznă care fusese acolo de la începuturile timpului, și care nu privea deloc cu ochi buni lumina mai

¹Un joc foarte popular printre zei, semi-zei și alte ființe supranaturale care se simt în largul lor cu întrebări de genul „Care e de fapt treaba?” și „Cum o să se termine totul?” (n.a.)

²Vin alb și dulce din zona Bordeaux, Franța. (n.t.)

tinerică ce își croia loc înăuntru pe lângă Vânturache.

Vrăjitorul simți cum aerul se mișcă în timp ce ușa se închise în spatele lui și întunericul se scurse la loc, umplând atât de bine spațiul unde fusese înainte lumină încât n-ai fi putut să distingi linia de demarcare nici dacă ar mai fi fost lumină.

Interiorul turnului mirosea a vechime, cu o ușoară bănuială de găinaț de corb.

Era nevoie de mult curaj ca să rămâi în acel întuneric. Vânturache nu îl avea dar rămase, oricum.

Ceva începu să-i adulmece pe lângă picioare și Vânturache rămase nemișcat. Singurul motiv pentru care nu se mișca era frica de a nu călca peste ceva mai rău.

Apoi o mână ca o mănușă veche din piele o atinse ușor pe a lui și o voce spuse:

— Uuuk.

Vânturache privi în sus.

Întunericul fu spulberat, o singură dată, de o explozie de lumină, și Vânturache văzu.

Tot turnul era căptușit cu cărți. Erau îngrămădite pe fiecare treaptă a scării spiralate din interior. Stăteau una peste alta pe podea, cu toate că ceva din modul în care erau puse una peste alta sugera că termenul „îmbrățișate” ar fi fost mult mai potrivit. Se cazaseră – bine, se cuibăriseră – pe orice suprafață, oricât de sfărâmicioasă.

Cărțile îl priveau într-un mod care n-avea nicio legătură cu cele șase simțuri convenționale. Cărțile se pricepeau să dezvăluie noi sensuri, nu neapărat prin paginile lor, bineînțeles, și Vânturache înțelese că încercau să-i comunice ceva.

Urmă încă un fulger de lumină. Realiză că e vorba de o vrajă provenită din turnul magicianului, reflectată prin spărtura îndepărtată ce dădea către acoperiș.

Cel puțin reuși să-l identifice pe Codiță, care găfâia la piciorul lui drept. Era o ușurare. Acum, dacă ar fi putut să-și dea seama de unde venea zgomotul moale, alunecos și repetitiv de lângă urechea lui stângă...

Urmă încă un fulger îndatoritor, care îl surprinse privind direct în micuții ochi gălbui ai Patricianului, care zgâria cu răbdare una din fețele borcanului său. Era o încercare plăpândă și lipsită de intenție, de parcă micuța șopârlă nu dorea neapărat să iasă afară ci avea un vag interes în a afla în cât timp se va toci sticla.

Vânturache privi în jos la grămada în formă de pară care era

Bibliotecarul.

— Sunt mii, șopti el și vocea îi fu absorbită de masa de cărți. Cum le-ai adus pe toate aici?

— Uuuk uuuk.

— Ce-au făcut?

— Uuuk, repetă Bibliotecarul mișcându-și coatele în sus și în jos.

— Au zburat?

— Uuuk.

— Pot să facă asta?

— Uuuk, aprobă Bibliotecarul

— Cred că a fost ceva senzațional. Mi-ar plăcea să văd și eu așa ceva într-o zi.

— Uuuk.

Nu toate cărțile supraviețuiseră. Majoritatea grimoarelor importante scăpaseră, dar un ierbar cu șapte volume își pierduse cuprinsul în flăcări și multe trilogii jeleau după câte un volum pierdut. O mulțime de cărți aveau urme de arsuri pe cotor, altele își pierduseră copertile și își târau legăturile în mod neplăcut pe podea.

Un chibrit se aprinse și paginile foșniră speriate pe lângă ziduri. Dar se dovedi a fi doar Bibliotecarul, care aprinsese o lumânare și o pornise târșâindu-și picioarele spre baza unei umbre amenințătoare, destul de mare ca să se cațere pe zgârie-nori. Își sprijinise o masă improvizată de un perete. Era plină de scule misterioase, de ulcele cu adezivi neobișnuiți și conținea și o menghină de legătorie care deja strângea niște pagini dezmembrate. Câteva firicele de foc magic pârâiau printre ele.

Antropoidul împinse lumânarea în mâinile lui Vânturache, luă un bisturiu și o pensetă și se aplecă deasupra cărții tremurătoare. Vrajitorul se făcu alb ca varul.

— Hm, spuse el, ăă, te deranjează dacă plec? Mă ia cu leșin când văd lipici.

Bibliotecarul scutură din cap și întinse absent un deget în direcția unei tăvi cu ustensile.

— Uuuk, ordonă el.

Vânturache încuviință din cap cu un aer sfârșit și supus și îi înmână o foarfecă lungă. Apoi se trase înapoi pe măsură ce câteva pagini deteriorate fură eliberate și căzură pe podea.

— Ce îi faci? reuși el să bâiguie.

— Uuuk.

— O apendictomie, aha.

Antropoidul își întinse degetul din nou, fără să ridice privirea. Vrajitorul pescui un ac și ață de pe tăviță și i le întinse. Se lăsă o liniște întreruptă doar de scrijelitul aței trase prin hârtie, până când Bibliotecarul se îndreptă și spuse:

— Uuuk.

Vânturache își scoase batista și îi tamponă fruntea.

— Uuuk.

— Pentru puțin. O să... se facă bine?

Bibliotecarul dădu din cap în semn că da. Se auzi un oftat ușurat, abia auzit, dinspre cărțile de deasupra.

Vânturache se așeză. Cărțile erau speriate. De fapt, erau îngrozite. Prezența magicianului le îngheța cotoarele, iar încordarea le strângea ca într-o menghină.

— În regulă, bombăni el, dar ce pot eu să fac?

— Uuuk.

Bibliotecarul îi aruncă lui Vânturache o privire care ar fi fost exact ca o privire interogativă aruncată pe deasupra unor ochelari bifocali, dacă ar fi purtat așa ceva, și se întinse după o altă carte deteriorată.

— Vreau să zic, știi că nu mă pricep la magie.

— Uuuk.

— Magia asta de acum e ceva de groază. E chiar marfa originală, din negura vremurilor. Sau cel puțin de la micul dejun.

— Uuuk.

— În cele din urmă va distruge totul, nu?

— Uuuk.

— A venit vremea ca cineva s-o oprească, nu?

— Uuuk.

— Numai că, vezi tu, nu pot fi eu acela. Când am venit aici am crezut că pot face ceva, dar uită-te la turnul ăla! E atât de mare! Cred că rezistă la orice fel de magie! Dacă vrăjitorii cu adevărat puternici nu fac nimic în privința asta, cum aș putea eu să fac ceva?

— Uuuk, aprobă Bibliotecarul în timp ce cosea un cotor fisurat.

— Deci, după cum vezi, de data asta altcineva ar trebui să salveze lumea. Eu nu mă pricep.

Antropoidul aprobă, se întinse și îi ridică pălăria de pe cap.

— Hei!

Bibliotecarul îl ignoră și apucă niște foarfece.

— Ascultă, aia e pălăria mea, dacă nu te superi să nu îndrăznești să faci așa ceva cu pălăria m...

Făcu un salt pe podea și fu răsplătit cu o palmă după ceafă, care l-ar fi uluit dacă ar fi avut timp să se gândească la asta; cu toate că Bibliotecarul se mișca precum un balon, sub pielea aceea supradimensionată se găsea o rețea superbă de oase și mușchi, care ar fi putut trimite un pumn printr-un planșeu dublu de stejar. Să te lovești de brațul Bibliotecarului era ca și cum te-ai fi lovit de o rangă de oțel păroasă. Codiță începu să sară în sus, lătrând agitat.

Vânturache scoase un urllet de furie aspru și intraductibil, ricoșă din perete, apucă o piatră căzută ca pe o bătă primitivă, se împinse înaintea și se opri ca străfulgerat.

Bibliotecarul stătea ghemuit în mijlocul încăperii cu foarfecele atingând – dar netăind încă – pălăria.

Și rânjea la Vânturache.

Preț de câteva secunde rămaseră încremeniți ca într-un tablou. Apoi antropoidul lăsă foarfecele să-i cadă din mână, înlătură câteva scame imaginare de pe pălărie, îi îndreptă țuguilul și o puse la loc pe capul lui Vânturache.

Câteva momente de șoc mai târziu, Vânturache realizează că ținea în mâna întinsă un pietroi foarte mare și extrem de greu. Reuși cu greu să îl împingă într-o parte, înainte ca acesta să-și revină și să-și amintească să-i cadă pe picior.

— Am înțeles, spuse el sprijinindu-se de perete și frecându-și coatele. Și asta ar trebui să îmi spună ceva, nu-i așa? O lecție de morală, hai să-l facem pe Vânturache să își dea seama pentru ce este cu adevărat pregătit să lupte. Așa? Ei bine, a fost un truc ieftin. Am noutăți pentru tine. Dacă îți imaginezi că a funcționat... apucă de bordura pălăriei – dacă îți imaginezi că a funcționat. Dacă îți imaginezi că eu am. Ai să-ți imaginezi altceva. Ascultă, asta. Dacă îți imaginezi.

Vocea i se poticni în tăcere. Apoi ridică din umeri.

— În regulă. Dar dacă tragem linie, ce pot eu să fac?

Bibliotecarul îi răspunse cu un gest expansiv care indica, la fel de clar de parcă ar fi spus „uuu”, faptul că Vânturache era un vrăjitor care avea o pălărie, o bibliotecă plină cu cărți fermecate și un turn. Ceea ce putea fi considerat totalul a ceea ce îi era necesar unui practicant al vrăjitoriei. Un antropoid, un mic terier cu respirație urâtă și o șopârlă într-un borcan erau suplimente opționale.

Vânturache simți o ușoară presiune pe picior. Codiță, care avea tendința de a rămâne puțin în urma evenimentelor, își înfipsea gingiile lipsite de dinți în gheata lui Vânturache și o sugea cu sălbăticie.

Vrăjitorul apucă micul câine de ceafă și de ciotul sârmos pe care în lipsa unui cuvânt mai bun îl vom numi coadă, și îl dădu la o parte cu blândețe.

— În regulă, spuse el. Ar fi bine să-mi spuneți ce s-a întâmplat pe aici.

De pe Munții Corăbiei, care tronau deasupra vastei și răcoroasei Câmpii Sto în mijlocul căreia Ankh-Morporkul zăcea împrăștiat ca o pungă cu legume scăpată pe jos, priveliștea era impresionantă. Rateurile și ricoșeurile bătlăiei magice se estindeau în afară și în sus, într-un nor sferic în inima căruia sclipeau luminițe stranii.

Drumurile ce duceau în afara orașului erau ticsite cu refugiați și toate hanurile și cârciumile de la marginea drumului erau pline ochi. De fapt, aproape toate.

Nimeni nu părea că vrea să se oprească la berăria mai degrabă plăcută de pe marginea drumului înspre Quirm, cuibărită printre copaci. Nu că le-ar fi fost teamă să intre, doar că pentru moment nu li se permitea să o remarce.

Cam la o jumătate de kilometru depărtare se produse o turbulență în aer și trei siluete căzură din neant, într-o tufă de levănțică.

Rămaseră întinse pe spate, inerte în bătaia soarelui, printre ramurile rupte și parfumate, până când sănătatea mintală le reveni. Apoi una din siluete întrebă:

— Unde presupuneți că ne aflăm?

— Miroase ca un sertar de lenjerie intimă, spuse Conina.

— Nu al meu, spuse Nijel ferm.

Se ridică încet în picioare și întrebă:

— A văzut cineva lampa?

— Uit-o. Probabil că a fost vândută unui constructor de crame.

Nijel greblă cu mâna crengile de levănțică până când descoperi ceva mic și metalic.

— Am găsit-o! declară el.

— N-o freca! strigară ceilalți doi la unison.

Era prea târziu, oricum, dar nu mai conta pentru că tot ce se întâmplă după ce Nijel îi dădu cu grijă un lustru fu apariția unor mici litere din fum roșu.

— „Bună”, citi Nijel cu glas tare, „nu stinge lampa pentru că patronajul tău e important pentru noi. Te rugăm pune-ți o dorință după semnalul sonor, și în cel mai scurt timp aceasta va fi poruncă pentru noi. Între timp îți dorim o eternitate plăcută”. Adăugă: Știți, eu cred că se ia cam prea în

serios.

Conina nu spuse nimic. Privea peste câmpuri la furtuna de magie în plin clocot. Ocazional, bucăți de furtună se desprindeau și plecau către un turn îndepărtat. Pe față o trecu un fior, în ciuda temperaturii ridicate a zilei.

— Trebuie să ajungem acolo cât mai repede, spuse ea. E foarte important.

— De ce? întrebă Creozot.

Un singur pahar de vin nu îi readusese buna dispoziție caracteristică.

Conina deschise gura și – în mod total atipic – o închise la loc. Nu le putea explica faptul că fiecare genă din corpul ei o trăgea înainte, spunându-i că ar trebui să se implice; viziuni cu săbii și lanțuri cu bile metalice la capăt invadeau saloanele de frumusețe din subconștientul ei.

Nijel pe de altă parte nu simțea o astfel de chemare. Singurul lucru care îl mâna înainte era imaginația, și avea destulă pentru a ține pe linia de plutire o galeră de război de dimensiuni potrivite. Privi înspre oraș cu ceea ce ar fi fost, dacă ar fi avut bărbie, o expresie de hotărâre bărbătească.

Creozot realizează că e în minoritate.

— Au de băut acolo? întrebă el.

— Grămezi, spuse Nijel.

— Pentru început e bine, se înduplecă Creozot. În regulă, condu-ne, O, fiică cu sânii ca două piersici a...

— Și fără poezie.

Se descâlciră din tufiș și o porniră în josul dealului până ajunseră la drumul care, puțin mai încolo, trecea și prin dreptul tavernei menționate anterior sau, așa cum insista să-i spună Creozot, a caravanseraului.

Ezitară un pic la intrare. Clădirea nu părea ospitalieră cu vizitatorii. Dar Conina, care prin educație și selecție naturală avea tendința să folosească intrările din spate, găsi patru cai priponiți în curte.

Îi examină cu atenție.

— Asta se poate numi furt, spuse Nijel răspicat.

Conina deschise gura pentru a fi de acord, dar îi alunecă de pe buze cuvintele:

— Și de ce nu?

— Poate că ar trebui să lăsăm niște bani... sugeră Nijel.

— Nu te uita la mine, spuse Creozot.

— ... sau poate să scriem un bilet și să-l lăsăm sub căpăstru. Sau ceva.

Nu credeți?

Ca răspuns Conina încălecă pe cel mai mare cal, care după aspect părea că aparținea unui soldat. Armament de tot felul atârna pe el.

Creozot se urcă cu greu pe al doilea cal, un exemplar maroniu-roșcat cam îndărătnic, și oftă.

— Iar arată ca o cutie de scrisori, spuse el. Mai bine fac ce îmi spune.

Nijel privi suspicios cei doi cai rămași. Unul dintre ei era foarte mare și extrem de alb, dar nu albul acela murdar pe care mai toți caii reușesc să îl aibă, ci un alb translucid ca de fildeș pe care Nijel simți nevoia să-l asocieze cu un giulgiu. De asemenea, acel cal îi dădea impresia că e mai inteligent decât el.

Îl alese pe celălalt. Era cam subțirel, dar docil, așa că reuși să încalece după numai două încercări.

Porniră la drum.

Sunetul de copite îndepărtându-se se auzi estompat în lumina slabă din interiorul cârciumii. Hangiul se deplasa ca prin vis. Era conștient de faptul că avea clienți, chiar și vorbise cu ei, îi și vedea stând în jurul unei mese lângă foc, dar dacă l-ai fi întrebat cu *cine* a vorbit și *ce* a văzut nu ar fi fost capabil să spună. Asta se întâmpla deoarece creierul uman se pricepe de minune să se apere de lucrurile pe care nu vrea să le știe. Iar în acele momente creierul lui ar fi putut proteja și un seif bancar.

Și băuturile! De unele nici nu auzise, dar sticle ciudate tot apăreau pe policioara de deasupra butoaielor cu bere. Problema era că oricât de tare încerca să se gândească la asta, gândurile pur și simplu i se evaporau.

Siluețele din jurul mesei priviră peste cărțile de joc din mâinile lor.

Una dintre ele ridică o palmă. E atașată de braț și are cinci degete, își spuse hangiul. Deci, trebuie să fie o palmă.

Unul din lucrurile pe care creierul hangiului nu le putea respinge era sunetul vocilor.

Aceasta suna de parcă cineva lovea o piatră cu un sul de plăci de plumb.

PERSOANĂ DE LA BAR.

Hangiul mârâi slăbit. Sulițele fierbinți ale terorii topeau încet dar susținut ușa metalică a minții lui.

IA SĂ VEDEM. ASTA ESTE O... MAI SPUNE-MI ÎNCĂ O DATĂ CUM SE NUMEȘTE.

— O Bloody Mary.

Vocea *asta* făcea ca o simplă comandă de băutură să sune ca începutul ostilităților.

— A, DA. ȘI...

— *Eu am băut un lapte de pasăre, mic*, spuse Ciuma.

— LAPTE DE PASĂRE.

— *Cu o cireaşă înăuntru.*

— BUN, mişti vocea puternică. IAR PENTRU MINE O CARAFĂ MICĂ DE VIN ŞI, vorbitorul privi de-a lungul mesei către cel de-al patrulea membru al cvartetului şi oftă, AR FI BINE SĂ MAI ADUCI UN BOL CU ALUNE.

La aproximativ trei sute de metri în josul drumului, hoţii de cai încercau să facă faţă unei noi experienţe.

— E cu siguranţă o călătorie lină, reuşi Nijel într-un sfârşit.

— Iar priveliştea... priveliştea e de-a dreptul minunată, spuse Califul, vocea pierzându-i-se în curentul de aer.

— Dar mă întreb, spuse Nijel, dacă am făcut ceea ce trebuia.

— Ne deplasăm, nu-i așa? se răsti Conina. Nu fi meschin.

— Da, numai că să priveşti norii cumulus *de deasupra* este cam...

— Taci.

— Scuze.

— Oricum, aştia sunt stratus. Strato-cumulus, cel mult.

— Bine, spuse Nijel trist.

— E vreo diferenţă? întrebă Creozot care zăcea întins pe gâtul calului, cu ochii închişi.

— Cam de trei sute de metri.

— A...

— S-ar putea două sute cincizeci, cedă Conina.

— Aha...

Turnul magicianului tremura. Fumul colorat se răsucea prin camerele lui ermetice şi prin coridoarele strălucitoare. În camera mare din vârf, unde aerul era gros şi unsuros şi avea gust de tablă încinsă, mulţi vrăjitori leşinaseră din pricina efortului mental al luptei. Dar mai rămăseseră destui. Stăteau aşezaţi într-un cerc larg, concentrându-se.

Era aproape posibil să vezi cum scânteiază aerul datorită magiei brute ce ieşea cu forţă din vârful toiaşului lui Monedă şi intra în centrul octogramei.

Forme de pe altă lume se iviră pentru o clipă şi apoi dispărură. Însăşi urzeala realităţii era trecută prin tocător.

Cartoforescu se cutremură, şi îşi întoarse privirea ca nu cumva să vadă ceva ce nu putea ignora. Vrăjitorii de rang înalt care supravieţuiseră aveau în faţa lor o machetă a Discului, care plutea pe aer. Atunci când

Cartoforescu o privi din nou, micuța licărire roșie din dreptul orașului Quirm pâlpâi și se stinse.

Aerul trosni.

— S-a dus și Quirm, murmură Cartoforescu.

— A mai rămas doar Al Khali, spuse unul dintre ceilalți.

— E o forță inteligentă acolo.

Cartoforescu încuviință, sumbru. Îi plăcea mult Quirmul, care era... care fusese un oraș mic și plăcut de la țărmul Oceanului Mărginaș.

Își aminti ca prin ceață că fusese acolo când era copil. Pentru o clipă privi cu nostalgie în trecut. Își amintea trandafirii sălbatici care umpleau cu parfumul lor străzile în pantă, pavate cu piatră cubică.

— Parcă creșteau din ziduri, spuse el cu glas tare. Roz. Erau roz.

Ceilalți vrăjitori îl priviră uimiți. Unul sau doi dintre ei, pe care paranoia îi afecta mai mult decât pe vrăjitorii normali, priviră cu suspiciune la pereți.

— Te simți bine? întrebă unul din ei.

— Ce? A, da, iertați-mă, eram cu gândul aiurea.

Se întoarse spre Monedă, care stătea într-o parte a cercului cu toiagul pe genunchi. Părea că doarme. Poate că asta și făcea. Dar Cartoforescu știa, în adâncul sufletului său chinuit, că toiagul nu doarme. Îl privea și îi încerca mintea.

Știa. Știa chiar și despre trandafirii roz.

— Nu am dorit niciodată asta, spuse el moale. Tot ce vroiam era un pic de respect.

— Ești sigur că nu ai nimic?

Cartoforescu încuviință încet din cap. Pe măsură ce colegii săi își reluară concentrarea, el îi privi cu coada ochiului.

Într-un fel sau altul, toți vechii lui prieteni dispăruseră. Bine, nu erau chiar prieteni. Vrăjitorii nu aveau prieteni, cel puțin nu printre ceilalți vrăjitori. Avea nevoie de un alt cuvânt. A, da, ăsta era. *Dușmani*. Dar fuseseră niște dușmani cu bun simț. Adevărați domni. Spuma profesiei lor. Nu ca oamenii ăștia care avansaseră în breaslă de când apăruse magicianul.

În afară de spumă, mai plutesc și alte chestii la suprafață, reflectă cu tristețe.

Își întoarse atenția către Al Khali, iscodind cu mintea, știind că și vrăjitorii de acolo făceau același lucru, în căutarea unui punct de slăbiciune.

Gândi: oare eu sunt un punct de slăbiciune? Zinc a încercat să-mi spună ceva. Era ceva în legătură cu toiagul. Omul trebuie să se sprijine pe toiag, nu invers... îl manevrează, îl conduce... îmi doresc să-l fi ascultat pe

Zinc... asta e o greșeală. Sunt un punct slab...

Încercă din nou, ridicându-se pe valurile puterii, lăsându-le să-l ducă în turnul inamic. Chiar și Abrim se folosea de magia pură. Cartoforescu se undui o dată cu valul, insinuându-se pe lângă barierele ridicate împotriva lui.

Imaginea turnului din Al Kahli îi apăru, se focaliză...

... Bagajul tropăia de-a lungul coridoarelor strălucitoare. Acum era deosebit de mânios. Fusese trezit din hibernare, fusese respins, fusese pentru scurt timp atacat de o varietate de forme de viață mitologice și actualmente dispărute, îl durea capul, iar acum, pe când intra în Sala Mare, detectă pălăria. Pălăria aceea oribilă, cauza tuturor suferințelor sale. Avansă hotărât...

Cartoforescu, încercând rezistența minții lui Abrim, simți că atenția acestuia fluctuează. Pentru moment văzu prin ochii inamicului, văzu o cutie tropăind pe pietre. Pentru o secundă Abrim încercă să-și mute atenția și în acel moment, la fel de incapabil să se opună instinctului ca o pisică ce nu poate rezista atunci când vede ceva mic și chițăitor alergând pe podea, Cartoforescu lovi.

Nu foarte tare. Nu era nevoie. Minteia lui Abrim încerca să echilibreze și să canalizeze niște forțe uriașe, și nu era nevoie de o lovitură prea puternică pentru ca poziția să-i fie năruită.

Abrim întinse mâinile ca să spulbere Bagajul, scoase un început de strigăt și implodă.

Vrăjitorii din jurul lui crezură că văd cum, într-o fracțiune de secundă, vizirul devine imposibil de mic și dispare lăsând în urmă o imagine reziduală neagră...

Cei mai deștepți dintre ei o rupseră la fugă...

Iar magia pe care Abrim o controlase se revărsă înapoi, și dintr-o suflare rupse pălăria în bucăți și spulberă toate nivelele inferioare ale turnului și o mare parte din ceea ce mai rămăsese din oraș.

Atât de mulți vrăjitori din Ankh se concentraseră asupra pălăriei încât, prin simpatie, unda de șoc îi împrăstie prin cameră. Cartoforescu se trezi întins pe spate, cu pălăria peste ochi.

Îl ridicară de pe jos și îl scuturară de praf și îl duseră în urale – cu toate că unii vrăjitori mai bătrâni disprețuiau uralele – până în fața lui Monedă și a toiașului. Dar el părea că nici nu băga de seamă.

Se uită la băiat fără să-l vadă, și apoi își duse mâinile la urechi.

— Nu-i auziți? întrebă el.

Vrăjitorii tăcură. Cartoforescu încă mai avea putere și tonul vocii lui ar

fi acoperit o furtună. Ochii lui Monedă străluciră.

— Nu aud nimic, spuse el.

Cartoforescu se întoarse către ceilalți vrăjitori.

— Nici voi nu-i auziți?

Ei scuturară capetele. Unul întrebă:

— Ce să auzim, frate?

Cartoforescu zâmbi un zâmbet larg, de om nebun. Chiar și Monedă făcu un pas înapoi.

— O să-i auziți în curând. Ați dat un semnal. O să-i auziți cu toții. Dar nu o să-i auziți prea mult.

Îi dădu la o parte pe vrăjitorii mai tineri care îl țineau de brațe și se apropie de Monedă.

— Torni magie pură în lume, dar împreună cu ea mai vin și alte chestii, spuse el. Și alții le-au mai dat căi de acces, dar tu le-ai făcut un *bulevard*.

Țâșni înainte și înșfăcă toiagul negru din mâna lui Monedă, apoi îl ridică în aer ca să-l zdrobească de perete.

Înțepeni atunci când toiagul ripostă. Pielea începu să i se bășice.

Majoritatea vrăjitorilor reușiră să-și întoarcă capetele. Câțiva însă – și mereu sunt unii dinăștia – priviră cu fascinație obscenă.

Monedă privi și el. Ochii lui se măriră de uimire. Una din mâini i se ridică la gură. Încercă să se tragă înapoi. Nu reuși.

— *Ăștia* sunt cumulus.

— Minunat, spuse Nijel pierit.

NU SE PUNE PROBLEMA DE GREUTATE. ARMĂSARUL MEU A CĂRAT ARMATE ÎNTREGI. ARMĂSARUL MEU A CĂRAT ORAȘE. MDA, LE-A CĂRAT PE TOATE ATUNCI CÂND LE-A VENIT VREMEA, spuse Moartea. DAR NU O SĂ VĂ CARE PE VOI TREI.

— De ce nu?

E VORBA DE CUM AR ARĂTA.

— Și tare bine o să arate așa, nu? spuse Războiul iritat. Călărețul și Cei Trei Pietoni ai Apocalipsei.

— *Poate îi rogi să ne aștepte*, spuse Ciuma, vocea lui sunând ca ceva care se scurge de pe fundul unui sicriu.

AM TREBURI CARE MĂ AȘTEAPTĂ, spuse Moartea. SUNT SIGUR CĂ VĂ VEȚI DESCURCA. ÎNTOTDEAUNA VĂ DESCURCAȚI.

Războiul privi calul ce se îndepărta.

— Uneori mă enervează la culme. De ce trebuie să aibă el întotdeauna

ultimul cuvânt? întrebă el.

— *Cred că e puterea obișnuinței.*

Se întoarseră în cârciumă. Un timp niciunul din ei nu vorbi, și apoi Războiul spuse:

— Unde e Foametea?

— *Caută bucătăria.*

— Aha.

Războiul își mișcă un picior blindat prin praful tavernei și se gândi la distanța care îl despărțea de Ankh. Era o după-amiază foarte fierbinte. Apocalipsa putea să mai aștepte.

— Mai luăm un rând? sugeră el.

— *Avem timp?* întrebă Ciuma. *Credeam că suntem așteptați. Adică, n-aș vrea să-i dezamăgesc pe oamenii ăia.*

— Mai avem timp pentru una mică. Sunt sigur, insistă Războiul. Ceasurile din berării nu funcționează niciodată ca lumea. Avem destul timp. Avem tot timpul din lume.

Cartoforescu se prăbuși cu zgomot pe podeaua albă și strălucitoare. Toiagul se rostogoli din mâinile lui și se îndreptă în sus.

Monedă împinse corpul inert cu piciorul.

— L-am avertizat, spuse el. I-am zis ce se va întâmpla dacă îl va atinge din nou. Cum adică *îi vom auzi?*

Urmă o epidemie de tuse și foarte multă examinare de unghii.

— Ce a vrut să spună? întrebă Monedă.

Ovin Hachițian, lector al Tradiției, descoperi încă o dată că vrăjitorii din jurul lui se împrăștiau ca ceața dimineții. Fără să se miște de pe loc, părea că făcuse un pas în față. Ochii lui se răsuceau înainte și înapoi ca niște animale încolțite.

— *Ăă*, spuse el și își flutură cu timiditate mâinile subțiri. Lumea, vezi tu, adică, realitatea în care trăim, de fapt, poate fi văzută, într-un anume fel de a vorbi, ca o bandă de cauciuc.

Ezită, conștient de faptul că fraza nu va figura vreodată într-o antologie de citate celebre.

— Adică, adăugă el grăbit, e distorsionată, of, *expandată* de prezența magiei indiferent de concentrație, și dacă pot să atrag atenția asupra unui lucru aici, prea multă magie, potențial, dacă e adunată într-un singur punct, forțează realitatea noastră să o ia în jos, cu toate că nu trebuie să luăm acest termen *ad literam* (pentru că nu încerc să sugerez dimensiunea fizică) și există un postulat care spune că o suficientă practicare a magiei poate, ca să

zicem așa, hm, să străpungă realitatea în punctul ei cel mai scăzut și probabil să ofere o cale locuitorilor sau, dacă mi se permite să folosesc un termen mai precis, *rezidenților* din planul inferior (care e denumit de cei cu gura mai slobodă Dimensiunile Subterane) care, probabil din cauza diferențelor de nivel energetic, sunt atrași în mod natural de lumina din această lume. Din lumea noastră.

Urmă pauza tipică ce succeda de obicei discursurile lui Hachițian, în care toată lumea insera mental virgulele și punea cap la cap fragmentele de frază.

Buzele lui Monedă se mișcă pe tăcute un timp.

— Vrei să spui că magia atrage aceste creaturi? întrebă el în cele din urmă.

Acum vocea lui era complet schimbată. Îi lipsea tăișul anterior. Toiaagul stătea suspendat în aer deasupra corpului întins al lui Cartoforescu, rotindu-se încet. Ochiul fiecărui vrăjitor din încăperea îl fixau.

— Așa se pare, spuse Hachițian. Cei care studiază asemenea lucruri spun că prezența lor e precedată de un susur găjâit.

Monedă îl privi nelămurit.

— Bâzâie, spuse amabil unul dintre ceilalți vrăjitori.

Băiatul îngenunche și îl privi pe Cartoforescu îndeaproape.

— Nu mișcă deloc, spuse el precaut. I se întâmplă ceva rău?

— Se prea poate, spuse Hachițian cu băgare de seamă. E mort.

— Mi-aș dori să nu fie.

— E o dorință, bănuiesc, pe care și el o împărtășește.

— Dar eu pot să-l ajut, spuse Monedă.

Își întinse mâinile și toiaagul pluti către ele. Dacă ar fi avut o față, pe ea s-ar fi citit un zâmbet afectuos.

Când Monedă vorbi din nou, vocea lui avea un ton distant și rece, de parcă s-ar fi auzit dintr-o cameră cu pereți de metal.

— Dacă eșecul nu ar fi pedepsit, succesul nu ar mai fi un premiu.

— Poftim? întrebă Hachițian. Nu am înțeles.

Monedă se întoarse pe călcâie și se duse repede înapoi către scaun.

— Noi nu ne putem teme de nimic, spuse el mai mult ca o poruncă. Ce e cu aceste Dimensiuni Subterane? Dacă ne deranjează o să le dăm afară! Un vrăjitor adevărat nu se teme de nimic! De nimic!

Printr-o smucitură se ridică în picioare și veni lângă modelul Discului. Imaginea era perfectă în cele mai mici amănunte, avea până și o fantomă a Marelui A'Tuin plutind încet prin adâncimile interstelare, la câțiva centimetri deasupra podelei.

Monedă își trecu mâna prin ea, distant.

— Lumea noastră e o lume a magiei, și cine anume din ea ni se poate împotrivi?

Hachițian crezu că se aștepta ceva de la el.

— Absolut nimeni, spuse el. Cu excepția zeilor, bineînțeles.

Urmă o tăcere mormântală.

— Zeii? întrebă Monedă încet.

— Ei bine, da. Desigur. Noi nu îi provocăm pe zei. Ei își văd de treaba lor, noi de a noastră. Nu are rost să...

— Cine conduce Discul? Vrăjitorii sau zeii?

Hachițian gândi rapid.

— A, vrăjitorii. Desigur. Dar, cum ar veni, *sub supravegherea* zeilor.

Când cuiva îi înțepenește din greșeală o gheată în mlaștină, e neplăcut. Dar nu la fel de neplăcut ca atunci când, împingând cu gheata cealaltă, și aceasta dispare cu un zgomot fin ca de sorbitură. Hachițian continuă să împingă.

— Vezi tu, vrăjitoria este mai degrabă...

— Atunci înseamnă că nu suntem mai puternici decât zeii? întrebă copilul.

Unii vrăjitori din spatele gloatei începură să tremure.

— Ei bine, da și nu, spuse Hachițian, acum afundat până la genunchi. Adevărul era că vrăjitorii aveau tendința să fie oarecum intimidati de zei. Ființele ce sălășluiau pe Cori Celesti nu își dezvăluiseră niciodată sentimentele față de ceremonialele magice, care în definitiv aveau o tentă zeiască, iar vrăjitorii evitau în întregime abordarea acestui subiect.

Problema cu zeii era aceea că în cazul în care nu le plăcea ceva, nu se limitau la aluzii subtile. Bunul simț sugera că ar fi fost o imprudență să îi pui pe zei în situația de a trebui să ia o decizie fermă în această privință.

— Se pare că există incertitudini? întrebă Monedă.

— Dacă îmi permiteți să vă dau un sfat... începu Hachițian.

Monedă își flutură mâna. Pereții dispărură. Vrăjitorii se aflau acum în vârful turnului magiei pure. Își întoarseră la unison privirile către muntele Cori Celesti, casa zeilor.

— Când i-ai învins pe toți ceilalți, nu-ți mai rămâne decât să-i înfrunți pe zei, spuse Monedă. E vreunul dintre voi care să-i fi văzut pe zei?

Se auzi un cor de negații ezitante.

— O să vi-i arăt eu.

— Mai e loc de încă unul aici, băiete, spuse Războiul.

Ciuma se foi, neliniștit.

— *Sunt convins că ar fi trebuit să plecăm deja, bombăni fără prea multă convingere.*

— Atunci du-te.

— *Bine, dar numai o jumătate. Și dup-ai mergem.*

Războiul îl pocni peste spate, îi aruncă o privire Foametei și adăugă:

— Și hai să mai luăm încă cincizeci de punguțe cu alune.

— Uuuk, concluzionă Bibliotecarul.

— Aha, spuse Vânturache, deci toiagul e problema.

— Uuuk.

— Nu a încercat nimeni să i-l ia?

— Uuuk.

— Și ce li s-a întâmplat?

— *liik.*

Vânturache pufni.

Bibliotecarul își stinsese lumânarea pentru că simpla prezență a flăcării le agita pe cărți, dar acum că ochii lui Vânturache se obișnuiseră cu întunericul, realizează că nu era deloc întuneric. Palida licărire octarină emanată de cărți umplea interiorul turnului cu ceva care nu era tocmai o lumină, ci mai degrabă o negreală prin care puteai vedea. Din când în când se mai auzea prin întuneric un fâlfâit de pagini țepene.

— Deci, în principiu, magia noastră nu are șanse să îl învingă, așa-i?

Bibliotecarul îi uuukă un acord neconsolat și continuă să se rotească încet cu fundul pe jos.

— E cam fără sens, atunci. Ai remarcat probabil că eu nu sunt prea înzestrat la capitolul magie. Vreau să zic, orice duel s-ar desfășura în linii mari cam așa: „Bună, eu sunt Vânturache” după care ar urma un mare zbang.

— Uuuk.

— Practic, îmi spui că trebuie să mă descurc de unul singur.

— Uuuk.

— Mulțumesc.

Vânturache privi cărțile care se stivuiseră singure în jurul pereților interiori ai vechiului turn prin propria lor pâlpare octarină.

Oftă și o porni plin de energie către ușă, dar încetini vizibil când se apropie de ea.

— Am plecat, spuse el.

— Uuuk.

— Ca să fac față cine știe câtor feluri de pericole îngrozitoare. Să-mi dau viața în slujba omenirii...

— Iiik.

— Bine, în slujba bipezilor...

— Ham.

— ... și a patrupezilor, în regulă.

Privi către borcanul Patricianului, ca un om distrus.

— Și a șopârlelor, adăugă el. Pot să plec acum?

Un vânt puternic cobora urlând din înaltul cerului senin în timp ce Vânturache înainta cu greu spre turnul magiei pure. Ușile albe și înalte erau închise atât de bine încât abia le puteai distinge conturul pe suprafața lăptoasă a pietrei.

Ciocăni un timp, dar nu se întâmplă mai nimic. Ușile păreau că absorb sunetul.

— Foarte frumos, mormăi el pentru sine și își aminti de covor.

Stătea pe jos exact unde îl lăsase, ceea ce era încă un semn că Ankhul se schimbase. În zilele hoției de dinainte de magician, nimic nu rămânea prea mult acolo unde îl lăsai. Nimic portabil, în orice caz.

Îl desfășură pe piatra cubică astfel încât dragonii aurii se încolăceau pe un pământ albastru, asta în cazul în care dragoni albaștri nu zburau pe un cer auriu.

Se așeză.

Se ridică.

Se așeză din nou și își trase roba de sub fund, apoi cu o oarecare dificultate își scoase o șosetă. Apoi își puse la loc gheata și se învârti prin zonă până găsi prin moloz o jumătate de cărămidă. Băgă jumătatea de cărămidă în șosetă și învârti șoseta, cu un aer preocupat.

Vânturache crescuse în Morpork. Ceea ce își dorea să aibă de partea sa într-o luptă orice locuitor al Morporkului erau șanse de douăzeci la unu, dar dacă asta nu era posibil, o șosetă cu o jumătate de cărămidă în ea și o alee întunecată în care să te ascunzi puteau fi considerate, în principiu, atuuiri mai mari decât orice două săbii fermecate.

Se așeză din nou.

— Sus, porunci el.

Covorul nu făcu nimic. Vânturache se uită la model, apoi ridică un colț al covorului ca să vadă dacă pe cealaltă parte ar fi fost mai bine.

— În regulă, cedă el, jos. Cu foarte mare atenție. Jos.

— Oi, bolborosi Războiul. Erau oi.

Casca de pe capul lui se lovi sonor de bar. Își ridică din nou capul.

— Oi.

— Nununu, spuse Foametea ridicând imprecis un deget subțire. Alte animale domest... dument... de pe lângă casă. Cum ar fi porcul. Vițelul. PISOIAȘII? Așa ceva. Nu oi.

— *Albine*, spuse Ciuma, și se scurse blând de pe scaun.

— Mda, spuse Războiul ignorându-l, bine. Încă odată. De la capăt.

Lovi lateral paharul pentru a da tonul.

— Suntem niște mici... animale domestice neidentificate... care s-au pieeerdut, intonă el.

— *Beebeebie*, mormăi Ciuma de pe podea.

Războiul scutură din cap.

— Știi, nu e același lucru. Nu fără el. Se potrivea de minune ca bas.

— *Beebeebie*, repetă Ciuma.

— Mai taci, spuse Războiul, și întinse o mână nesigură către sticlă.

Vântul puternic biciuia vârful turnului, un vânt fierbinte și neplăcut care șoptea cu glas ciudat și se simțea pe piele ca un șmirghel mărunț.

În centrul său stătea Monedă, cu toiagul ridicat deasupra capului. Pe măsură ce praful se ridica, vrăjitorii puteau vedea șuvoaiile de forță magică ce se scurgeau din toiag. Se curbau pentru a forma un balon, care se extinse până ce deveni mai mare decât orașul. Și în el apăruă niște forme. Nu se puteau distinge prea bine, pentru că se mișcau vălurit, ca niște reflecții într-o oglindă deformată, la fel de lipsite de substanță ca rotocoalele de fum sau imaginile desenate de nori, dar erau, cumva, îngrozitor de familiare.

Pentru o clipă apăru botul plin de colți al lui Offler.

Apoi prin furtuna întortocheată apăru foarte clar, pentru o secundă, Io ce Orb, șeful zeilor, cu tot cu ochii ce orbitau în jurul lui.

Monedă își mișcă buzele fără să scoată niciun sunet și balonul începu să se contracte. Se zvârcoli obscen pe măsură ce lucrurile din interior încercau să scape, incapabile să stopeze contracția.

Acum era mai mare decât sediul Universității.

Acum era mai înalt decât turnul.

Acum era de două ori cât un stat de om și avea o culoare fumurie.

Acum era o perlă lucioasă, de dimensiunile unei... ei bine, de dimensiunile unei perle mari.

Vântul trecuse, fiind înlocuit de un calm apăsător și tăcut. Chiar și aerul trosnea din pricina tensiunii. Majoritatea vrăjitorilor erau întinși pe

podea, ținuiți de forțele dezlănțuite ce îngroșau aerul și înăbușeau sunetele ca un univers plin cu pene, dar fiecare dintre ei își putea auzi bătăile inimii, atât de puternice încât ar fi putut să dărâme turnul.

— Priviți-mă, porunci Monedă.

Își îndreptară ochii în sus, incapabili să nu se supună. Monedă ținea obiectul strălucitor cu o mână. Cu cealaltă ținea toiagul, care fumega pe la capete.

— Zeii, spuse el. Prizonieri într-un gând. Și probabil că niciodată nu au fost altceva decât un vis.

Vocea lui deveni mai bătrână, mai profundă.

— Vrajitori ai Universității Nevăzute, v-am dat sau nu puterea absolută?

În spatele lor covorul se ridică încet prin lateralul turnului, cu Vânturache încercând din greu să își mențină echilibrul. Ochii lui erau larg deschiși din cauza groazei firești pentru oricine stă pe câteva fire de urzeală și câteva sute de metri de aer.

Se rostogoli de pe obiectul suspendat pe turn, învârtind șoseta încărcată deasupra capului cu mișcări ample și periculoase.

Monedă îi văzu reflexia în privirile interzise ale vrăjitorilor reuniți. Se întoarse prudent și îl văzu pe Vânturache îndreptându-se haotic înspre el.

— Cine ești?

— Am venit ca să-l provoc pe magician, spuse Vânturache cu vocea îngroșată. Care dintre voi este acela?

Își trecu privirea peste vrăjitorii consternați, ținând jumătatea de cărămidă într-o mână.

Hachițian riscă o privire în sus și începu să-i facă semne disperate din sprâncene lui Vânturache, care nici în cele mai bune momente ale lui nu se pricepea cine știe ce la comunicări non-verbale. Și acesta nu era unul din cele mai bune momente.

— Cu o șosetă? întrebă Monedă. La ce folosește șoseta?

Mâna care ținea toiagul se ridică. Monedă se uită la ea ușor uimit.

— Nu, oprește-te, spuse el. Vreau să vorbesc cu omul ăsta.

Se zgâi la Vânturache, care se bățâia de pe un picior pe altul din cauza nesomnului, a terorii, și a efectelor secundare supradozei de adrenalină.

— E fermecată? întrebă curios. Probabil e șoseta Arhicancelarului. E o șosetă a forței?

Vânturache se concentrează pe ea.

— Nu cred, spuse el. Cred că am cumpărat-o dintr-un magazin sau ceva. Hm. Mai am una pe undeva.

— Dar la capăt are ceva greu?

— Hm. Da, spuse Vânturache, și apoi adăugă: E o jumătate de cărămidă.

— Dar are o putere mare.

— Hm. Poți să ridici chestii cu ea. Cu încă una faci o cărămidă.

Vânturache vorbea rar. Asimila situația printr-un fel de osmoză oribilă, privind toiagul cum se răsucea amenințător în mâna băiatului.

— Deci e o cărămidă obișnuită, în interiorului unei șosete. Întregul devenind o armă.

— Hm. Da.

— Cum funcționează?

— Hm. O rotești și după aia lovești ceva cu ea. Uneori se întâmplă ca acel ceva să fie dosul palmei tale.

— Și apoi presupun că distruge un oraș întreg, spuse Monedă.

Vânturache privi în ochii aurii ai lui Monedă și apoi privi șoseta. Și-o pusese și și-o scosese de câteva ori pe an, timp de ani de zile. Avea petice pe care ajunsese să le cunoască și să le îndrăgeas... să le cunoască. Unele dintre ele aveau întregi familii de peticele. Existau mai multe nume care se puteau da șosetei, dar Distrugătorul de Orașe nu se afla printre ele.

— Nu tocmai, spuse el în cele din urmă. Cum ar veni, omoară oamenii dar lasă clădirile în picioare.

Mintea lui Vânturache funcționa cu viteza plăcilor tectonice. Unele părți ale ei îi spuneau că se confruntă cu magicianul, dar erau în conflict direct cu alte părți. Vânturache auzise multe despre puterea magicianului, despre toiagul magicianului, despre viclenia magicianului și așa mai departe. Singurul lucru pe care nu-l pomenise nimeni era vârsta magicianului.

Aruncă o privire către toiag.

— Și *ăla* ce face? întrebă el rar.

Și toiagul spuse: *Trebuie să-l omori pe omul acesta.*

Vrăjitorii, care se chinuseră cu prudență să se ridice în picioare, se trântiră din nou la podea.

Vocea pălăriei fusese destul de groaznică, dar vocea toiagului era metalică și precisă; nu suna de parcă îți oferea sfaturi ci pur și simplu îți spunea cum trebuie să fie viitorul. Era imposibil de ignorat.

Monedă își ridică mâna pe jumătate, și ezită.

— De ce? întrebă el.

Trebuie să mă ascuți.

— Nu neapărat, spuse Vânturache rapid. E doar un obiect.

— Nu văd de ce ar trebui să-i fac vreun rău, spuse Monedă. Pare așa inofensiv. Ca un iepuraș furios.

Ne sfidează.

— Nu e adevărat, spuse Vânturache ascunzându-și mâna cu șoseta la spate și încercând să ignore chestia cu iepurașul.

— De ce trebuie să fac tot ce-mi spui tu? îl întrebă Monedă pe toiag, întotdeauna fac ce îmi spui tu, dar asta nu îmi ajută cu nimic pe oameni.

Oamenii trebuie să se teamă de tine. Nu ai înțeles nimic?

— Dar e așa haios. Are o șosetă, spuse Monedă.

Urlă, și mâna lui se smuci ciudat. Lui Vânturache i se ridică părul în sus.

O să faci cum îți poruncesc.

— Ba nu.

Știi ce pătesc băieții neascultători.

Se auzi un pârâit și se simți un miros de carne arsă. Monedă căzu în genunchi.

— Ia stai puțin... încep Vânturache.

Monedă deschise ochii. Erau tot aurii, dar acum aveau pete maronii.

Vânturache își roti șoseta într-un un arc de cerc zumzăitor care se intersectă cu toiagul pe la jumătatea lungimii acestuia. Urmă o mică explozie cu praf de cărămidă și lână arsă și toiagul căzu din mâna băiatului. Vrajitorii se împrăștiară, în timp ce toiagul se rostogolea de-a lungul podelei.

Ajunse la parapet, sări în sus și trecu peste margine.

Dar în loc să cadă, se opri în aer, încep să se rotească pe lungime și o porni în viteză cu scăpărări octarine, bâzâind ca un fierăstrău electric.

Vânturache îl trase în spatele lui pe băiatul uimit, aruncă șoseta devastată, își scoase pălăria și biciui aerul cu ea pe măsură ce toiagul venea înspre el. Fu lovit pe o parte a capului, cu un șoc care aproape că îi sudă dinții și îl prăbuși ca pe un copăcel subțire și pricâjit.

Toiagul se răsuci din nou prin aer, luminând acum în nuanțe de roșu incandescent, și își luă avânt pentru încă o lovitură, fără îndoială finală.

Vânturache se luptă să se ridice în coate și privi cu fascinație și teamă cum toiagul pendula prin aerul rece care, dintr-un motiv pe care el nu-l înțelegea, era plin de fulgi de zăpadă.

Și bătea în mov cu irizații albastre. Timpul încetini și se opri ca un fonograf uzat.

Vânturache privi către silueta neagră și înaltă care apăruse la câțiva metri de el.

Era, bineînțeles, Moartea.

Care își întoarse orbitele strălucitoare către Vânturache și spuse cu o voce care evoca surparea unei grote submarine:

BUNĂ ZIUA.

Se întoarse de parcă nu mai avea nicio treabă pentru moment, privi în zare ceva timp, apoi începu să bată leneș din picior. Suna ca o pungă plină cu castaniete.

— Hm, spuse Vânturache.

Moartea păru că-și amintește de el.

POFTIM? întrebă politicos.

— Întotdeauna m-am întrebat cum va fi, spuse Vânturache.

Moartea scoase o clepsidră din pliurile misterioase ale robei sale întunecate și privi către ea.

SERIOS? întrebă absent.

— Presupun că nu am de ce să mă plâng, spuse Vânturache curajos. Am avut o viață bună. Ei bine, destul de bună. Ei bine, nu chiar așa de bună. Presupun că mulți ar considera-o groaznică. Eu, cel puțin, așa așa zice, adăugă ca pentru sine.

DESPRE CE VORBEȘTI, OMULE?

Vânturache rămase perplex.

— Tu nu apari atunci când un vrăjitor e pe cale să moară?

BINEÎNȚELES. ȘI TREBUIE SĂ ADAUG CĂ VOI ĂȘTIA MI-AȚI DAT CEVA DE LUCRU ÎN ULTIMA VREME.

— Cum reușești să fii în atâtea locuri în același timp?

PRINTR-O BUNĂ ORGANIZARE.

Timpul reveni. Toiagul, care atârnase în aer la câțiva metri distanță de Vânturache, o porni din nou înainte.

Urmă un zgomot metalic și sec atunci când Monedă prinse toiagul din zbor cu o singură mână.

Toiagul emise un sunet de parcă o mie de unghii ar fi scrijelit o tablă de sticlă. Se zbătu sălbatic în mâna care îl ținea, încercând s-o lovească, și apoi înflori într-o flacără verde și malefică.

Așadar, în cele din urmă și tu m-ai dezamăgit.

Monedă gemu, dar rezistă în timp ce metalul de sub degetele sale deveni mai întâi roșu și apoi alb.

Întinse mâna în fața lui, iar forța ce se scurgea din toiag îl învălui făcându-i părul să scânteieze și vălurindu-i roba în forme stranii și neplăcute. Țipă, răsuci toiagul și îl izbi de parapet, lăsând pe pietre o dungă de clăbuci.

Apoi îl aruncă. Toiagul zdrăngăni pe pietre în timp ce vrăjitorii se fereau din calea lui, apoi se opri.

Monedă căzu în genunchi, tremurând.

— Nu îmi place să omor oameni, spuse el. Sunt sigur că nu e bine.

— Așa e, spuse Vânturache plin de zel.

— Ce se întâmplă cu oamenii după ce mor? întrebă Monedă.

Vânturache privi în sus către Moarte.

— Cred că întrebarea asta e pentru tine, spuse el.

NU POATE SĂ MĂ VADĂ SAU SĂ MĂ AUDĂ, spuse Moartea, PÂNĂ CÂND NU ÎȘI DOREȘTE S-O FACĂ.

Se auzi un mic clinchet. Toiagul se rostogolea către Monedă, care îl privea cu oroare.

Ridică-mă.

— Nu ești obligat, vorbi Vânturache din nou.

Nu îmi poți rezista. Nu poți să te învingi pe tine însuși, spuse toiagul.

Monedă se întinse foarte încet și ridică toiagul.

Vânturache aruncă o privire șosetei. Ajunsese un smoc de lână arsă, scurta sa carieră ca armă de război ducând-o dincolo de priceperea oricărui ac de cusut.

Acum omoară-l.

Vânturache își ținu respirația. Vrăjitorii prezenți își ținură și ei respirația. Chiar și Moartea, care n-avea ce să își țină în afară de coasă, o ținu tensionat.

— Nu, spuse Monedă.

Știi ce pățesc băieții neascultători.

Vânturache văzu cum fața magicianului devine palidă. Vocea toiagului se schimbă. Acum era mieroasă.

Fără mine cine te-ar mai îndruma?

— Asta așa e, spuse Monedă rar.

Uite câte ai realizat.

Monedă examinează încet fețele speriate din jur.

— Văd, spuse el.

Te-am învățat tot ce știam.

— Cred, spuse Monedă, că nu știi suficient de multe.

Ingratule! Cine ți-a făurit destinul?

— Tu ai făcut-o, spuse băiatul și ridică privirea. Îmi dau seama că am greșit, adăugă el încetișor.

Bun...

— Nu te-am aruncat destul de departe!

Monedă se ridică în picioare dintr-o mișcare și roti toiagul deasupra capului. Rămase nemișcat ca o statuie, mâna lui pierzându-se într-o sferă luminoasă de culoarea cuprului topit. Care deveni verde, trecu prin nuanțe de albastru, bătu în violet și apoi explodează într-un octarin pur.

Vânturache își feri ochii de strălucire și văzu mâna lui Monedă încă întregă, încă ținând cu putere, cu firișoare de metal topit care i se scurgeau printre degete.

Alunecă și se lovi de Hachițian. Bătrânul vrăjitor stătea ca o statuie, cu gura deschisă.

— Ce o să se întâmple? întrebă Vânturache.

— N-o să-l învingă, spuse Hachițian gâtuit. E al lui. E la fel de puternic ca și el. Copilul are puterea, dar toiagul știe cum să o canalizeze.

— Adică vrei să spui că or să se anuleze reciproc?

— Să sperăm.

Lupta era ascunsă în propria-i strălucire infernală. Apoi podeaua începu să tremure.

— Își trag putere din toate obiectele fermecate, spuse Hachițian. Mai bine am părăsi turnul.

— De ce?

— Îmi imaginez că o să dispară în curând.

Și, într-adevăr, se părea că pietrele albe din preajma strălucirii se dezintegrează și dispar în ea.

Vânturache ezită.

— Și nu îl ajutam și noi? întrebă el.

Hachițian se holbă la el și apoi la tabloul incandescent. Gura i se deschise și i se închise la loc de câteva ori.

— Îmi pare rău, spuse el.

— Da, dar numai puțin ajutor pentru băiat, ai văzut și tu cum e *obiectul* ăsta...

— Îmi pare rău.

— El te-a ajutat pe *tine!*

Vânturache se întoarse către ceilalți vrăjitori care se foiau agitați.

— V-a ajutat pe voi toți. V-a dat ce vă doreați, nu-i așa?

— S-ar putea să nu-l iertăm niciodată, spuse Hachițian.

Vânturache gemu.

— Ce-o să rămână după ce totul se va termina? Ce-o să rămână?

Hachițian privi în jos și repetă:

— Îmi pare rău.

Globul de lumină octarină devenise mai mare și începuse să se

înnegrească pe la margini. Cu toate astea nu era acel gen de negru care este doar opusul luminii; era negreala tumultoasă și granulată care strălucea dureros și care în mod normal n-avea ce căuta în nicio realitate de bun simț. Și bâzâia.

Vânturache execută un dans al incertitudinii în timp ce tălpile lui, picioarele lui, instinctele lui și foarte bine dezvoltatul lui sistem de autoconservare îi suprasolicitară sistemul nervos până în momentul în care, deși mai avea puțin până la fisiune, conștiința sa reuși în cele din urmă să izbândească.

Sări în foc și apucă toiagul.

Vrăjitorii se împrăștiară. Câțiva dintre ei levitară spre pământ. Dădură dovadă de mult mai multă perspicacitate decât cei care folosiră scările pentru că, după vreo treizeci de secunde, turnul dispăru. Zăpada continua să cadă în jurului unei coloane de negreală, care bâzâia.

Iar vrăjitorii supraviețuitori care îndrăzniră să privească înapoi văzură, căzând încet din înaltul cerului, un mic obiect în flăcări. Se prăbuși pe pietre, unde arse mocnit pentru un timp, până când zăpada îl stinse.

În foarte puțin timp deveni o mică movilă.

Ceva mai târziu o siluetă ghemuită traversă curtea în grabă, împrăștie zăpada și scoase obiectul la iveală.

Era, sau mai degrabă fusese, o pălărie. Viața nu fusese prea blândă cu ea. O mare parte din bordura lată fusese arsă, țuguilul era complet distrus, iar literele argintii lipsite de strălucire erau aproape ilizibile. Oricum, unele dintre ele fuseseră smulse. Cele care rămăseseră erau VĂJT.

Bibliotecarul se întoarse încet. Era singur cu excepția coloanei de negreală incandescentă și a fulgilor de zăpadă în cădere lină și constantă.

Campusul devastat era pustiu. Se vedeau câteva pălării țuguiate care fuseseră călcate în picioare, dar în afară de astea nu mai era niciun semn că oamenii trecuseră pe acolo.

Toți vrăjitorii erau victime ale hazardului.

— *Războiule?*

— Cee?

— *N-aveam ceva de făcut?* întrebă Ciuma și își apucă paharul.

— Cee?

— Trebuia să fim... trebuia să facem ceva, spuse Foametea.

— Mda. Aveam o întâlnire.

— *Păi... chestia aia*, spuse Ciuma privind gânditor la pahar.

Se uitară melancolici către teigheaua barului. Cârciumarul își luase

tălpășița cu mult timp în urmă. Mai rămăseseră încă niște sticle nedesfăcute.

— Okra, spuse Foametea în cele din urmă. Asta era.

— *Noo*.

— Apos... Apostroful, spuse Războiul fără prea multă convingere. Clătinară din capete. Urmă o pauză lungă.

— *Ce înseamnă „apocrustic”?* întrebă Ciuma privind intens într-o lume interioară.

— Astringent, spuse Războiul, așa cred.

— Atunci nu e asta, nu?

— N-aș crede, spuse Foametea cu tristețe.

Urmă o nouă pauză stânjenitoare.

— Mai bine mai bem șeva, spuse Războiul, redresându-se.

— *Mda*.

La vreo cincizeci de kilometri depărtare și câteva mii de metri înălțime, Conina reuși în cele din urmă să strunească armăsarul furat și să îl convingă să meargă liniștit la trap prin aer, afișând una din cele mai hotărâte nonșalante pe care le văzuse Discul vreodată.

— Zăpadă? întrebă ea.

Norii silențioși se acumulau, venind dinspre Miez. Erau grași și grei și se mișcau mai repede decât ar fi trebuit. Furtunile veneau pe sub ei ca o cortină, acoperind peisajul ca o stofă.

Nu era genul de zăpadă care cade șoptit în plină noapte și dimineața transformă peisajul într-o strălucitoare lume feerică. Era genul de zăpadă care intenționează să facă din lume un loc cât de al naibii de friguros se poate.

— Cam târzie pentru perioada asta a anului, spuse Nijel.

Privi în jos și imediat închise ochii. Creozot privea încântat și uimit.

— Așa se întâmplă, deci? întrebă el. Eu doar auzisem povești despre asta. Credeam că răsare din pământ. Ca o ciupercă, așa credeam.

— Norii ăia sunt greșiți, spuse Conina.

— Te-ar deranja dacă am coborî acum? întrebă Nijel vlăguit. Când ne mișcăm parcă nu arăta așa de rău.

Conina ignoră cele spuse.

— Încearcă lampa, îi ordonă ea. Vreau să știu ce se petrece.

Nijel își scotoci prin bagaje și scoase lampa.

Vocea duhului era firavă și se auzea ca de la depărtare și spunea: „Vă rugăm să vă relaxați... încercăm să facem conexiunea.” Urmă apoi o muzică

sprintară, cu sunete de genul celor pe care le-ar emite o cabană elvețiană dacă am putea cânta la ea, și apărură o ușă cu trapă care se deschise și produse pe duhul însuși. Care privi de jur împrejur și apoi la ei.

— Uau! spuse el.

— Se întâmplă ceva cu vremea, spuse Conina. De ce?

— Adică nu știi? întrebă duhul.

— Doar te-am întrebat, nu?

— Ei bine, nu sunt expert, dar arată de parcă ar fi Apocalipsa, nu crezi?

— Ce?

Duhul ridică din umeri.

— Zeii au dispărut, nu? spuse el. Și după cum zice, știți voi, legenda, asta înseamnă...

— Uriașii Ghețurilor, șopti Nijel înfiorat.

— Vorbește mai tare, spuse Creozot.

— Uriașii Ghețurilor, repetă Nijel tare, vag iritat. Zeii îi țineau închiși, înțelegi. În zona Miezului. Dar la sfârșitul lumii ei se vor elibera și vor veni călare pe ghețarii lor înspăimântători și își vor reinstaura dominația, zdrobind pâlpăirile civilizației și lumea o să zacă dezbrăcată și înghețată sub stelele groaznic de reci până când însuși Timpul va îngheța și el. Sau cam așa ceva, aparent.

— Dar n-a sosit încă *timpul* Apocalipsei, spuse Conina disperată. Vreau să zic că ar fi trebuit să apară un conducător de temut, să fie un război cumplit, să apară cei patru călăreți, și apoi Dimensiunile Subterane să pătrundă în lumea noastră...

Se opri, fața ei devenind aproape la fel de albă ca zăpada.

— Oricum, să fii îngropat sub o mie de metri de gheață seamănă îngrozitor de tare cu chestia asta, spuse duhul.

Se întinse și smulse lampa din mâinile lui Nijel.

— Mucho scuze, spuse el, dar a venit vremea să-mi lichidez bunurile imobile din realitatea asta. Ne mai vedem noi prin zonă. Sau ceva.

Dispărură până la brâu și apoi adăugă cu un glas slab „Păcat de cafeaua aia” și se evaporă complet.

Cei trei călăreți priviră către Miez pe sub vâlul de zăpadă.

— S-ar putea ca de vină să fie imaginația mea, spuse Creozot, dar voi nu auziți un fel de scârțâieli și pârâieli?

— Mai taci, spuse Conina cu gândul în altă parte.

Creozot se aplecă și o mângâie pe mână.

— Nu mai fii tristă, nu e sfârșitul lumii.

Se gândi un pic la cele spuse și apoi adăugă:

— Scuze. Era doar o figură de stil.

— *Ce facem?* se lamentă Conina.

Nijel se ridică în șa.

— Cred că ar trebui să mergem să le explicăm.

Conina și Creozot se întoarseră către el și îl priviră cu expresia rezervată în mod normal pentru profeți sau pentru idioți irecuperabili.

— Da, spuse el cu o umbră de curaj suplimentar, ar trebui să le explicăm.

— Să le explicăm Uriașilor Ghețurilor? întrebă Conina.

— Da.

— Iartă-mă, dar am înțeles bine? Crezi că ar trebui să-i căutăm pe Uriașii Ghețurilor și să le spunem că există o grămadă de oameni cărora le place căldura și care ar prefera ca ei să nu ne șteargă pe toți de pe fața pământului și să nu ne îngroape sub munți de gheață, și să-i întrebăm dacă nu cumva s-ar putea răzgândi? Asta crezi că ar trebui să facem?

— Da. Asta este. Ai înțeles perfect.

Conina și Creozot schimbară priviri între ei. Nijel se ridică mândru în șa, cu un zâmbet vag întipărit pe figură.

— Ouătoarea aia îți dă bătaie de cap? întrebă Califul.

— Legătoarea, răspunse Nijel calm. Nu îmi dă bătaie de cap, doar că trebuie să fac ceva eroic înainte de a muri.

— Asta e ideea, spuse Creozot. Aici e buba. Faci ceva eroic și după aia mori.

— Ce altă alternativă avem? întrebă Nijel.

Se gândiră la alternative.

— Nu cred că mă pricep la explicații, spuse Conina cu o voce firavă.

— Eu mă pricep, spuse Nijel ferm. Eu întotdeauna trebuie să mă explic.

Particulele împrăștiate a ceea ce fusese cândva mintea lui Vânturache se adunară și se ridicară deasupra straturilor întunecate ale inconștienței ca un cadavru vechi de trei zile care plutește la suprafață. Sondară cele mai recente amintiri, cam în același fel în care cineva își zgârmă o rană proaspătă.

Își amintea ceva de un toiag și de o durere atât de intensă încât parcă între fiecare două celule ale corpului său exista câte o daltă pe care cineva o lovea cu ciocanul, în mod repetat.

Își amintea că toiagul zburase târându-l după el. Și apoi a urmat partea aceea îngrozitoare când a apărut Moartea și a trecut peste el, și toiagul s-a

răsucit și a revenit deodată la viață și moartea a spus IPSILOR CEL ROȘU, EȘTI AL MEU.

Și acum asta.

După cum se simțea la pipăit, se părea că Vânturache stă întins pe nisip. Un nisip foarte rece.

Își asumă riscul de a vedea ceva cumplit și deschise ochii.

Primul lucru pe care îl văzu fu propriul braț stâng și, surprins, își văzu și palma. Era murdară ca de obicei. Se așteptase să vadă un ciot.

Părea să fie noapte. Plaja, sau ce-o fi fost, se întindea până în dreptul unui lanț muntos îndepărtat, sub cerul înghețat pe care străluceau milioane de stele albe.

Ceva mai aproape de el se vedea o linie tremurată prin nisipul argintiu, își ridică puțin capul și văzu picăturile de metal topit, împrăștiate. Era octiron, un metal într-atât de fermecat încât nicio forjă de pe Disc nu îl putea nici măcar încălzi.

— Aha, înseamnă că noi am câștigat.

Se lăasă din nou să cadă.

După un timp mâna lui dreaptă se ridică automat și îl bătu ușor în vârful capului. Apoi îl bătu ușor pe lateralele capului. Apoi începu să caute, din ce în ce mai febrilă, prin nisipul din jurul lui.

În cele din urmă trebuie să-și fi comunicat preocupările sale și celorlalte părți ale lui Vânturache, pentru că el se ridică în picioare și spuse:

— O, la naiba...

Aparent nu era prin preajmă nicio pălărie. Dar se putea vedea o mică formă albă, care zăcea foarte liniștită în nisip puțin mai departe, iar și mai departe...

O coloană de lumină.

Zumzăia și se învârtea prin aer, o spărtură tridimensională către altceva. Ocazional țâșneau din ea mici rafale de zăpadă. Vânturache vedea în ea imagini distorsionate, care ar fi putut fi clădiri sau peisaje deformatate în curbură ciudate. Dar nu le putea vedea prea clar, din cauza umbrelor înalte și tăcute care o înconjurau.

Mintea umană e un lucru uimitor. Poate funcționa pe mai multe nivele deodată. Și, de fapt, în timp ce Vânturache își irosea intelectul mârâind și căutându-și pălăria, o parte a creierului său observa, evalua, analiza și compara.

Acum această parte i se strecură prin cerebel, îl bătu pe umăr, îi puse în mână un mesaj și o luă la fugă.

Mesajul spunea ceva de genul: sper să mă găsesc bine. Ultimul test al

magiei asupra realității a fost mai mult decât aceasta putea duce. Așa că realitatea a pleznit, și s-a format o spărtură. Mă aflu în Dimensiunile Subterane. Iar lucrurile din fața mea sunt... Lucrurile. Mi-a făcut plăcere să mă cunosc.

Lucrul cel mai apropiat de Vânturache avea cel puțin douăzeci de metri înălțime. Semăna cu un cal mort care fusese dezgropat după trei luni și apoi supus la o mulțime de noi experiențe, dintre care cel puțin una avea legătură cu o caracatiță.

Nu îl remarcase pe Vânturache. Era mult prea preocupat de lumină.

Vrăjitorul se târî înapoi, spre corpul nemișcat al lui Monedă, pe care îl zgâlțâi ușor.

— Trăiești? Dacă nu, aș prefera să nu-mi răspunzi.

Monedă se rostogoli și îl privi confuz. După un timp spuse:

— Îmi amintesc...

— Mai bine nu, spuse Vânturache.

Mâna copilului căută prin nisipul de lângă el.

— Nu mai e aici, spuse Vânturache încet.

Mâna încetă să mai caute.

Vânturache îl ajută pe Monedă să se ridice în șezut. Băiatul privi inexpressiv la nisipul argintiu și rece, apoi la cer, apoi la Lucrurile din zare, și apoi la Vânturache.

— Nu știi ce să fac, spuse el.

— Nu e nimic rău în asta. Eu niciodată nu am știut ce să fac, spuse vrăjitorul mimând veselia. Toată viața am fost complet pierdut. Cred că asta înseamnă să fii om.

— Dar eu am știut *întotdeauna* ce să fac!

Vânturache deschise gura că să spună că văzuse cam ce, dar se răzgândi, în loc de asta spuse:

— Capul sus. Privește jumătatea plină a paharului. Putea fi și mai rău.

Monedă privi încă o dată de jur împrejur.

— Cum anume? întrebă și vocea lui păru ceva mai normală.

— Hm...

— Unde ne aflăm?

— E un fel de altă dimensiune. Magia a produs o spărtură și am pătruns și noi odată cu ea, așa cred.

— Și lucrurile alea?

Priviră către Lucruri.

— Cred că sunt Lucruri. Încearcă să treacă prin spărtură. Nu e ușor. E vorba de nivele de energie, sau cam așa ceva. Îmi amintesc că am avut un

curs despre asta mai demult. Hm.

Monedă aprobă și întinse o mână subțire și palidă către fruntea lui Vânturache.

— Te deranjează...? începu el.

Vânturache tremură la atingerea lui Monedă.

— Ce să mă deranjeze?

— ... dacă mă uit la tine în cap?

— Văleu!

E cam vrașiște pe aici. Nu e de mirare că nu găsești nimic niciodată.

— Îîh.

Ar trebui să-ți faci curățenie.

— Oooh.

— Aha.

Vânturache simți cum prezența se retrage. Monedă se încruntă.

— Nu trebuie să-i lăsăm să pătrundă, anunță el. Au puteri oribile. Vor să lărgească spărtura, și sunt capabili s-o facă. Vroiau să intre în lumea noastră de – se încruntă – *ioni*?

— Eoni, spuse Vânturache.

Monedă își deschise cealaltă palmă, care fusese strâns încleștată, și îi arătă lui Vânturache mica perlă cenușie.

— Știi ce e asta?

— Nu, ce e? întrebă Vânturache.

— Nu... nu îmi amintesc. Dar ar trebui să o punem la loc.

— Bine. Folosește magia pură. Fă-i bucăți și hai să plecăm acasă.

— Nu. Ei se hrănesc cu magie. N-o să fac altceva decât să înrăutățesc situația. Nu pot să folosesc magia.

— Ești sigur? întrebă Vânturache.

— Mi-e teamă că memoria ta era foarte clară pe tema asta.

— Și atunci ce facem?

— *Nu știu!*

Vânturache se gândi o vreme și apoi, cu un aer de finalitate, își scoase cealaltă șosetă.

— Nu sunt jumătăți de cărămizi pe-aici, spuse el către nimeni în mod special, trebuie să folosesc nisip.

— O să-i ataci cu o șosetă plină cu nisip?

— Nu. O să fug de ei. Șoseta cu nisip e pentru când mă vor urmări.

Oamenii se întorceau în Al Khali, unde ruinele turnului formau o grămadă de pietre fumegânde. Câțiva curajoși își îndreptară atenția către

moloz, în ideea că ar putea exista supraviețuitori care ar putea fi salvați sau jefuiți sau ambele.

Și s-ar putea ca printre ruine să fi avut loc următorul schimb de replici:

— Se mișcă ceva sub asta!

— Sub aia? Pe cele Două Bărbi ale lui Imtal, ți se pare. Cred că are cel puțin o tonă.

— Veniți aici, fraților!

Și apoi s-ar putea să se fi auzit cum pietrele sunt date în lături cu mult efort, și apoi:

— E o cutie!

— O fi o comoară, ce crezi?

— Îi cresc picioare, pe cele Șapte Luni ale lui Nasrim!

— *Cinci* luni...

— Unde s-a dus? Unde s-a dus?

— Lasă asta, nu contează. Hai să ne lămurim, legenda spune că erau *cinci* luni...

În Klatch lumea ia mitologia în serios. Doar viața reală li se pare de necrezut.

Cele trei persoane călare simțiră schimbarea pe măsură ce coborâra printre norii încărcăți de zăpadă din partea dinspre Miez a Câmpiei Sto. În aer se simțea un miros puternic.

— Simțiți mirosul? Întrebă Nijel. Îmi aduc aminte de vremea când eram copil și stăteam în pat în cea dintâi dimineață de iarnă, și aproape că puteai să-i simți gustul prin aer și...

Norii se dădură la o parte și se putu vedea turma de giganți ai ghețurilor care acoperea câmpiile înalte de la un capăt la celălalt.

Se întindeau pe kilometri întregi, în toate direcțiile, iar tunetul mișcării lor umplea aerul.

Ghețarii masculi mergeau în față, urlându-și chemarea ascuțită și dislocând fâșii de pământ pe măsură ce înaintau. În spatele lor venea marea masă de femele și pui, înlăturând pământul deja răscolit de înaintași.

Se asemănau cu ghețarii obișnuiți pe care lumea îi cunoștea dintotdeauna la fel cum un leu care moțăie la umbră se aseamănă cu trei sute de kilograme de musculatură coordonată care vine spre tine cu gura căscată.

— ... și... și... când te duceai la geam...

Gura lui Nijel, în lipsa instrucțiunilor de la creier, se opri.

Gheața mișcătoare și agitată umplea câmpia sub un nor de ceață rece și

umedă. Pământul tremura pe măsură ce liderii treceau pe sub ei, și era evident pentru privitori că oricine va vrea să-i oprească va avea nevoie de mai mult decât de o găleată cu sare grunjoasă și o lopată.

— Hai, explică-le, spuse Conina. N-ar strica să ridici un pic vocea.

Nijel privi neatent la turmă.

— Cred că văd niște siluete, spuse Creozot amabil. Uite, deasupra... chestiilor din față.

Nijel se zgâi prin ninsoare. Pe spatele ghețarilor erau într-adevăr niște ființe. Erau umane sau umanoide sau cel puțin aduceau a umanoizi. Nu păreau să fie foarte mari.

Asta se dovedi a fi din cauză că ghețarii înșiși erau foarte mari, și Nijel nu prea vedea în perspectivă. Pe măsură ce caii zburau pe deasupra ghețarului din frunte, un mascul cu crevase adânci, brăzdat de bulgări de pământ, deveni evident că unul din motivele pentru care Uriașii Ghețurilor se numeau Uriașii Ghețurilor era acela că erau, ei bine, uriași.

Celălalt motiv era acela că erau făcuți din gheață.

O siluetă de mărimea unei case mari stătea ghemuită pe cresta masculului, îndemnându-l la eforturi mai mari cu ajutorul unei sulite lungi și ascuțite. Individul era colțuros, de fapt era mai degrabă fațetat, și în lumină strălucea verde-albăstrui; avea o mică bentiță de argint în buclele-ninse, iar ochii săi erau mici și negri și adânci ca două bucăți de cărbune¹.

Se produse o ciocnire cu scânteii atunci când ghețarii din față se izbiră de o pădure. Niște păsări se împrăștiară în zbor, panicate. Zăpadă și bucățele de pădure cădeau pe Nijel în timp ce galopa prin aer pe lângă uriaș.

Tuși semnificativ.

— Ăă, nu vă supărați?

În fața bucăților învălmășite de pământ, zăpadă și lemn zdrobit, o turmă de cerbi alergau orbiți de frică, copitele lor din spate aflându-se la numai câțiva metri de busculadă.

Nijel încercă din nou, urlând:

— Spuneam ceva!

Capul uriașului se întoarse către el.

— Ce frei? întrebă el. Pleacă, persoană fierbinte.

¹Cu toate că acesta era un aspect la care se asemănau cu idolii construiți de copii în vreme de iarnă, ca urmare a vechilor și neconfirmatelor memorii, era extrem de improbabil ca acest uriaș să devină câteva sfere de zăpadă înghețată cu un morcov înfipit în cea de sus până a doua zi dimineață. (n.a.)

— Nu vă supărați, dar chiar e nevoie de toate astea?

Uriașul îl privi încremenit de uimire. Se întoarse încet și privi către restul turmei, care părea că se întinde până la Miez. Apoi se uită din nou la Nijel.

— Ta, spuse el, altfel te ce am face-o?

— Dar există o grămadă de indivizi care ar prefera să n-o faceți, spuse Nijel disperat.

O stâncă apăru pentru o clipă în fața ghețarului, se clătină puțin și apoi dispăru.

Nijel adăugă:

— Printre care se numără copiii mici și animalele cu blană.

— For suferi în urma progresului. A sosit vremea să recucerim lumea, scrâșni uriașul. Toată lumea fa fi înghețată. Tupă cum spune inevitabila istorie și tupă legile termo-tinamiciei.

— Da, dar nu vă obligă nimeni să o faceți, spuse Nijel.

— Tar *frem* să o facem, spuse uriașul. Zeii au tispărut, la fel for tispare și superstițiile înfechite.

— Înghețarea întregii lumi nu mi se pare o treabă foarte progresistă.

— *Nouă* ne place.

— Da, da, spuse Nijel pe tonul maniaco-îndulcit al unuia care încearcă să vadă toate fețele problemei și e convins că va fi găsită o soluție dacă oamenii vor avea bunăvoință și se vor așeza la masa negocierilor ca să discute detaliile într-un mod rațional, ca niște ființe de bun simț. Dar este oare acesta momentul potrivit? Este lumea cu adevărat pregătită pentru triumful ghețurilor?

— Să facă bine să se pregătească, spuse uriașul și se întoarse rotindu-și sulița glacială către Nijel.

Rată calul dar îl lovi pe el în plin în zona pieptului, ridicându-l din șa și trăgându-l chiar pe ghețar. Nijel se ghemui, se crăcăină, alunecă pe flancurile înghețate, fu purtat pe sus de niște fragmente de rocă și se rostogoli în balta de noroi cu gheață dintre pereții care înaintau rapid.

Se ridică nesigur pe picioare și se zgâi prin ceață fără speranță. Un alt ghețar venea direct spre el.

Același lucru îl făcea și Conina. În timp ce calul ei ieșea din cețuri, fata se aplecă, îl prinse pe Nijel de veșmântul de barbar și îl trase pe cal în fața ei. Pe măsură ce se ridicau din nou Nijel și uiera:

— Ce nemernic cu inima înghețată. Pentru o clipă am crezut că pot să ajung la o înțelegere cu el. Pur și simplu, cu unii oameni nu poți sta de vorbă.

Turma trecu peste încă un deal, fărâmițând mare parte din el, în vreme ce Câmpia Sto, plină cu orașe, se ivea neajutorată în calea ei.

Vânturache se strecură către cel mai apropiat Lucru, ținându-l cu o mână pe Monedă și rotind șoseta încărcată cu cealaltă.

— Fără magie, corect? întrebă el.

— Da, spuse copilul.

— Orice s-ar întâmpla nu folosim magie?

— Exact. Nu aici. Aici nu au prea multă putere, dacă nu folosim magie.

Dar odată trecuți de partea cealaltă...

Vocea i se stinse.

— Cam oribil, aprobă Vânturache.

— Îngrozitor, spuse Monedă.

Vânturache oftă. Și-ar fi dorit să-și aibă pălăria la el. Va trebui să se descurce în lipsa ei.

— În regulă. Când strig, fugi către lumină. Ai înțeles? Fără să privești înapoi. Orice s-ar întâmpla.

— Orice s-ar întâmpla? întrebă Monedă nesigur.

— Orice s-ar întâmpla.

Vânturache îi oferi un mic zâmbet curajos.

— Și mai ales orice s-ar auzi.

Se înveseli întrucâtva văzând cum gura lui Monedă devine un „O” îngrozit.

— Și după aia, când ajungi pe partea cealaltă...

— Ce să fac?

Vânturache ezită.

— Nu știi. Tot ce poți. Câtă magie vrei. Orice. Numai oprește-i. Și...

— Da?

— Dacă... știi tu... scapă cineva din asta, știi tu, și totul revine la normal în cele din urmă, sau ceva, aș vrea să le spui oamenilor că într-un fel am rămas aici. Poate or să scrie chestia asta pe undeva. Adică, nu vreau statuie sau chestii de genul ăsta, spuse virtuos.

După un timp adăugă:

— Cred că ar trebui să-ți sufli nasul.

Monedă făcu acest lucru pe tivul robei și apoi îi strânse solemn mâna lui Vânturache.

— Dacă vreodată... începu el, adică tu ești primul... a fost o mare... vezi

tu, eu niciodată... Vocea lui se stinse, și apoi spuse: Am vrut să știi lucrurile astea.

— Aș fi vrut să-ți mai zic ceva, spuse Vânturache eliberând mânuța.

Privi în gol pentru o clipă și apoi adăugă:

— A, da. E vital să-ți amintești cine ești tu cu adevărat. E foarte important. Nu e bine să te bazezi pe alți oameni sau pe alte obiecte să o faci pentru tine, înțelegi? Pentru că ei mereu greșesc.

— O să încerc să-mi amintesc, spuse Monedă.

— E foarte important, repetă Vânturache. Și acum cred că ar fi bine să fugi.

Vânturache se furișă mai aproape de Lucru. Acesta în particular avea picioare de găină, dar restul corpului era în mare parte, din fericire, ascuns într-o înfășurare de aripi.

Venise vremea pentru câteva ultime cuvinte. Ce va spune acum va fi probabil foarte important. Poate vor fi cuvinte ce vor rămâne în amintire, și transmise, și poate chiar sculptate în plăci de granit.

De aceea n-ar trebui să conțină prea multe litere întortocheate.

— Chiar îmi doresc să nu fi fost aici, bombăni vrăjitorul.

Ridică șoseta, o învârti o dată sau de două ori, și pocni Lucrul în ceea ce spera să fie rotula genunchiului său.

Lucrul emise un bâzâit sonor, se răsuci sălbatic cu aripile desfăcute, se repezi oarecum către Vânturache cu capul lui de vultur și primi o șosetă plină cu nisip în bărbie.

Vânturache privi disperat împrejur în timp ce Lucrul se bălăbănea pe picioare, și îl văzu pe Monedă stând pe loc acolo unde îl lăsase. Spre oroarea sa, văzu cum copilul vine înspre el, cu mâinile ridicate instinctiv pentru a face ceva magic, chestie care, aici, ar fi însemnat sfârșitul amândurora.

— Fugi, prostule! urlă în timp ce Lucrul se aduna pentru contraatac.

Apoi, de nicăieri, își găsi cuvintele:

— Știi ce se întâmplă cu băieții neascultători!

Monedă păli, se întoarse și fugi către lumină. Se mișca de parcă ar fi trecut printr-o rășină groasă, luptându-se cu entropia. Imaginea distorsionată a lumii întoarsă pe dos se bălăngănea la câțiva metri distanță, apoi la câțiva centimetri, vălurindu-se incert...

O tentaculă i se încolăci de picior, împiedicându-l să înainteze.

În timp ce cădea își aruncă mâinile înainte, și una din ele atinse zăpada. Fu imediat prinsă de ceva care semăna cu o mănușă moale din piele, dar sub atingerea ei blândă se ascundea o strângere de mână ca de

oțel care îl trase înainte, târând după el și chestia care îi prinsese piciorul.

Lumina și întunericul granulat clipeau în jurul lui, și dintr-o dată se trezi lunecând pe dalele de piatră acoperite cu gheață.

Bibliotecarul dădu drumul din strânsoare și rămase deasupra lui Monedă, cu o bătă de lemn greoaie în mână. Pentru o clipă, antropoidul se ridică pe coloana de negreală, umărul, cotul și încheietura mâinii lui drepte desfășurându-se ca un poem de aplicații cu pârgii, și dintr-o mișcare de neoprit precum zorii inteligenței lovi în jos cu putere. Urmă un sunet înfundat și un scârțâit ofensat și presiunea arzătoare de pe piciorul lui Monedă dispăru.

Coloana întunecată se văluri. Din direcția ei se auzeau guițături și bocăneli, distorsionate din pricina distanței.

Monedă se luptă să se ridice în picioare și o luă la fugă spre întuneric, dar brațul Bibliotecarului îi blocă înaintarea.

— Nu putem să-l lăsăm acolo!

Antropoidul ridică din umeri.

Dinspre întuneric se auzi încă un pârâit, apoi urmă un moment de liniște aproape totală.

Dar numai aproape totală. Amândouă li se păru că aud extrem de încet dar foarte distinct sunetul unor pași alergând și pierzându-se în depărtare.

Descoperiră un ecou în lumea exterioară. Antropoidul privi în jur și apoi îl împinse grăbit pe Monedă într-o parte în timp ce o chestie pătrătoasă, cu sute de piciorușe și trecută prin multe, traversă rapid curtea distrusă și, fără să se oprească nici să-și ia avânt, plonjă în întunericul ce dispărea; coloana mai pâlpoi încă o dată și se evaporă.

Brusc se iscă un viscol pe locul unde fusese înainte spărtura în realitate.

Monedă se desprinse din strânsoarea Bibliotecarului și fugi în cercul care deja devenea alb. Picioarele lui împrăștiară câteva fire de nisip fin.

— Nu a ieșit! țipă el.

— Uuuk, spuse Bibliotecarul într-o manieră filozofică.

— Am crezut că o să iasă. Știi, așa, în ultimul moment.

— Uuuk?

Monedă privi îndeaproape dalele de piatră, de parcă prin simpla concentrare ar fi putut să schimbe ceea ce tocmai văzuse.

— E mort?

— Uuuk, observă Bibliotecarul, reușind să sugereze că Vânturache se afla într-o zonă unde noțiunile de spațiu și timp erau cam confuze, iar speculațiile cu privire la starea lui de moment nu erau tocmai utile, asta

dacă se putea pune problema de moment, și că, luând toate astea în considerare, s-ar putea ca el să apară mâine sau, de ce nu, poate chiar ieri, și în cele din urmă, dacă exista vreo șansă de supraviețuire cât de mică atunci aproape sigur Vânturache va supraviețui.

— Aha, spuse Monedă.

Îl privi pe Bibliotecar cum se întoarce și o pornește înapoi către Turnul Artelor, și un cumplit sentiment de însingurare puse stăpânire pe el.

— Auzi? strigă el.

— Uuuk?

— Ce ar trebui să fac acum?

— Uuuk?

Monedă arătă cu mâna către priveliștea dezolantă.

— Știi, poate că ar trebui să fac ceva în legătură cu tot ce s-a întâmplat, spuse cu o voce ce vibra pe marginea terorii. Crezi că ar fi bine? Adică, aș putea să-i ajut pe oameni. Sunt sigur că ție ți-ar place să fii din nou om, nu?

Zâmbetul nemuritor al Bibliotecarului se urcă puțin pe față, înainte de a dezveli dinții.

— Bine, mai bine nu, spuse Monedă în grabă, dar sunt și alte lucruri pe care le pot face, nu-i așa?

Bibliotecarul îl privi un timp, apoi își coborî privirea către mâna băiatului. Monedă deschise pumnul, vinovat.

Antropoidul prinse biluța argintie chiar înainte ca aceasta să atingă pământul și o ridică în dreptul unui ochi. O miroși, o zgâlțâi ușor și o ascultă pentru o vreme. Apoi își luă avânt și o aruncă tare, cât de departe putu.

— Ce... începu Monedă și ateriză pe burtă în zăpadă atunci când antropoidul îl împinse și se aruncă deasupra lui.

Mingea se răsuci în zbor și căzu, traiectoria ei perfectă fiind brusc întreruptă de pământ. Se auzi un sunet de coardă de harpă plesnind, o învălmășeală de voci de neînțeles, o pală de vânt fierbinte, și zeii fură liberi.

Erau foarte supărați.

— Nu putem face nimic, nu-i așa? întrebă Creozot.

— Nu, spuse Conina.

— Gheața o să învingă, nu-i așa? întrebă Creozot.

— Da, spuse Conina.

— Nu, spuse Nijel.

Tremura de furie, sau poate de frig, și era aproape la fel de palid ca ghețarii care îi depășeau pe dedesubt.

Conina oftă.

— Ei bine, și cum crezi...

— Du-mă jos undeva la câteva minute în fața lor, spuse Nijel.

— Chiar nu văd la ce ar ajuta.

— Nu ți-am cerut părerea. Fă-o pur și simplu. Pune-mă undeva cu puțin în fața lor, ca să am timp să mă organizez.

— Ce vrei să organizezi?

Nijel nu îi răspunse.

— Am *întrebat*, spuse Conina, ce să...

— Gura!

— Nu văd de ce...

— Uite, spuse Nijel, cu răbdarea întinsă până în punctul imediat anterior unui omor cu toporul, gheața o să acopere toată planeta, nu-i așa? Toată lumea va muri, da? Cu excepția noastră pentru o vreme, până când cاییăștia or să își vrea, ășta, ovăzul sau or să vrea să meargă la baie sau cine știe ce, ceea ce nu ne va folosi la prea multe cu excepția faptului că probabil Creozot va avea timp să scrie un sonet sau ceva de genul ășta despre cât de frig s-a făcut dintr-o dată și cum întreaga istorie a umanității e pe cale să fie distrusă și în aceste circumstanțe aș vrea să fiu foarte clar înțeles că nu vreau să fiu contrazis, ați priceput?

Se opri ca să respire, tremurând ca o coardă de harpă.

Conina ezită. Gura ei se deschise și se închise de câteva ori, ca și cum dorise să îi spună ceva și apoi decisese că mai bine se abține.

Găsiră un luminiș în mijlocul unei păduri de pini, la vreo doi kilometri în fața turmei, cu toate că sunetul înaintării acesteia se auzea foarte clar, și se vedea un abur deasupra copacilor, și pământul vibra ca suprafața unei tobe.

Nijel se duse în mijlocul luminișului și începu să își exerseze loviturile de sabie. Ceilalți îl priveau îngândurați.

— Dacă nu te deranjează, îi șopti Creozot Coninei, eu am să plec. În astfel de momente starea de trezie își pierde din avantaje, și sunt sigur că sfârșitul lumii va arăta mult mai bine privit prin fundul unui pahar, dacă nu ai nimic împotriva. Crezi în Paradis, boboc cu obraji ca de piersică?

— Nu ca atare, nu.

— Aha, spuse Creozot, în cazul ășta probabil că nu ne vom mai întâlni. Of... Ce păcat... Toate astea din cauza unei legătoare. Bineînțeles, dacă printr-o șansă de neimaginat...

— Adio, spuse Conina.

Creozot încuviință din cap nefericit, își mână calul și dispăru pe

deasupra copacilor.

Zăpada se scutura de pe ramurile copacilor din jurul luminișului. Tunetul ghețarilor ce se apropiau umplea aerul.

Nijel se sperie când fata îl bătu pe umăr, și scăpă sabia.

— Ce faci aici? izbucni el, căutând cu disperare prin zăpadă.

— Uite ce e, nu vreau să mă bag în sufletul tău sau nimic de genul ăsta, spuse Conina cu glas scăzut, dar spune-mi și mie ce anume vrei să faci.

Putea vedea, venind înspre ei prin pădure, o grămadă de zăpadă și pământ parcă aduse de buldozer; zgomotul care îți amorțea creierii produs de ghețarii din frunte era acum punctat de trosnea la ritmică a trunchiurilor de copaci. Și mai văzu, pe deasupra vârfurilor de copaci, atât de sus că la început ochiul le confunda cu cerul, crestele verzi albăstrui care avansau implacabil.

— Nimic, spuse Nijel. Absolut nimic. Trebuie doar să le ținem piept, asta e tot. De asta ne aflăm aici.

— Dar nu o să conteze, spuse ea.

— O să conteze pentru mine. Dacă tot o să murim cu toții, eu prefer să mor așa. Eroic.

— Țsta e un mod eroic de a muri? Întrebă Conina.

— *Eu* cred că este, și când vine vorba de moarte contează doar o singură părere.

— Aha.

Câteva căprioare pătrunseră derutate în luminiș, ignorându-i pe cei doi în panica lor oarbă, și țâșniră mai departe.

— Nu e nevoie să rămâi și tu, spuse Nijel. Vezi tu, eu am o legătoare.

Conina își examinează mâinile.

— Cred că ar trebui să rămân. Știi, am crezut că poate, dacă o să ajungem să ne cunoaștem mai bine...

— Doamna și domnul Dosdeiepure, la asta te gândeai?

Fata căscă ochii.

— Ei bine...

— Tu care dintre ei vroiai să fii? Întrebă Nijel.

Ghețarul din frunte ajunsese în luminiș la puțin timp după suflul care îl preceda, vârful fiindu-i ascuns într-un nor de creație proprie.

Exact în același timp, copacii din partea opusă a luminișului se aplecară până la pământ din cauza unui vânt cald ce venea dinspre Margine. Care aducea cu el voci – voci insolente, certărețe – și care intră în coliziune cu norii ca un fier încins într-o băltoacă.

Conina și Nijel se aruncară în zăpadă, care se transformă sub ei în apă

călduță. Un fel de furtună cu tunete izbucni deasupra lor, plină de urlete și de ceea ce la început crezură că sunt țipete cu toate că, gândindu-se la ele mai târziu, fuseseră mai degrabă certuri furtunoase. Dură destul de mult, apoi se estompă în direcția Miezului.

Apa caldă inundă partea din față a vestei lui Nijel. Se ridică precaut și apoi îi puse Coninei o mână pe umăr.

Amândoi se împleticiră prin apă și prin noroi până în vârful unei pârtii, urcând printr-un baraj de lemne și pietre, și priviră peisajul.

Ghețarii se retrăgeau, sub un nor plin de lumină.

În spatele lor peisajul devenea o încrengătură de lacuri.

— Noi am făcut asta? întrebă Conina.

— Ar fi frumos să putem crede asta, nu-i așa? spuse Nijel.

— Da, dar oare noi...

— Probabil că nu. Cine știe? Hai să căutăm un cal.

— Apogeul, sau cam așa ceva, spuse Războiul. Sunt aproape sigur.

Ieșiseră împleticindu-se din cârciumă, iar acum stăteau pe o bancă, în soarele după-amiezii. Până și Războiul se lăsase convins să-și mai lepede din armură.

— Nu știi, spuse Foametea. Nu cred.

Ciuma își închise ochii plini de coji și se sprijini de pietrele calde.

— *Eu cred că era ceva legat de sfârșitul lumii.*

Războiul se așeză și își scărpină bărbia, gânditor. Sughită.

— Cum, întreaga lume?

— *Așa cred.*

Războiul se mai gândi puțin.

— Atunci înseamnă că l-am ratat cu desăvârșire, spuse el.

Oamenii se întorceau în Ankh-Morpork, care nu mai era un oraș gol din marmură ci revenise la forma inițială, împrăștiindu-se aleatoriu și coloristic, precum o vomă aflată în fața restaurantului non-stop de unde își cumpără Istoria mâncare la pachet.

Și Universitatea fusese reconstruită, sau se reconstruise singură, sau într-un mod straniu nici nu fusese dărâmată vreodată; fiecare firicel de iederă, fiecare ramă putrezită, toate erau la locul lor. Magicianul se oferise să le facă pe toate ca noi, cu lemnărie lucioasă, cu pietre fără pete, dar Bibliotecarul fusese foarte ferm pe poziție. Vroia ca totul să fie la fel de vechi ca înainte.

Vrăjitorii sosiră tiptil odată cu ivirea zorilor, în grupuri de unul sau doi,

căutându-și vechile camere, încercând să-și evite privirile, încercând să își amintească un trecut apropiat care deja începea să devină ca un vis ireal.

Conina și Nijel sosiră la ora micului dejun și, inimoși, găsiră un grajd unde lăsară în grijă calul Războiului¹. Conina a fost cea care a insistat să îl caute pe Vânturache la Universitate și care, din acest motiv, a fost prima care a văzut cărțile.

Zburau afară din Turnul Artelor, spiralând în jurul clădirilor Universității și pătrunzând victorioase pe ușa Bibliotecii reîncarnate. Câteva grimoare mai imprudente vâneau rândunele sau planau ca șoimii deasupra campusului.

Bibliotecarul se sprijinea de rama ușii, privind cu un ochi binevoitor cum se umple Biblioteca. Își mișcă sprâncenele către Conina, cel mai apropiat lucru de un salut convențional pe care îl putea face.

— Vânturache e pe-aici? întrebă ea.

— Uuuk.

— Poftim?

Antropoidul nu răspunse, dar în schimb îi luă de mână pe amândoi și, mergând între ei ca un sac între doi pari, îi conduse către turn peste dalele de piatră.

Înăuntru erau câteva lumânări aprinse, și îl văzură pe Monedă așezat pe un scaun. Bibliotecarul se înclină în fața lui ca un bătrân majordom în slujba unei familii de renume, și apoi se retrase.

Monedă își înclină capul către tineri.

— Știe când oamenii nu îl înțeleg, spuse el. Remarcabil, nu-i așa?

— Tu cine ești? întrebă Conina.

— Monedă, spuse Monedă.

— Ești student aici?

— Cred că învăț destul de multe.

Nijel studia pereții, împungându-i din când în când. Trebuia să existe un motiv din cauza căruia nu cădeau, dar acest motiv cu siguranță nu se datora minunilor ingineriei civile.

— Îl căutați pe Vânturache? întrebă Monedă.

Conina se încruntă.

— Cum ai ghicit?

¹Care, în mod înțelept, se decise să nu mai zboare niciodată, și nefiind revendicat de nimeni își petrecu restul vieții pe post de cal de trăsură pentru o doamnă în vârstă. Ce a făcut în această privință Războiul nu se știe exact; mai mult ca sigur și-a luat un alt cal. (n.a.)

— Mi-a spus el că îl vor căuta niște oameni.

Conina se relaxă.

— Scuză-mă, am trecut prin multe încercări. Am crezut că poate e vorba de magie, sau ceva similar. Dar el e bine, nu-i așa? Adică, ce s-a întâmplat? S-a luptat cu magicianul?

— A, da. Și a câștigat. A fost foarte... interesant. Eu am văzut totul. Dar după aceea a trebuit să plece, spuse Monedă de parcă recita.

— Cum, așa, pur și simplu? întrebă Nijel.

— Da.

— Nu te cred, spuse Conina.

Simți cum începe să se încordeze; încheieturile pumnilor i se albiră.

— E adevărat, spuse copilul. Tot ce spun eu e adevărat. Trebuie să fie.

— Vreau să... încep Conina, însă Monedă se ridică, își întinse brațul și ordonă:

— Stop.

Fata îngheță pe loc. Nijel rămase și el țeapăn, înainte să apuce să se mire.

— Veți pleca, spuse Monedă cu o voce plăcută și egală, și nu veți mai pune alte întrebări. Veți fi pe deplin satisfăcuți. Veți avea toate răspunsurile. Veți trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Veți uita că ați auzit aceste cuvinte. Veți pleca *acum*.

Cei doi se întoarseră încet, țepeni ca niște marionete, și o porniră către ușă. Bibliotecarul o deschise pentru ei, îi pofti afară și o închise în urma lor.

Apoi se uită la Monedă, care se prăbușise la loc în scaun.

— Bine, bine, spuse copilul, a fost doar puțină magie. Am fost nevoit să o fac. Chiar tu ai spus că oamenii trebuie să uite.

— Uuuk?

— Nu pot să mă abțin. E prea ușor să schimbi lucrurile, spuse apucându-și capul în mâini. E suficient să *gândesc* și gata! Nu pot rămâne aici, distrug tot ce ating, de parcă aș încerca să mă culc pe un sac cu ouă. Lumea asta e prea subțire. *Te rog, spune-mi ce să fac!*

Bibliotecarul se așeză pe jos și începu să se rotească, un indiciu clar că gândea profund.

Nu se mai știe cu exactitate ce a spus, dar Monedă zâmbi, dădu din cap aprobator, îi strânse mâna Bibliotecarului, își desfăcu propriile mâini, le întinse în sus și apoi în lateral și pași într-o altă lume.

O lume care avea un lac, și niște munți în depărtare, și câțiva fazani care priveau suspicioși de sub copaci. Era magia pe care, în cele din urmă, o aflau toți magicienii.

Magicienii nu fac niciodată parte din lume. Ei doar se învelesc în ea, un timp.

Deja intrat pe jumătate în lumea nouă, Monedă privi înapoi și îi făcu semn cu mâna Bibliotecarului.

Și atunci bula se strânse în ea însăși, și ultimul magician dispăru din lumea asta într-o lume proprie.

Cu toate că nu prea are legătură cu povestea, este un fapt interesant că, la vreo cinci sute de kilometri depărtare, un mic grup, sau mai degrabă un mic stol de păsări ciuguleau precaute printre copaci. Aveau capete de flamingo, corpuri ca de curcan, și picioare ca de luptători de Sumo; umblau într-o manieră smucită și săltată, ca și cum capetele le erau prinse de picioare cu benzi elastice. Aparțineau unei specii unice chiar și pentru fauna Discului, prin faptul că principalul lor mijloc de apărare era acela că îl făceau pe potențialul atacator să râdă într-un asemenea hal încât aveau timp să fugă înainte ca acesta să își revină.

Vânturache ar fi fost probabil satisfăcut să afle că erau legătoare.

Afacerile mergeau încet în Toba Reparată. Trolul înlănțuit de ușă stătea în umbră și își scobea gânditor pe cineva dintre dinți.

Creozot își cânta singur. Descoperise berea și nu trebuia să o plătească, pentru că micile complimente – arareori folosite de porcii din Ankh – aveau un efect uimitor asupra fiicei proprietarului. Era o fată bună și mare, cu un corp care avea forma și, ca să nu insistăm prea mult, culoarea pâinii necoapte. Era și intrigată. Nimeni nu mai spusese vreodată despre sânii ei că sunt ca două bijuterii de pepeni.

— Absolut, spuse Creozot alunecând ușor de pe bancă, nu există niciun dubiu. Ori unii galbeni mai mari, ori unii verzi mai micuți cu vergeturi imense, spuse el îndreptățit.

— Și ce ziceai despre părul meu? îl întrebă ea pe un ton încurajator, ridicându-l înapoi pe bancă și turnându-i în pahar.

— Ăă...

Sprâncenele lui Creozot se încrețiră.

— Ca o capră de turme care paște pe văile Masivului Cumîizișe, fără îndoială. Iar despre urechile tale pot spune, adăugă el repede, că nicio scoică rozulie care împodobeste nisipurile sărutate de Marea...

— Adică *cum* ca o turmă de capre? întrebă ea.

Califul ezită. Întotdeauna crezuse că e una dintre cele mai bune comparații ale sale. Acum se întâlnea pentru prima dată cu faimosul obicei

al cetățenilor din Ankh-Morpork de a lua lucrurile la modul literal. Destul de straniu, fu mai degrabă impresionat.

— Vreau să zic, la ce se aseamănă, la dimensiuni, formă sau miros? continuă ea.

— Cred că probabil expresia pe care o aveam în minte era că nu se aseamănă *deloc* cu o turlă de cârpe.

— Așa?

Fata trase carafa înspre ea.

— Și cred că probabil mi-ar prinde bine ceva de băut, spuse el împleticit, și după aia... și după aia...

Se uită cu coada ochiului la fată și riscă:

— Ai spune despre tine că ești o naratoare?

— Ce?

Își trecu limba peste buze, care i se uscaseră brusc.

— Vroiam să zic, știi multe povești? Întrebă pe un ton răgușit.

— A, da. O grămadă.

— O grămadă? șopti Creozot.

Majoritatea concubinelor sale știau doar una sau două povești, care se repetau.

— Sute. De ce, vrei să auzi o poveste?

— Ce, acum?

— Dacă vrei. Nu e prea aglomerat.

Poate chiar am murit, gândi Creozot. Poate că ăsta e Paradisul.

Cuprinse mâinile fetei.

— Știi, parcă au trecut secole întregi de când n-am mai ascultat o narațiune. Dar nu aș vrea să faci ceva ce nu îți dorești.

Ea îl mângâie pe mână.

Ce domn drăguț, gândi. Cel puțin prin comparație cu cei care vin pe aici.

— E o poveste pe care mi-o povestea bunica. Știu să o spun și invers.

Creozot sorbi din bere și privi peretele învăluit într-o strălucire caldă.

Sute, gândi el. Și pe unele le știe *invers*.

Fata tuși ușor și începu să povestească cu o voce melodioasă, care făcu pulsul lui Creozot să se accelereze:

— A fost odată un om care a avut opt fii...

Patricianul stătea lângă geam și scria. Amintirile lui cu privire la ultima săptămână erau cam înțețoșate, ceea ce nu-i plăcea deloc.

Un servitor aprinsese o lampă împotriva amurgului, și câteva molii

noptatice orbitau deja în jurul ei. Patricianul le privi cu atenție.

Dintr-un anume motiv se simțea rău în prezența sticlei dar, gândi în timp ce fixa insectele, nu asta era lucrul care îl deranja cel mai tare.

Ceea ce îl deranja cel mai tare era faptul că trebuia să-și reprime dorința năvalnică de a prinde moliile cu limba.

Iar Codiță stătea întins pe spate la picioarele stăpânului său, și lătra în somn.

Luminile se aprindeau prin tot orașul, dar ultimele raze ale apusului încă mai luminau garguiile care se ajutau reciproc să urce pe acoperiș.

Bibliotecarul le privea prin ușa deschisă, în timp ce se scărpină filozofic. Apoi se întoarse și închise pentru noaptea respectivă.

Era cald în Bibliotecă. *Întotdeauna* era cald în Bibliotecă, pentru că scurgerile de magie care produceau străluciri încălzeau ușor și atmosfera.

Bibliotecarul își privi aprobator cărțile, dădu ultimele ture printre rafturile adormite și apoi își trase păturica sub birou, își măncă banana de dinainte de culcare, și adormi.

Liniștea puse treptat stăpânire pe Bibliotecă. Învălui rămășițele unei pălării, bătută de vreme și speriată și arsă pe la margini, care fusese amplasată cu oarecare ceremonie într-o nișă din perete. Oricât de departe s-ar duce un vrăjitor, se va întoarce întotdeauna după pălăria sa.

Liniștea învălui Universitatea așa cum aerul umple o gaură. Noaptea se întinse peste Disc precum un gem de prune, sau poate de mure.

Dar va veni o dimineață. Întotdeauna va mai fi o dimineață.